PEGGY WEBB

Îngerii de foc

Loveswept

EDITURA MIRON

Loveswept

În orice zi de Joi

Hannah Donovan era o femeie sexy, agilă ca o pantteră. La asta se gîndea Jim Roman, în vreme ce ea îl împungea în piept cu țeava puștii. Va fi o vînătoare pe cinste!

Cu un surîs diavolesc, devastator, ziaristul trecut prin toate, a început cucerirea lui Annie Oakley, sărutînd-o cu buzele lui experte, cunoscătoare... iar ea s-a simțit frustrată, de prisos, în timp ce pasiunea inunda inima ei rece de om de știință. Jim se îmbrăca în putere și pericol ca într-o mantie și o intriga cum puțini oameni reușiseră... dar trebuia să îi arate că ea nu putea fi îmblînzită – sau posedată, nici măcar de un războinic aspru și sălbatic, ale cărui buze vorbeau aceeași limbă înfometată și sălbatică cu ale ei. Nici un bărbat nu reușise să se bage între Hannah și cercetările ei din Alaska, dar cît va mai putea rezista tentației? Jim spusese mereu că el voia o fată dulce, de modă veche, pe care să o iubească și să o protejeze, dar vrăjitoarea aceasta făcută din catifea și oțel îi întorsese toate visurile.

Vor fi ei în stare să înceteze lupta pentru un timp atît de îndelungat, încît iubirea lor să țină toată viața?

Lei 4500

ISBN 973-95059-4-5

Capitolul 1

Simţea lipsa zgomotului. Îi lipseau zarva, freamătul şi îmbulzeala. Simţea chiar lipsa ceţii încărcate cu fum. Jim Roman aterizase în Greenville, Mississippi, cu exact patruzeci şi cinci de minute mai devreme şi deja simţea nevoia de a se întoarce la San Francisco. Parcă aş fi drogat, se gîndea el. Marele oraş era cel care îi procura doza.

Nu era decît luna mai, dar regiunea părea învăluită într-o căldură ca de iad. Atinse un buton de pe tabloul de bord, cel care spunea că asigură aerul condiţionat, fără să fie surprins că nu

se întîmpla nimic. Cînd răsuci manivela ca să coboare geamul, îi ajunse la urechi un zgomot ca un zăngănit, care îl înştiinţă că maşina lui închiriată nu va reuşi să depăşească colina următoare, cu atît mai puţin să ajungă la proprietatea Donovan.

Înjurînd şi asudînd, conduse cu multă grijă în continuare, dar, după trei kilometri, cu o ultimă tresăltare, maşina îşi dădu duhul. Bărbatul se dădu jos şi ridică uşor capota, fără mari speranţe de a reuşi să rezolve ceva. Ştia că n-avusese niciodată talent la mecanică.

Răsuci cîteva sîrme care păreau desprinse şi lovi cablul dinspre baterie cu un pietroi luat de pe şosea. Nu se întîmplă nimic altceva decît să se umple de ulei pe mîini. Se uită în jur. Nu descoperi nimic altceva decît păşuni verzi cît vedeai cu ochii. Era o regiune nemaipomenită din punctul de vedere al unei vaci, dar lui nu-i stătea capul decît la găsirea unui telefon.

În acea clipă ar fi făcut pariu că nimeni pe o rază de cîţiva kilometri nu auzise vreodată de Alexander Graham Bell[1]. Citise adesea despre „capătul pămîntului" şi iată că acum ajunsese acolo.

Îşi şterse faţa cu batista, apoi scoase dintr-un

1. Inventatorul telefonului

buzunar o hartă făcută de mînă şi calculă cam cît de departe se afla faţă de destinaţia lui. După părerea lui, cam cinci-şase kilometri. Poate ar reuşi să-i străbată pe jos, dacă l-ar ţine bascheţii.

Ţi-o plătesc eu, John Searles, i se adresă el în gînd şi urmă o înjurătură; apoi o luă la picior pe drum.

Hannah Donovan ridică la umăr carabina ei *300 Magnum* şi ochi de-a lungul ţevii. Pocnitura răsună în aerul limpede în timp ce nimeri cutia de conserve. Trase cocoşul, azvîrli cartuşul folosit şi trase din nou. Încă o cutie de conserve muşcă pămîntul. Manevrînd carabina cu o uşurinţă de expert, trase încă trei gloanţe în succesiune rapidă.

Deodată simţi o mişcare lîngă picior. Mogîldeaţa care zăcuse la picioarele ei se rostogoli şi o zbughi spre pajişte, o minge cenuşie care sări în aer şi se azvîrli asupra prăzii, un bărbat de mărimea unui urs tînăr.

– Ţine-l, Pete, strigă ea alergînd în urma cîinelui la cîteva secunde după ce-l pusese la pămînt pe uriaş. Îi puse un picior pe piept şi îndreptă arma către pîntece...

– Eşti infractor.

Bărbatul întins pe jos chicoti.

– Pe aici se împuşcă infractorii?

Cînd începu să rîdă cu poftă, Hannah se linişti, deoarece instinctul îi spunea că nu putea fi periculos. Totuşi, dintr-un vechi reflex de prudenţă, rămase cu mîna pe armă.

– Numai cînd sînt provocată.

– Mie mi s-a vorbit despre ospitalitatea celor din Sud. Nu m-aş fi aşteptat să întîlnesc pe Miami Vice. Te-ai supăra dacă ai îndrepta puşcociul ăla în altă parte? Nu de alta, dar ţin foarte mult la partea asta din anatomia mea.

Ţinînd încă arma îndreptată spre el, Hannah îl examină pe captiv. Era voinic, colţuros şi frumos, dacă îţi plăcea tipul de bărbat periculos şi însemnat de bătăi. Nasul părea să-i fi fost rupt şi mai avea o cicatrice palidă ce pornea de la cărarea din părul lui roşcat şi se termina în sprînceană. Gropiţa din bărbie îl mai salva şi, mai ales, buzele. Căci acestea erau senzuale şi experimentate. Îţi dădeau impresia că, atunci cînd sărutau o femeie, aceasta ştia că fusese sărutată.

Hannah se trezi că nu-şi putea desprinde privirea de la gura lui.

– Vezi ceva care-ţi place?

L-ar fi împuşcat pentru asta.

– Ce cauţi pe această proprietate?

– Dacă nu te superi, îi poţi spune acestei matahale să-şi retragă colţii din faţa mea? Nu pot raţiona în timp ce privesc moartea în faţă.

– Jos, Pete! Culcat!

Mîrîitul încetă, iar cîinele pe care-l strigase „Pete" îşi reluă locul la picioarele ei tot atît de blînd ca un miel.

– Amuzant. Trebuie să fii din *Wild Kingdom*.

Hannan îşi înăbuşi rîsul. Nu i-ar sluji la nimic să-l lase pe acest străin care vorbea atît de repede să aibă un avantaj asupra ei.

Nimeni nu s-a putut lăuda vreodată că a dominat-o şi nu avea de gînd să accepte ca această situaţie să se schimbe.

Bărbatul dădu să se ridice, dar ea îl împunse cu puşca zicîndu-i:

– Este încărcată.

Bărbatul îşi înălţă sprîncenele.

– Şi eu o ţin întotdeauna încărcată ca să-mi fie la îndemînă.

Hannah dădu drumul unei explozii de veselie. Îşi lăsă capul pe spate şi rîse pînă cînd i se rostogoliră lacrimile pe faţă. Îşi recuperă puşca şi se aplecă să-i întindă o mînă.

– Un om cu umorul dumitale nu poate fi prea rău.

Ignorîndu-i mîna întinsă, îşi puse braţele sub cap şi-i zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Nu sînt sigur că pot avea încredere în tine, Annie Oakley.

– Nici eu nu sînt sigură că ar trebui să ai. Sînt o trăgătoare de elită şi cîinele meu Pete e antrenat să se repeadă la jugulară dacă îi dau ordin eu.

– S-ar părea că sînt un tip extraordinar de norocos dacă sînt încă în viaţă. Toată lumea din Greenville îţi seamănă?

Ea zîmbi.

– Nu, unii sînt şi mai răi.

– Cupa mea se umple. Se ridică în şezut şi-i aruncă o privire cîinelui. Cum se spune pe limba canină: „Sînt prietenos, nu muşc"?

– Nu eşti în pericol atîta timp cît te porţi cum trebuie.

Bărbatul o măsură cu privirea, fără să se grăbească. Hannah simţea cum privirea lui o scoate din fire.

– Tu provoci un bărbat să nu se poarte cum trebuie.

– Nu face asta. Mi-ar părea rău să fiu obligată să folosesc această armă.

– Asta se întîmplă în fiecare zi pe străzile din San Francisco.

– Eşti din San Francisco?

– Da, numele meu e Jim Roman.

– Reporterul?

Faimosul reporter care făcea tot felul de investigaţii, îşi aminti ea. Îi citise articolele. Era un cruciat fără milă, lovind puternic împotriva crimei organizate şi a corupţiei. I se spunea „războinicul de pe Coasta de Vest".

– Unul şi acelaşi.

Cînd se ridică de jos o depăşea pe Hannah în înălţime, ceea ce nu era prea uşor, deoarece şi ea era înaltă şi putea privi bărbaţii drept în ochi. Hannah îşi dădu capul pe spate pentru a-i studia ochii, care erau de un castaniu ca blana unui ursuleţ de jucărie şi, în acel moment, luceau de parcă s-ar fi amuzat de ceva.

– Îmi cer scuze că te-am primit cu puşca, dar unde locuiesc eu mi se întîmplă zilnic să am de-a face cu braconierii. Pete şi cu mine ne comportăm după reflexe.

– Se acceptă scuzele. Întinse mîna şi o trase la pieptul lui cu o repeziciune care o luă prin surprindere. Pete rămase culcat, dar îşi arătă colţii.

– Şi eu acţionez după reflexe.

În acelaşi timp îşi mări strînsoarea atît de mult, încît fata îi simţi bătăile inimii prin tricoul pe care-l purta. Mîna lui stîngă îi cuprinse faţa.

– Şi acum ai putea să-mi spui ce caută o femeie frumoasă umblînd cu puşca şi îndreptînd-o spre străini prietenoşi?

Cîinele mîrîi.

– Cuminte, Pete, îi comandă ea cu voce blîndă. Jim Roman nu o intimida, o provoca. Şi ea nu mai fusese provocată de foarte mult timp.

– Eşti *cu adevărat* prietenos?

– Cînd îmi convine. Îi atinse buzele cu degetele. Iar acum îmi convine.

Îşi lipi gura de a ei. Sărutul a fost apăsat, insistent şi foarte expert. Hannah simţi cum un val de dorinţă îi cuprinde întreaga fiinţă şi aceasta o şocă. Nu mai fusese atît de excitată de cînd rupsese legătura cu Rai Ghayami, cu cinci ani în urmă. Percepu un semnal de alarmă. Trebuia să fie prudentă cu acest bărbat. Pasiunea pe care o simţise pentru doctorul Rai aproape că o distrusese; îi ameninţase independenţa şi cariera. Îşi jurase că nu i se va mai întîmpla aşa ceva.

Dar Jim Roman puse capăt sărutului tot atît de repede precum i-l furase, iar Hannah se luptă să-şi recapete controlul de care era atît de mîndră.

– Dacă asta a însemnat demonstrarea prieteniei tale, să ştii, Jim Roman, că am întîlnit şi mai reuşite.

– Eu nu las niciodată o provocare fără răspuns. Şi buzele acelea experte şi cunoscătoare le acoperiră din nou pe ale ei. De data aceasta, Hannah se simţi smulsă ca de unul din acele uragane care loveau pe nepregătite Glacier Bay.

Simţea puterea primitivă a acestui bărbat, forţa brutală, violenţa, ţinute cu grijă în frîu. Dar mai simţi şi ameninţarea.

Cînd se liniştiră, ea trebui să respire adînc pentru a-şi oxigena sistemul nervos.

– Drăguţ, dar, în ce mă priveşte, găsesc că observarea comportamentului balenelor este cu mult mai interesantă.

Jim Roman se cutremură de rîs.

– Un dulău siberian şi o carabină *300 Magnum*. Mă îndoiesc că o femeie cu talentele dumitale ţine o balenă pe păşunea asta pentru vaci.

– Această păşune pentru vaci e, întîmplător, proprietatea familiei Donovan şi eşti încă un infractor.

– Oho! Asta e prima veste bună a întregii zile.

– Că ai încălcat dreptul de proprietate?

– Că mă aflu pe proprietatea Donovanilor. Maşina pe care am închiriat-o şi-a dat duhul la o milă de aici şi mă gîndeam să scurtez drumul traversînd această păşune. O caut pe Anna Donovan.

– Anna este mama mea şi vă pot asigura că nu s-a făcut vinovată de nici o acţiune criminală. Dacă i-aţi menţiona Mafia, ar crede că e o nouă reţetă pentru o prăjitură italienească. Ce fel de treabă puteţi avea cu mama mea?

– Atunci dumneata ar trebui să fii... Făcu o pauză încercînd să rememoreze ce-i spusese

John Searles, patronul lui. Hallie? Nu-mi spune că am atentat la onoarea miresei!

– Nu, Hannah. Hallie şi cu mine sîntem gemene. Fii liniştit. Un sărut nu înseamnă nimic mai mult în Sud decît la San Francisco. Cît despre atentat la onoare, nu-ţi face iluzii, n-ai nici o şansă.

Hannah îşi aruncă pe umăr carabina cu o vigoare inutilă. Nu avea întreaga zi la dispoziţie să stea pe această păşune şi să se joace cu cuvintele cu acest bărbat insuportabil. Venise tocmai din Alaska ca să participe la ceremonia căsătoriei surorii ei şi avea multe de făcut. Şi, în afară de asta, cu cît va scăpa mai repede de Jim Roman, cu atît mai bine.

– Încă o provocare, Hannah Donovan? Vocea lui era înşelător de blîndă. Fetei nu-i scăpă nici lucirea din ochi şi nici hotărîrea cu care îşi încleştase fălcile.

– Un avertisment, Jim Roman. Nunta lui Hallie este un moment sărbătoresc pentru toţi Donovanii. N-am să-ţi permit nici dumitale, nici altuia să ni-l tulbure.

– Intenţia mea nu este să tulbur sărbătoarea, ci să fac un reportaj.

Informaţia nu o surprinse pe Hannah. Sora ei se căsătorea cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din America. Orice făcea Josh Butler declanşa

valuri în presă. Singura ei surpriză era că Jim Roman fusese ales să facă reportajul despre nuntă. Era o preocupare deosebită faţă de munca lui obişnuită.

– Dar cu mama ce treabă ai?

– Era bună prietenă cu mama mea. Mîna lui îi prinse bărbia şi i-o strînse cu putere. Cît despre atentatul la onoare... rămîne de văzut.

Prin degetele lui treceau descărcări electrice spre bărbia ei, dar Hannah îşi muşcă buzele pentru a nu-i ceda.

– Ia-ţi mîna de pe mine!

Dar Jim se prefăcu spontan că nu aude!

– Îţi place să dai ordine, aşa-i?

– Da.

– Ai grijă, Hannah, eu rareori le accept. Înainte de a se retrage, lăsă degetele să-i mîngîie buzele. Şi acum, dacă nu te superi, n-ai vrea să mă conduci la reşedinţa Donovan?

– Mi-ai spus că automobilul se află la circa un kilometru.

– Da.

– Mai avem vreo cinci kilometri pînă acasă şi nu am nici o intenţie să rămîn în compantia dumitale mai mult decît trebuie. Du-mă la maşina dumitale şi am să ţi-o repar, aşa că te vei putea deplasa cu ea.

– Ai s-o poţi repara? Pocni din degete. Chiar

aşa de uşor?

– Chiar aşa de uşor, sînt o femeie eficientă.

– Sincer să fiu, eu prefer femeile blînde şi ascultătoare, dar recunosc că şi o femeie independentă, autoritară, ar fi binevenită pentru a rezolva situaţii ca repararea unei maşini sau a unui televizor.

– Nu eşti decît o jigodie enervantă şi arogantă.

– Încerc şi eu cum pot.

– Du-mă la maşină înainte să-mi schimb gîndul şi să te împuşc.

Maşina se afla la mai puţin de un kilometru de unde se aflau şi Jim Roman porni înainte fără să-i acorde lui Hannah Donovan nici o atenţie, cel puţin aparent. În realitate, o observa cu ochiul expert al bărbatului căruia nu-i scapă nimic şi înţelege tot ce vede. Iar ce vedea îl fascina. Hannah era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise în viaţa lui. Părul negru, bogat şi lucios, ochii de un albastru adînc şi un trup care putea înnebuni orice bărbat o făceau să fie mai degrabă destinată unei cariere de actriţă de cinematograf.

O briză uşoară îi flutură părul şi-i lăsă fruntea liberă. Jim o admiră în tăcere. Hannah Donovan ar fi putut să reprezinte cu uşurinţă femeia visurilor lui, de n-ar fi fost blestemata ei independenţă. Imaginea femeii ideale pe care şi-o crease trebuia să fie seducătoare ca ea, dar îşi dorea să se

mulţumească să-i păstreze casa curată şi patul cald. Bărbatul care i-ar pretinde aşa ceva se va alege probabil cu o găleată cu apă vărsată în cap şi cu cămăşile băgate pe gît.

Cînd au ajuns la maşina în pană, Jim se rezemă cu indiferenţă de capotă.

– Ai mînă liberă.

Spre surprinderea lui, fata atacă misterele de sub capotă cu îndemînare, de parcă s-ar fi născut cu o cheie franceză în mînă.

– Nimic important decît un mic necaz aici.

Zîmbetul lui se accentuă la vederea fundului ei apetisant cînd se aplecă asupra motorului. Greenville arăta din ce în ce mai bine. Protestase energic cînd John Searles îl trimisese aici, dar părea că vor fi compensaţii. De pildă, Hannah Donovan. Dacă era un bun judecător al femeilor – şi după dosarul lui, era cu siguranţă unul – atunci putea fi sigur că sub masca de independenţă se ascunde o femeie afurisită. Iar îmblînzirea micii scorpii trebuia să fie foarte amuzantă. Era exact de ce avea nevoie ca să-i treacă timpul pînă se va putea întoarce către singurul lucru care-i învolbura sîngele: lupta împotriva crimelor din cartierele mărginaşe şi din barurile de pe cheiurile din San Francisco, prin reportajele pe care le făcea.

– Gata, spuse ea ridicînd ochii de sub capotă.

– Eşti plină de ulei.

– Unde? întrebă ea ducîndu-şi mîna spre faţă şi mîngîindu-şi bărbia.

– Aici.

Şi, zîmbind, o sărută fără nici un efort. De data aceasta fata se luptă cu el, lipindu-şi trupul zvelt de al lui şi încercînd să-i refuze gura.

Dar cu pasiunea nu putea lupta, iar el o simţea cum se răspîndeşte sub exteriorul ei rece. Iar trupul lui se trezea drept răspuns.

– O să ne simţim bine împreună, Hannah Donovan.

Dar ea se trase înapoi ştergîndu-şi gura cu mîna, cu o expresie plină de furie.

– Nu, pînă cînd nu îngheaţă iadul.

Jim rîse.

– Ai să fii surprinsă să vezi cît de repede pot face să îngheţe iadul.

Se urcă în maşină şi scoase capul pe geam.

– Vrei să te duc acasă, Hannah?

– N-aş vrea să merg cu dumneata nici cinci metri, darămite cinci kilometri!

– O să vezi că vom merge împreună, Hannah. Îţi promit că aşa va fi.

Îşi ridică sprîncenele într-un fel care îi aminti de diavol, apoi porni motorul şi se îndreptă spre reşedinţa Donovan.

Iar ea spera să facă o mişcare greşită şi să

sfîrşească în fluviul Mississippi.

– Ce barbar arogant, blestematul. La tonul vocii ei, Pete ciuli urechile, dar ea se aplecă să-l mîngîie: Nu mă gîndeam la tine, prietene, ci la Jim Roman. Chiar aşa, vrei să mergem împreună?

Obrajii i se îmbujorară. Ştia foarte bine că nu se referise la maşini sau cai. Simţi din nou curentul excitant împrăştiindu-i-se în toată fiinţa. Războinicul de pe Coasta de Vest purta puterea şi pericolul ca pe o manta. Se simţea provocată, era intrigată, dar şi prudentă. Chiar dacă trecuseră cinci ani de la episodul cu Rai, îşi amintea ce însemnase să arunce peste bord prioritătile, să devină sclava unui bărbat, să-şi neglijeze munca.

Se întîlniseră în Sri Lanka. El era cetolog. Amîndoi fuseseră detaşaţi pe vasul de cercetări *Glory*, cu sarcina de a studia o turmă mare de balene reproducătoare. Se plăcuseră imediat şi total şi, în curînd, nu s-au mai putut stăpîni. Munca ei începu să sufere. Era conştientă de ce i se întîmpla, dar nu avea puterea să pună capăt. Rai o făcuse să-şi piardă perspectiva şi puterea de a reacţiona. Pe atunci aruncase vina pe misterul şi frumuseţea Oceanului Indian, pe încîntarea de a împărtăşi cu el munca, pe pasiunea care îi robise pe amîndoi, pe orice, în afară de ea însăşi.

Reuşise însă să se retragă din această pasiune înainte de a fi prea tîrziu. Punînd un ocean

între ei, Hannah se refugiase în profesiunea ei iubită, căreia i se devotă cu totul şi reuşi, după un timp, să-şi recapete încrederea împotriva vreunui alt Rai care să-i pătrundă în viaţă.

Sări şanţul care separa şoseaua de păşunea Donovan. Pulsul încă îi mai bătea fără să-l poată controla în urma ultimelor cuvinte ale lui Jim şi a imaginilor pe care le evocau.

– Cred că voi regreta ziua cînd am putut să-l împuşc şi n-am făcut-o, murmură ea.

Hannah o găsi pe mama ei în bucătărie cu mîinile pînă la coate în aluat pentru fursecuri, batoane cu caşcaval şi sandvişuri. Anna se întoarse la zgomotul pe care-l făcu uşa cu plasă de sîrmă care se închidea.

– Ascultă, Hannah, dacă nu faci ceva cu Agnes, simt că am să înnebunesc. Crede că ştie mai multe despre nunţi decît Amy Vanderbilt. Eşti singura din familie care o poate manevra. Acum e în bibliotecă şi nu-i stă capul decît la ce necazuri să ne mai facă. Dacă mai spune încă o dată că ne trebuie funde duble italieneşti, să ştii că eu am să... Se opri brusc din vorbă şi întinse mîna să şteargă o pată de grăsime de pe obrazul lui

Hannah. Apoi, zîmbindu-i fiicei ei: Hai să uităm de nuntă pentru un moment şi să stăm de vorbă. Doar noi două. Nu ştiu cum se face, dar nu reuşesc niciodată să vorbesc cu tine, mai ales de cînd eşti în Alaska cu cercetările tale asupra balenelor.

Hannah luă un saleu cu caşcaval şi muşcă din el. Zîmbi şi ea la emfaza cu care se exprima mama ei cînd vorbea de balene. Deşi Anna Donovan nu se gîndise niciodată să le povăţuiască pe fetele ei ce să facă, marea ei dorinţă era să le vadă măritate, la casa lor, să aibă mulţi copii şi să trăiască fericite pînă la adînci bătrîneţi... exact cum făcuse ea cu Matthew, tatăl lui Hannah.

– Hai să vorbim, mamă.

Luînd-o de mînă, Hannah o conduse pe mama ei la un scaun şi se aşeză lîngă ea la masa din bucătărie. Nu, îşi spuse ea, Anna n-o să-ţi spună niciodată drept în faţă ce avea de gînd, ea va face doar nişte aluzii subtile încît să doboare un elefant.

– Şi acum... spune-mi despre ultimul plan al mătuşii Agnes.

Anna împinse un ac de păr la loc în cocul ei cărunt.

– Asta mai poate aştepta. Spune-mi ce te-a ţinut atît de mult pe păşune. Credeam că te duci doar pentru un pic de antrenament de tragere la

ţintă.

– M-a oprit din drum... Jim Roman. Ce naiba face el aici, în Greenville?

– Hannah, se scandalizează mama ei. Controlează-ţi expresiile. Nu ştiu de unde ai învăţat expresiile astea, cînd fratele tău Paul este preot. Ai să-i sperii pe toţi bărbaţii. Dar cum te-a oprit din drum Jim Roman?

– I s-a stricat maşina şi eu i-am reparat-o.

– Oh! Asta-i tot?

Hannah îşi stăpîni un rîs la mutra pe care o făcuse mama ei.

– Te rog nu începe să faci planuri cu mine.

– Cine? Eu?

– Da, tu. Ştiu ce-ţi trece prin minte, mamă. Şi, află de la mine, că n-o să iasă nimic. Trebuie să te resemnezi cu gîndul că ai crescut o fată care este mulţumită să fie o fată bătrînă.

– Pff! Totdeauna mă tachinezi, faci exact ca tatăl tău. E un bărbat drăguţ, nu crezi?

Hannah rîse de-a binelea.

– Tata? Întotdeauna am fost de aceeaşi părere.

– Iar începi. Sigur că tatăl tău este minunat. E un adevăr care nu mai trebuie discutat. Vorbeam de Jim Roman.

– Părerea mea despre Jim Roman nu poate fi împărtăşită într-o companie politicoasă. Cum de-l

cunoşti, mami?

Jim o luminase asupra acestui punct, dar voia să audă de la mama ei. Îl considera capabil de minciună pentru a obţine ceea ce voia.

– Păi este fiul colegei mele de cameră de la şcoală şi una dintre cele mai bune prietene ale mele, Mary Louise Pritikin. Ţi-o aminteşti pe Mary Louise, nu-i aşa?

Hannah rîse. Mama ei le numea pe toate „cea mai bună prietenă", aşa că i-ar fi trebuit un birou de recensămînt pentru a le ţine socoteala.

– Nu, mamă. Adu-ţi aminte că astea s-au întîmplat înainte să vin eu pe lume.

– Ai dreptate. Doamne, Doamne, mi se pare că toate au fost ieri... Eu şi cu Mary Louise cînd am primit prima pereche de ciorapi de mătase. Faţa îi deveni visătoare la amintirile din trecut. Dar ea s-a măritat şi s-a mutat în California; am păstrat totuşi legătura în decursul anilor şi cred că mai am cartea poştală pe care mi-a trimis-o la naşterea lui Jim. Mi-a trimis una şi cînd a căpătat slujba aia mare şi grea. Scrie în ziarul acela... cum îi zice?

– *The Daily Spectator*. Hannah zîmbi la percepţia pe care o avea mama ei despre munca lui Jim Roman. „Scrie pentru ziarul acesta", nu atingea domeniul şi influenţa editorialului lui Jim. Tot nu văd ce să caute aici. *The Daily Spectator* nu

poate fi interesat să publice un reportaj de la o nuntă.

– Mary Louise mi-a spus că lucrează pentru un tip care se numeşte John Searles, şi care este patronul unui aşa-numit imperiu al presei.. Nu ţi se pare că este un nume caraghios pentru cîteva ziare şi reviste? Un imperiu? Mă duce cu gîndul la regina Angliei.

– Mami...

– Ştiu. Anna ridică mîna. Vrei să fiu mai precisă. Ei bine, Hannah, tu ai fost întotdeauna nerăbdătoare. Îmi amintesc cînd reverendul Clemstattler şi-a cam lungit predica. Tu te-ai ridicat din banca din spate şi ai strigat: „Amin, şi acum hai să plecăm acasă".

Au izbucnit amîndouă în rîs. Apoi, Hannah, cu aceeaşi nerăbdare dintotdeauna, o aduse pe mama ei la subiect.

– Vezi tu, Jim Roman va face un reportaj despre nunta surorii tale pentru una dintre reviste, *America's Elite*. Nu crezi că e bine? Cred că şi căsătoria lui Tanner a fost descrisă tot în revista asta. Cînd mă gîndesc că doi din copiii mei sînt în paginile presei, nu-mi vine să cred. Şi amîndoi zburdă de fericire. Ştiai că Amanda este iar însărcinată? Nu-şi pierd vremea! Ei spun că vor să recîştige timpul pierdut.

– Nu ştiam şi mă bucur foarte mult. Amîndoi

vor să aibă o familie foarte numeroasă.

– Cineva a tras în Jim Roman.

– Ce-ai spus?

Hannah era obişnuită cu felul mamei ei de a sări de la un subiect la altul. Îi veni în minte carabina pe care o agăţase în vestibulul din spate şi se întrebă ce-i spusese Jim Roman mamei sale cu privire la întîlnirea lor.

– În San Francisco. De aceea l-a trimis domnul Searles la Greenville. Mary Louise mi-a telefonat aseară şi mi-a spus toată povestea. Nu cred că Jim Roman scrie în mod obişnuit despre nunţi, ce zici?

– Nu, mami, el e specialist în crime.

– Îmi umblă prin cap un nume care seamănă cu o prăjitură italienească. Ăsta e cel care-l urmăreşte. Bietul om. I-am spus că poate sta la noi.

– Aici, în casa asta?

Hannah sări în picioare şi se duse la fereastra din bucătărie. Evident, maşina prăfuită a lui Jim era parcată în curtea din faţă.

– Sigur că da. Crezi că aş putea să nu-l primesc pe fiul celei mai bune prietene ale mele, mai cu seamă după ce mi-a telefonat şi m-a rugat să am grijă de el? Ea a avut o viaţă foarte grea şi Jim e tot ce are.

– Dar cum ai să te descurci cu nunta, mami? Şi aşa eşti depăşită. Nu văd cum ai putea avea

încă un musafir în casă. Mai ales un străin.

Dar chiar în timp ce-şi desfăşura raţionamentul, ştia că era inutil. Mama ei avea o inimă atît de mare, încît avea grijă de toţi cei care băteau la uşa ei, dar mai avea şi o doză de încăpăţînare cu care greu puteai lupta şi Hannah îşi dădea seama că hotărîrea ei era luată.

– Fiul unei prietene nu e niciodată un străin şi avem destule camere. Tanner şi Amanda cu fetiţele lor vor sta în casa din Greenville. Paul cu Marie şi copiii vor fi aici, dar fratele tău Jacob, Dumnezeu ştie unde va fi. I-am dat lui Jim camera lui Jacob, lîngă camera ta.

Hannah se lăsă să cadă pe un scaun. Ştia că va avea de-a face cu apriga mătuşă Agnes, dar nu contase că va trebui să aibă de-a face şi cu războinicul de pe Coasta de Vest.

Capitolul 2

După ce ieşi din bucătărie, Hannah se duse direct în bibliotecă pentru a o înfrunta pe mătuşa Agnes.

Deschizînd uşa, o văzu pe Agnes cu buzele strînse şi spatele drept, trecîndu-şi un deget peste tăblia unei meşe din epoca victoriană.

– Controlezi dacă a fost şters praful, mătuşă Agnes?

Auzindu-i vocea, Agnes îşi întoarse brusc capul. Hannah era întotdeauna surprinsă de asemănarea fizică dintre Agnes şi fratele ei Matthew, dar şi de deosebirile în ce priveşte personalitatea.

Amîndoi erau înalţi şi zvelţi, cu o ţinută elegantă care trăda sîngele albastru din ascendenţa lor. Amîndoi aveau ochii albaştri, luminoşi, ai irlandezilor. Aici se opreau însă asemănările, deoarece în timp ce Matthew avea o fire deschisă şi plăcută, Agnes avea comportamentul unei prune uscate.

– Hannah, ai avut întotdeauna obiceiul să te strecori şi cred că ai luat această deprindere acolo, în sălbăticia aia îngheţată, unde trebuie să te strecori ca să nu te mănînce urşii polari.

– Nu schimba subiectul, mătuşă Agnes. Biblioteca este curată, chiar eu am şters praful.

– Atunci ţi-a scăpat un locşor. Făcu un gest larg cu un deget pe masă şi apoi, ridicînd mîna: Priveşte. Dacă Anna va da recepţia de nuntă aici, în loc să fie la *Country Club,* unde merg toţi presbiterienii şi episcopalierii, atunci mă angajez să fac în aşa fel încît să iasă bine. În definitiv, Hallie este copilul unicului meu frate şi în acelaşi timp ea e şi nepoata mea preferată.

Îşi strînse ochii căutînd să calculeze efectul ultimelor ei cuvinte asupra lui Hannah. Dar aceasta rîse cu poftă.

– Aşa ai zis întotdeauna, mătuşă Agnes.

– Doamne, fată dragă, ştii că eu doar te tachinez. Vă iubesc pe toţi, ca şi cum aţi fi ai mei. Dar nu văd cum te vom putea aduce în faţa altarului pînă cînd nu-ţi schimbi modul de a fi. Treizeci de ani e cam mult dacă nu eşti măritată.

– Nu sînt făcută pentru asta, mătuşă Agnes. Dar Hallie este. Traversă biblioteca şi o luă pe mătuşa ei de braţ. Hai să facem un pact. Hai să ne dăm mîna şi s-o ajutăm pe mama în loc să-i complicăm viaţa cu sugestii. Şi, oricum, ştii foarte bine că va conduce ceremonia aşa cum vrea ea.

– Mă rog, dacă nunta nu se face la *Country Club,* este în perfectă ordine. Dar mie mi se pare că deoarece Anna insistă să le facă pe toate singură în loc să comande bufetul la o firmă, ar putea servi fundiţe italieneşti. Sînt în vogă la capitolul aperitivelor. Ştii ce spun, fundiţe italieneşti? Am citit despre ele în *Redbook.*

– Dacă vrei fundiţe italieneşti, am să mă ocup eu, şi-ţi promit că se vor afla pe masă de nuntă. Mama însă nu prea are timp suficient să le facă ea. Fă-le tu!

– Ştii doar că sînt neîndemînatică în ce priveşte bucătăria.

Hannah ştia că era sinceră.

– Vin la tine acasă să te ajut, mătuşă Agnes.

Această ofertă era sacrificiul suprem. Nici ea nu era mai pricepută decît mătuşa Agnes, dar era dispusă să facă orice ca nunta să se desfăşoare bine.

– Sînt de acord. Dar să nu-mi aduci dihania aia a ta. Unchiul Charles este alergic la părul de cîine.

– Pete este un lup siberian.

– Tot dihanie e pentru mine şi el e una din cauzele principale pentru care eşti fată bătrînă. Auzi colo, să fii mereu în compania cîinilor şi a balenelor.

Agnes îşi luă pălăria, un melon îndrăzneţ din pai şi şi-o puse pe cap, trăgînd-o ştrengăreşte pe un ochi. Hannah recunoscu gestul pe care-l făcea Hallie cînd îşi potrivea Stetson-ul ei. Ne vedem după-amiază la ora patru şi să nu cumva să întîrzii! Cu acest din urmă ordin, mătuşa Agnes îşi făcu ieşirea din bibliotecă.

De îndată ce se închise uşa, Hannah puse mîna pe primul obiect ce-i ieşi în cale, o carte groasă cuprinzînd o colecţie de povestiri de Eudora Welty şi dădu cu ea de pămînt.

– Fir-ar să fie!

Cartea, după ce atinse spătarul canapelei, ateriză în şemineu.

– Ţine-ţi firea, draga mea. Crezi că în felul acesta ai să agăţi un soţ?

Capul lui Jim Roman apăru de după canapea, apoi umerii lui laţi şi pieptul puternic.

– Aproape că mi-ai tăiat capul.

– Îmi pare rău că n-am făcut-o. De cît timp eşti

acolo să tragi cu urechea?

– De suficient de mult timp ca să aflu că mătuşa Agnes te consideră hărăzită statutului de fată bătrînă. Dar acesta este un termen ciudat. Pe Coasta de Vest nu l-am întîlnit niciodată. Trebuie să fie o expresie din Sud.

– Avem o mulţime de lucruri în Sud de care n-ai auzit niciodată. Bunele maniere, de exemplu. Chiar ideea asta de a te ascunde după o canapea ca să tragi cu urechea.

– De fapt adormisem şi m-am trezit doar cînd tu şi mătuşa Agnes aţi început discuţia aia interesantă despre funduliţele italieneşti şi fete bătrîne şi recepţii nupţiale. Fermecătoarea ta mamă mi-a spus să mă simt ca acasă. Am venit să-mi caut o carte de citit şi toată liniştea şi pacea asta bucolică m-au adormit.

Jim Roman se ridică în picioare şi, ridicînd cartea pe care o aruncase Hannah, făcu cîţiva paşi spre ea.

– Nu te apropia de mine.

Mîna ei se încleştă pe un sfeşnic din bronz, dar Jim rîse doar şi continuă să se apropie.

Zîmbetul lui blajin şi atitudinea relaxată aproape că reuşiră s-o facă pe Hannah să-i uite păcatele. Dar erau multe şi ea era hotărîtă să trateze cu fiecare dintre ele.

– Domnule Roman...

– Spune-mi Jim, o întrerupse el cu blîndeţe. După tot ce s-a întîmplat cu noi, nu crezi că „domnule" e puţin cam formal?

– Pentru mine, n-ai fost decît ca un ghimpe în...

– Convieţuirea cu urşii polari te-au făcut cam ţîfnoasă, Hannah, şi trebuie să-i dau dreptate mătuşii Agnes. Dacă nu-ţi vei schimba atitudinea, n-ai să ajungi niciodată la altar. O limbă ascuţită e un obstacol serios în calea dragostei.

Din trei paşi ajunse lîngă ea şi o prinse de mînă, tocmai cînd se pregătea să arunce sfeşnicul spre el.

Hannah încercă să-şi elibereze mîna, dar, oricît de puternică era, nu-l putea învinge pe Jim. Dar dacă nu reuşi să cîştige în lupta fizică, era hotărîtă s-o facă pe cale verbală.

– Şi ţie ţi-ar prinde bine cîteva lecţii în ce priveşte tehnicile romantice. Femeilor nu le place să fie brutalizate.

Jim îi luă sfeşnicul greu din mînă şi o strînse la piept.

– Şi ce le place, Hannah?

Forţă şi putere, îşi spuse ea în timp ce-l privea. Chiar şi aroganţa pe care o etala ca pe o distincţie de merit o atrăgea. Atmosfera de primejdie care-l învăluia acţiona ca un afrodisiac asupra ei. Aşa cum era el – îndrăzneţ, aspru, violent şi nemilos – tot aşa fusese şi Alaska, pămîntul care o ţinuse captivă ani de zile.

Dar dacă fusese o captivă voluntară în Alaska, nu va accepta niciodată să fie captiva lui Jim Roman.

Arborînd zîmbetul cel mai seducător, îl privi drept în ochi şi minţi:

– Ne place să fim rugate.

– Atunci, domnişoară Hannah Donovan, să spun politicos rugămintea mea. Îmi daţi voie să vă sărut?

– Nu.

Dar buzele lui le acoperiră deja pe ale ei, cu viteza unui şoim care atacă prada. Iar Hannah îi răspunse cît putu mai bine. După ce va fi terminat cu el, va şti că nu fusese în faţa unei fecioare timide, pură ca un crin.

Îşi încleştă degetele în părul lui, se lipi fără ruşine de trupul lui şi cînd limba îi exploră cu îndrăzneală gura, avu satisfacţia să simtă cum surpriza îl face să-şi tragă răsuflarea.

Dar şi braţele lui o strînseră mai tare, iar gura lui o strivi pe a ei cu o dorinţă nestăvilită. Sîngele lui Hannah începu să se înfierbînte şi simţi cum întreaga ei fiinţă îi scapă de sub control.

De data aceasta, ea fu cea care se îndepărtă. Ochii ei albaştri străluceau şi rîdeau.

– Ţi-am spus să n-o faci.

– Dar ochii tăi mi-au spus „da". Jim îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Eşti o femeie fierbinte, Hannah.

– Încerc să fiu... dar numai atunci cînd îmi convine.

– O femeie misterioasă, continuă Jim, neluînd în seamă ultima ei replică. Dar ia spune-mi ce a făcut-o pe o femeie ca tine să se îngroape în Glacier Bay? Se sprijini de spătarul canapelei şi o măsură cu privirea din cap pînă în picioare cu un aer aproape insolent. Hannah Donovan, biolog oceanograf, şeful Institutului de cercetări oceanografice din Pacificul de Nord. Doi ani de studiu al spermei balenelor albastre în Sri Lanka, unul în îndepărtatul fiord Kenai din Alaska pentru a studia o balenă cu cocoaşă, şi ultimii trei ani la Glacier Bay. Creşte dulăi siberieni şi, ca să se distreze, participă în competiţia Yucon Quest. Nu i se cunosc încurcături amoroase. Îşi înălţă o sprînceană cu o expresie sardonică: Am scăpat ceva?

– De unde ai toate informaţiile astea? De la mama?

– Un bun reporter nu-şi dezvăluie niciodată sursele, rîse el. Dar trebuie să recunosc că această sursă face cea mai bună turtă dulce din lume.

Hannah îl ocoli, scrutîndu-l cu aceeaşi severitate.

– Jim Roman, războinicul de pe Coasta de

Vest, cîştigătorul premiului *Pulitzer* pentru serialul privitor la războiul bandelor de criminali care au terorizat străzile din San Francisco, victima unui automobil-capcană şi, mai recent, ţinta Mafiei.

– Datele tale sînt greşite. Un bun reporter nu avansează decît date verificate.

– Ai fi amabil să rectifici?

– Nu.

– Atunci dă-mi voie să construiesc un scenariu. Un celebru reporter fuge de la San Francisco şi conduce Mafia chiar la Greenville şi la inocenta familie Donovan.

– Familia ta nu este în primejdie. De data aceasta, expresia lui era serioasă. Crede-mă, Hannah. Toată lumea îşi închipuie că de cîte ori se trage un glonţ, responsabilă este Mafia. Nu ştiu cine mă urmăreşte, deşi am făcut unele presupuneri bazate pe fapte. Dacă ar fi după mine, aş fi încă la San Francisco. Dar John Searles a luat totul în mîinile lui şi consideră că e mai bine să nu fiu un timp în prim-plan.

– Dacă Mafia nu te urmăreşte, cine, pentru Dumnezeu, i-a spus-o mamei?

– Probabil mătuşa Agnes, care se pare că le ştie pe toate.

– La ce te gîndeşti acum, Jim? Cine a tras în tine?

– Tu ai fost singura care a încercat în ultima

vreme, rîse el.

– Ar fi trebuit să apăs pe trăgaci.

– Ia gîndeşte-te la ce nostimadă ai renunţat, doctore Donovan.

– Mă depăşeşte, domnule Roman.

Erau acum faţă în faţă ca doi campioni într-un meci de box. Amîndoi se hrăneau cu provocări şi luptă, Jim împotriva a tot ce fac oamenii răi în societate şi Hannah împotriva a tot ce fac oamenii răi în natură. Atmosfera dintre ei era tensionată. Jim împinse şi mai tare speteaza canapelei, iar Hannah îşi plimbă mîna în jurul decolteului tricoului ei pentru a se calma.

După o tăcere prelungită, Jim spuse întinzîndu-i mîna:

– Armistiţiu, Hannah.

Hannah i-o luă fără nici ezitare cu o strîngere fermă.

– Armistiţiu, îi răspunse.

Jim zîmbi.

– Asta nu înseamnă însă că trebuie să mă port frumos.

– Aş fi dezamăgită dacă ar însemna aşa ceva. Începe să-mi placă să fiu în război cu tine.

– O să-ţi placă şi mai mult să faci dragoste cu mine.

– Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

– Niciodată. Nu renunţ pînă nu obţin ceea ce

vreau.

– Şi ce vrei, Jim Roman?

– Pe tine!

Fluiera o melodie cînd părăsi biblioteca. Uşa masivă, sculptată, scîrţîi cînd se închise în urma lui. Hannah privi în jurul ei, la încăperea paşnică, cu pereţii acoperiţi cu cărţi şi se întrebă de ce aşa, dintr-o dată, i se părea atît de goală şi de plicticoasă.

– Nu vreau să-mi mai pierd nici un minut gîndindu-mă la războinicul de pe Coasta de Vest, îşi spuse ea cu glas tare, ca şi cum sunetul propriei ei voci putea face mai convingătoare cuvintele rostite, ca şi cum l-ar fi putut alunga din minte doar spunînd-o.

Paşii ei răsunară pe podeaua de lemn a bibliotecii cînd se grăbi către multiplele preocupări cerute de organizarea nunţii, dar imaginea lui Jim Roman refuza să-i părăsească mintea umbrindu-le pe toate celelalte.

După ce ieşi din bibliotecă, Jim îşi dădu seama că nu prea ştia încotro să se îndrepte. Doar că trebuia să se ţină departe de Hannah. În existenţa lui de pînă acum, era obişnuit să fie el agre-

sorul. Iar acum trebuia să-şi verifice atitudinea înainte de a-şi duce la îndeplinire planurile cu privire la adorabila Donovan.

Dădu o raită prin bucătărie că să-i mulţumească Annei pentru invitaţia la masa de familie şi pentru a se scuza în mod politicos. Îl întîlni pe Tanner, care tocmai sosise de la Dallas şi voia să-i arate grajdurile. Apoi se sui în maşină şi se îndreptă spre oraş.

Ştia că se va găsi întotdeauna ceva interesant de făcut într-un oraş. Nu cunoştea Greenville în afară de aeroport şi regiunile rurale din afara oraşului. Se gîndea să exploreze cheiul şi să găsească un loc mai retras în locurile cele mai neaşteptate. John îi spusese doar două lucruri despre delta fluviului Mississipi: mîncarea era delicioasă, iar jazzul excepţional. Nu mai trebuia decît să se convingă.

Hannah îşi spuse că n-o interesa să pîndească maşina lui Jim. Se răsuci în pat, trase cîţiva ghionţi în pernă, apoi îşi înălţă capul şi privi spre ceas. Trei dimineaţa. Unde naiba era el? Nu-l mai văzuse de cînd plecase din bibliotecă. Desigur, asta nu era cine ştie ce, îşi mai spuse ea. Ea

însăşi fusese atît de preocupată cu pregătirile, că abia dacă-i văzuse pe Tanner şi pe Paul cu familiile lor.

Într-un tîrziu i se păru că aude cum trosneşte pietrişul sub roţile de cauciuc şi-şi ridică din nou capul ca să audă mai bine, dar se dovedi să fie doar un şoarece în perete.

– Fir-ar să fie!

Se dădu jos din pat, îşi strînse părul cu nişte piepteni în vîrful capului, îşi puse halatul şi se îndreptă spre baie. În drum luă o carte groasă scrisă de Robert R. McCammon. Dacă nici *Swan Song* n-o va face să-l uite pe Jim Roman, atunci nimic altceva n-o putea face.

Se aplecă deasupra căzii şi dădu drumul la robinet. Apoi căută în dulăpioare pînă găsi ce voia: o spumă de baie, din care turnă de două ori mai mult decît era necesar.

Căci unul dintre răsfăţurile de care dusese lipsă la Glacier Bay era şi baia cu spumă. Cabana în care locuia era construită într-un stil strict funcţional. Avea o încăpere mare, cu o chicinetă minusculă pentru gătit şi, la mansardă, un spaţiu de dormit şi o mică baie. Avea norocul să aibă duşul în casă, deoarece multe cabane nu se bucurau de această facilitate.

Îşi iubea munca. Însemna împlinirea unui vis pe care-l nutrise toată viaţa ei. Dragostea pentru

natură şi pentru toate vieţuitoarele i se dezvoltase în timp ce crescuse la ferma Donovan şi ajunsese la apogeu, atunci cînd primise diploma de doctor, pregătindu-se să studieze cele mai magnifice mamifere din lume: balenele. Eforturile fuseseră mari, munca era grea şi, de obicei, pleca în locuri îndepărtate care nu-i permiteau să trăiască o viaţă considerată normală. Dar o satisfăcea pe de-a-ntregul.

Nu ar fi vrut să schimbe confortul redus de la Glacier Bay pentru tot luxul din lume, dar cînd venea acasă, nu se lipsea de spuma de baie. Acum era a doua din acea zi. Suspină cînd intră în cadă. Închizînd ochii se lăsă pe spate, ca să alunece în baie pînă cînd fu cufundată pînă la gît în apa cu spumă.

– Constat că mi-ai pregătit deja baia.

Ochii lui Hannah se deschiseră larg.

Jim se sprijinea de cadrul uşii şi o privea. Părul îi era răvăşit, cămaşa descheiată pînă la brîu şi pe chip i se citea aerul satisfăcut al unui leopard care-şi înghesuie prada. Hannah simţi un exces de adrenalină, un semn sigur că trupul ei se pregătea de luptă. Privirea ei se opri asupra pieptului lui, care era neted, musculos şi bronzat. De data asta simţi cum sîngele i se înfierbîntă, dar căută să nu se gîndească la ce ar fi fost pregătit trupul ei să facă.

– Ce faci?

– Vreau să fac o baie.

– Baia este ocupată.

– Nu mă deranjează cîtuşi de puţin. Întotdeauna mi-a plăcut să am companie în baie.

– Mie nu.

– Acţiunile tale îţi contrazic cuvintele.

Ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei în timp ce-şi scotea cămaşa. Sub apă, mîna lui Hannah se încleştă pe săpun. Fără să-şi dea seama, îşi linse buzele. Jim mai făcu un pas şi-şi azvîrli cămaşa pe măsuţa de toaletă.

– Uşa băii dinspre camera mea era descuiată, Hannah. Am considerat acest lucru ca o invitaţie, spuse el, ducîndu-şi mîna la catarama curelei.

– Să nu îndrăzneşti să-ţi scoţi pantalonii.

– Eu îndrăznesc să fac multe lucruri, Hannah.

Se aplecă deasupra căzii, atît de aproape de ea, încît distingea locul în care părul de pe piept dispărea sub pantaloni. Hannah nu se putu opri să nu-şi imagineze erotismul pe care l-ar provoca atingerea sînilor ei de acest păr aspru şi inelat.

– Îţi place ceea ce vezi, frumoasa mea pisicuţă sălbatică?

Să mintă nu i-ar fi slujit la nimic, ştia că privirea ei trăda adevărul.

– Da, spuse ea, privindu-l drept în faţă. Îmi place ce văd.

În timp ce se evaluau, unul din picioarele fetei ieşi la iveală. Văzînd lucirea dorinţei din ochii lui Jim, îşi ridică deliberat piciorul şi începu să-l săpunească pe îndelete, urmărindu-i faţa pentru a descoperi semnele că se lăsa tulburat de ea.

– Îmi place foarte mult ce văd la Jim Roman, dar nu-l vreau.

Jim rîse cu un mîrîit de animal satisfăcut şi amuzat care păru că reverberează din plăcile de ceramică ale pardoselii.

– Am să te fac să-l vrei.

Hannah îşi coborî încet piciorul înapoi în apă. Nu de rîsul lui avea nevoie. Voia să-l vadă bătînd în retragere în faţa îndrăznelii atacului ei.

– Bărbaţii de felul tău nu mă atrag.

Jim puse un picior pe marginea băii şi-şi rezemă cotul de genunchiul îndoit, aplecîndu-se şi mai mult asupra ei. Era încă zîmbitor.

– De aceea eşti îmbujorată şi ochii tăi sînt languroşi? Pentru că nu te atrag?

Hannah simţea că se înăbuşă. Nu dorea în acel moment decît o gură de aer, dar pentru nimic în lume nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cît de mult o tulbura.

– Ai interpretat greşit. Din cauza apei fierbinţi sînt îmbujorată la faţă.

Cu mîna stîngă îi cuprinse faţa.

– Da, ai dreptate. Dar vocea lui exprima o pa-

siune reţinută care-i dădea fiori. Fierbinţeala trupurilor noastre. Al tău, al meu.

Ea închise un moment ochii pentru a se întări împotriva tentaţiei. Apoi îi redeschise şi-l privi.

– Retrage-ţi mîna!

Rîzînd se retrase.

– Ce-i cu tine, Hannah? Nu-ţi place jocul?

– Îmi place să-mi aleg partenerii la joc.

– Ca şi mine, ca şi mine! Doar că eu te-am ales pe tine.

Cu ochi strălucitori, se aplecă şi-şi plimbă mîinile prin apă. Iar ea îşi ţinu răsuflarea cînd degetele lui se opriră la cîţiva centimetri de sînii ei. Îşi putea imagina cum mîna lui ar cuprinde-o, mîngîind-o cînd tandru, cînd mai violent, aşa cum îi plăcea ei. Dorea aceste mîngîieri, se consuma de dorinţa lor, dar nu le putea accepta. Jim Roman era ca o vîlvătaie care ar fi nimicit-o.

– Dacă mai îndrăzneşti să mă atingi, am să-ţi învineţesc ochii.

Dar mîna lui se mai apropie puţin.

– Cînd am să te ating, va fi pentru că o vrei tu. Ai să mă rogi să te ating.

Privirile li se întîlniră şi se încleştară într-o ciocnire de voinţă. Furia şi excitarea o ardeau. Dar mai era ceva. Ceva atît de puternic şi de primitiv, ceva ce nu se putea să nu recunoască. Erau poftele ei dezlănţuite, pasiunea oarbă, simţurile pe

care nu le mai putea controla, duşmanii ei dintotdeauna.

Îşi înălţă bărbia.

– Nu te-aş ruga să mă atingi nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pămînt.

Jim nu făcu decît să zîmbească şi să ridice dintr-o sprînceană. Apoi, aplecîndu-se din nou, suflă în bulele de săpun care-i acopereau sînii. Sfîrcurile apărură de îndată, tari şi obraznice şi gata pregătite.

Cu dorinţa scăpărîndu-i în privire, Jim îi şopti:

– Ai să mă rogi, Hannah. Somn uşor. Apoi, ridicîndu-se, dispăru tot atît de repede cum venise.

Hannah rămase fără puteri. Îşi rezemă capul de porţelanul rece şi îşi puse mîna pe inima care-i bătea sălbatic.

Cu mintea ştiinţifică obişnuită să analizeze orice fapt, Hannah Donovan ajunse la o concluzie surprinzătoare. Dorise ca Jim Roman să facă dragoste cu ea, s-o posede. În chiar clipa în care suflase asupra bulelor de săpun şi o privise cu o pasiune nestăpînită, îl dorise aşa cum nu mai dorise un alt bărbat.

Întinse mîna spre carte şi o deschise, dar cuvintele îi jucau în faţa ochilor. O dădu la o parte şi deschise robinetul de apă fierbinte. Apa din baie se răcise, iar bulele dispăruseră. Ieşi din cadă şi căută flaconul cu spumă pe care-l vărsă aproape în întregime în apă. Văzînd apa pe care o lăsase pe jos cînd ieşise din cadă, se ridică din nou pentru a o şterge cu un prosop uscat. Cu această ocazie observă cămaşa lui Jim pe care acesta o aruncase pe toaletă. Fără să-şi poată motiva gestul, o luă, o strînse în mîini şi şi-o lipi de faţă. Mirosul lui, un amestec de sudoare, de mirodenii şi de dorinţă, îi invadă nările. Îl inspiră adînc şi simţi cum se trezeşte propria ei pasiune, cum devine fierbinte şi umedă şi cum vibrează ca o coardă de vioară aşteptînd atingerea arcuşului. Îşi dădea seama că nu-şi mai putea controla simţurile.

– Fir-ar să fie!

Aruncă departe cămaşa, intră din nou în baie, îşi rezemă capul de porţelanul rece şi închise ochii. Pentru prima oară în viaţa ei avea să treacă mai degrabă cu vederea o problemă în loc să încerce s-o rezolve.

Jim se rezemă de uşa camerei de baie. Sunetele furiei lui Hannah străbăteau pînă la el. Era o pradă demnă de a fi vînată, îşi spuse el.

Depărtîndu-se de uşă, se dezbrăcă şi se apropie de fereastră. Nu se vedea nimic afară decît o peluză întinsă, străjuită de o magnolie uriaşă. Nu se zăreau nici aslfat, nici neon, nici zgîrie-nori. Liniştea îi încreţea pielea. Îşi lipi faţa de geam, dar singurul sunet era al greierilor.

Se îndreptă spre pat, un străvechi pat cu patru picioare şi polog şi se întinse. Se cufundă atît de adînc în salteaua de puf, încît socoti că i-ar trebui o macara să-l ridice de acolo. Cearceaful mirosea a flori de primăvară sub ploaie. Toate răsfăţurile de acasă şi totuşi nu era „acasă" pentru el.

Era extenuat după lunga călătorie, după schimbarea fusului orar şi după uşoara destrăbălare din seara precedentă. Totuşi nu putea adormi. Zăcea în linişte, aşteptînd fără să-şi dea seama să audă zgomotul avioanelor, sunetele valurilor Oceanului Pacific care se loveau de ambarcaţiunea pe care locuia.

Capitolul 3

Jim se trezi în miros de cafea şi rîsete. Se ridică numaidecît din pat şi se duse la geam, de unde privi în jos. Blonda îi atrase prima privirea. Avea seninătatea unui înger frumos. Rîdea ca răspuns la ce-i spunea un bărbat înalt şi brunet, care stătea lîngă ea. În timp ce-i privea, văzu cum bărbatul se apleacă şi o cuprinde pe angelica blondă într-o îmbrăţişare. Deodată trei drăcuşori zdraveni se aruncară asupra cuplului, agăţîndu-se cu mîinile lor, de fusta femeii, rîzînd şi chiţăind. Bărbatul îl ridică în braţe pe cel mai mic, un

băieţaş cu părul negru, inelat, de vreo patru ani, îl puse pe umeri, iar femeia îi luă de mînă pe ceilalţi doi. Toţi cinci se luară la întrecere pînă la leagănul atîrnat de creanga groasă a unui stejar.

O familie, îşi spuse Jim, probabil preotul Paul Donovan, cu soţia şi copiii. Descrierea se potrivea. Îşi aminti cum se luminase faţa Annei cînd îi vorbise de copii şi de nepoţi.

Jim se întoarse de la fereastră şi-şi trase pantalonii, în timp ce-i venea în minte propria lui familie, mama lui cu mîinile deformate de munca grea, cu faţa brăzdată de griji, tatăl lui, Brick Roman. Un marinar voinic şi frumos care iubise mai mult marea decît pe soţia şi pe fiul său. Cînd Jim împlinise opt ani, Brick se îmbarcase pe *The Black Rover* şi nu se mai întorsese. Pe parcursul anilor, primiseră cîteva cărţi poştale din locuri îndepărtate şi exotice cum ar fi Tahiti, Fiji, Noua Guinee, Indonezia. Timp de cîţiva ani au primit chiar daruri de Crăciun – coji de cocos cu feţe sculptate pe ele, scoici trandafirii înşirate pe aţă în chip de colier, un clopoţel de bambus pentru detectarea vîntului – toate împachetate în hîrtie de cadouri mototolită şi sosind de obicei la două luni după Crăciun.

Mama lui punea cadourile inutile pe raftul de deasupra căminului şi continua să-şi vadă de treabă spălînd duşumelele altora, în timp ce mai

cosea un petic pe pantalonii lui şi colinda străzile în speranţa de a cîştiga ceva parale făcînd comisioane.

Desigur, toate acestea se schimbaseră acum. Cadourile şi cărţile poştale încetaseră demult să mai sosească, dar Mary Roman trăia într-o căsuţă albă dintr-un cartier cu parcuri şi locuri de joacă şi şcoli pentru copii şi locuinţe de cetăţeni care respectau legea. El o întreţinea, tot aşa cum va întreţine cîndva o soţie.

Acesta era visul lui, să găsească o fată blîndă, de modă veche, o fată de care să aibă grijă, o fată pe care s-o întreţină, să nu fie nevoită să muncească. Plănuia să renunţe la locuinţa lui de pe ambarcaţiune şi să-şi construiască o căsuţă albă cu un gard alb şi trandafiri agăţători, undeva lîngă apă, destul de aproape ca să-i miroasă a ocean, dar nici prea departe de zgomotul oraşului, de neon şi de asfalt.

Zîmbi la fantezia lui simplistă, la visul său de american. Dar ştia că-l va îndeplini cîndva, va avea acelaşi fel de familie sănătoasă, fericită, iubită şi căreia să-i poarte el de grijă, ca aceea pe care o zărise pe fereastră. Cîndva. Dar nu încă acum.

Acum se mulţumea să facă reportajul de la nunta din familia Donovan şi să îmblînzească pisica sălbatică.

Îşi trăsese cămaşa pe un braţ cînd auzi rîsul controlat, răguşit şi sexy. Rîsul lui Hannah, îşi spuse el. Trebuia să fie al ei. Nici o altă femeie nu avea vocea ei, o voce joasă, muzicală, şoptită, care-i amintea de un „blues" lent şi sexy.

Se grăbi iar la fereastră. Hannah era într-adevăr acolo, călare pe un armăsar alb, aplecîndu-se şi rîzînd la ce-i spunea fratele ei. Cămaşa îi atîrna lui Jim de braţ, uitată. Frumuseţea femeii şi a calului făcea să i se răsucească în el ceva. Părul negru, mătăsos, era ca o fîşie de mătase pe albeaţa imaculată a calului, expresia ei era blajină, dulce, iubitoare.

Jim o văzu brusc pe Hannah în patul lui, cu părul ei întunecat ca noaptea răspîndit pe perne, cu expresia ei blîndă îndreptată doar spre el. Respiraţia i se scurtă şi simţi cum i se contractă măruntaiele.

Prostule, îşi spuse el, nu vezi că nu e genul care să stea la gura sobei, să fie casnică?

Plecă de la fereastră, promiţîndu-şi s-o considere doar ca pe o altă cucerire, care să-l ajute să-i treacă mai uşor timpul la Greenville. Cu toate acestea nu-şi putea alunga din minte imaginea ei aplecată în şa, feminină şi zîmbitoare.

În timp ce cobora scările, se hotărî asupra a ceea ce va face, a ceea ce *va trebui* să facă. Avea de gînd să călărească.

Aşa cum sperase, Hannah era pe păşune, în spatele grajdului. Rămase un moment acolo, umplîndu-şi ochii cu imaginea ei. Călărea repede şi în forţă, iar pămîntul duduia sub copitele armăsarului alb. Rîsul ei jos, din gît, răsuna pînă la el, adus de briza de dimineaţă. Animalul şi femeia păreau a fi o singură fiinţă, trupurile lor zburau, aruncate în sus prin mişcarea copitelor. Graţia calului şi a călăreţei completau parcă frumuseţea acelei dimineţi.

Jim mai rămase o clipă să-şi sature ochii de perfecţiunea scenei, apoi intră în grajd şi alese un cal roib, o iapă tînără, pe care puse o pătură şi cînd săltă şaua auzi nechezatul armăsarului. Era un sunet înalt de alarmă, care-i trimitea fiori pe şira spinării.

Se întoarse repede pentru a-i vedea, dincolo de gardul păşunii, armăsarul alb ridicat pe picioarele dinapoi, bătînd aerul cu cele dinainte, iar Hannah aplecată pe gîtul lui, luptîndu-se să rămînă în şa.

Jim aruncă jos şaua, încălecă dintr-o mişcare iapa şi, rugîndu-se ca Tanner să fi avut dreptate în privinţa talentului de a sări garduri al iepei, o

împinse cu călcîiele pentru a ajunge la gard, calculînd cu exactitate momentul cînd s-o facă să-l sară.

Simţi cum adrenalina năvăleşte prin venele lui şi simţurile îi sînt treze la maximum. De la distanţă, vedea calul înspăimîntat cum se cambrează, apoi azvîrle cu picioarele dinapoi.

– Ţine-l strîns, Hannah, strigă Jim.

Propriul lui cal sări în aer şi pentru o clipă păru să rămînă suspendat deasupra gardului. Timpul se opri pentru Jim. Nu mai putea da înapoi. Calul fie va sări gardul, fie se va prăbuşi omorîndu-i pe amîndoi. Dar în clipa următoare simţi pămîntul sub copitele iepei care aterizase frumos şi galopa acum pe păşune fără nici o întrerupere în ritmul ei. Triumfător, Jim mai strigă o dată:

– Ţine-l bine, pisicuţo!

Armăsarul lui Hannah o luă din nou la galop, dar cel puţin acum era sigură în şa, după cum i se părea lui Jim în timp ce galopa în urma ei. Se aplecă pe gîtul iepei, îmboldind-o să fugă mai repede, în limba apaşilor pe care o învăţase de la prietenul său Colter Lup Cenuşiu.

Iapa era mai mică decît armăsarul, dar folosea statura în avantajul ei. Zbura literalmente peste păşune, micşorînd distanţa dintre ea şi armăsar. Copitele ei zvîrleau în urmă bucăţi de pămînt cu iarbă, iar nori de praf se înălţau în jurul lor.

Jim calculă din nou mişcarea, distanţa şi atacă. De îndată ce caii erau gît la gît, întinse braţul şi o săltă pe Hannah din şa. Ţinînd-o strîns de talie, rămase suspendată în aer în timp ce cu mîna cealaltă o conducea pe iapă departe de armăsar. Apoi, cu aceeaşi precizie în mişcare, o azvîrli în şa în spatele său. Braţele ei îl cuprinseră numaidecît de talie şi Jim simţea cum îi bate inima de spatele lui.

Trase de hăţurile iepei şi o opri lîngă un pîrîiaş. Hannah era încă agăţată de el. Îi acoperi mîinile cu ale lui. Mîinile ei erau moi şi mici şi extraordinar de vulnerabile.

– Hannah, îi spuse el întorcîndu-se uşor în şa ca s-o poată vedea peste umăr. Te simţi bine?

– Da.

Adora vocea ei joasă şi parcă fără suflu şi bujorii din obraji. Nu părea a fi o femeie salvată de pe un cal înnebunit de frică, ci una care făcuse dragoste pasionată.

– Da, repetă ea. De data aceasta vocea ei era mai puternică şi zîmbi. A fost magnific.

– Magnific?

– Absolut magnific. Unde ai învăţat să călăreşti aşa de bine?

Jim rîse.

– Iar tu eşti o fată pe cinste, ştii asta, Hannah Donovan? Orice altă femeie în situaţia ta ar fi

tremurat şi sigur ar fi plîns, în timp ce tu mă întrebi unde am învăţat să călăresc.

– Şi n-ai de gînd să-mi spui?

În loc să-i răspundă, descălecă, apoi întinse braţele s-o ajute să coboare. Dar cînd picioarele ei atinseră pămîntul, nu se îndură să-i dea drumul. Cu mîinile pe talia ei, cu ochii la faţa ei, uită cu totul întrebarea pe care i-o pusese. Nu-şi mai amintea de cînd nu mai ţinuse în braţe un trup atît de tentant. Era caldă, catifelată şi zîmbitoare, femeie din cap pînă în picioare. Privindu-i faţa îmbujorată, se gîndi cît de uşor i-ar veni s-o aibă, chiar acolo, pe iarbă. Îi era recunoscătoare, iar vigilenţa ei era scăzută. Aproape o aşezase pe iarbă, dar sentimentul onoarei îl împiedică să-şi ducă gîndul la îndeplinire.

În schimb mîinile îi strînseră şi mai tare talia, trupurile li se apropiară şi mai mult. Jim o studie şi văzu cum vîrful limbii ei trandafirii încercui încet buzele.

O picătură de sudoare îi alunecă pe obraz.

– Eşti înfierbîntată.

– Da, călăritul m-a excitat.

Ochii lui îi cercetară faţa, apoi priviră spre locul de la gîtul ei unde se zbătea pulsul, ca o pasăre captivă.

– Nu, Hannah, noi sîntem de vină.

– Nu vreau să cedez.

– De ce?

În loc să-i răspundă, Hannah schimbă subiectul.

– Cine te-a învăţat să călăreşti?

– Prietenul meu Colter Lup Cenuşiu.

– Indian?

– Apaş.

– Amin.

Felul cum se exprimase, ca un oftat prelungit, era asemănător cu suspinul actului sexual. Mîna lui dreaptă alunecă în jos, urmînd curba şoldurilor ei şi se opri pe fesa îmbrăcată în blugii strîmţi. Răsucind-o uşor, îi aduse şoldurile lîngă ale lui şi constată cît de bine se potriveau.

Hannah repetă suspinul prelungit. Jim însă nu-şi dădu seama dacă exprima surprinderea, satisfacţia sau o necesitate. Tot ce ştia era că simţea cum îl învăluie ca o catifea şi că tensiunea îi creşte.

Ochii ei se deschiseră larg, de un albastru mai adînc ca niciodată.

– Un bărbat exotic, murmură ea. Am cunoscut şi eu cîndva un bărbat exotic. Cum l-ai cunoscut pe Colter Lup Cenuşiu?

Dar Jim nu dorea să vorbească de Colter Lup Cenuşiu, el voia să ştie ce era cu bărbatul exotic. Cine naiba era acesta şi de ce vocea ei se îmblînzise şi devenise visătoare cînd adusese vorba

de el?

Vehemenţa sentimentelor lui îl surprinse. Nu aşa o putea îmblînzi pe Donovan. Îşi învinse gelozia şi-i răspunse la întrebare.

– Cu mai mulţi ani în urmă, m-a cules dintr-o speluncă de pe chei şi m-a cusut. Este doctor.

Hannah îi atinse cicatricea ce se mai putea distinge pe frunte.

– Asta?

Degetul ei urmă cu delicateţe linia trandafirie ce unea rădăcina părului de sprînceană.

– Da, îi răspunse Jim acoperindu-i mîna cu a lui şi apropiindu-şi-o de faţă.

– Îmi pare bine.

– Îţi pare bine că m-a peticit sau că m-a învăţat să călăresc? întrebă Jim, zîmbind.

– Pentru ambele. Îşi umezi din nou buzele cu vîrful limbii. Jim se aplecă în faţă imaginîndu-şi senzaţia pe care limba ei ar putea-o provoca pe pielea lui: Dar să ştii că n-aş fi păţit nimic.

– Crezi asta?

– Da. Călăresc bine.

Făcu o uşoară mişcare pentru a-şi elibera mîna.

– Am ştiut asta de cînd te-am văzut călare.

Cu mîna liberă o cuprinse pe după gît fără ca ea să încerce să se elibereze din îmbrăţişarea lui. Cu o mişcare încetă îi ridică părul şi un moment

închise ochii pentru a gusta senzaţia pe care i-o dădeau pielea netedă şi părul mătăsos. Din toate porţiunile trupului feminin, ceafa era una dintre preferatele lui, poate pentru că era atît de vulnerabilă. Dacă ar fi dorit să studieze în amănunt explicaţia psihologică, ar fi ajuns la ceva privind nevoia lui de control. Dar psihologia era acum tot atît de departe de ea cît şi San Francisco. Iar, pe de altă parte, chiar în acel moment ţinea în braţe o Hannah surprinzător de supusă.

Deschise ochii şi privi cum părul ei bogat i se prelinge printre degete.

– Am ştiut din clipa în care te-am văzut, repetă el în şoaptă.

– Dar acum nu vorbim despre cai, nu-i aşa? spuse ea cu blîndeţe.

– Nu.

– Probabil că mi-ar fi fost mai bine cu şerpii.

Jim continuă să-i mîngîie ceafa.

– Asta crezi că ţi-a speriat calul?

– Da, cred că era un mocasin. Uneori se tîrăsc afară din pîrîu.

– Ar trebui să-i fiu recunoscător mocasinului.

– De ce?

– Pentru că eşti aici, în braţele mele. Îşi mişcă uşor şoldurile pentru a se lipi mai bine de ale ei. Unde doresc să fii.

– Sînt în braţele tale pentru că aşa am hotărît.

Jim nu-i mai răspunse, ridică doar o sprînceană, întrebător.

– Abia am închis ochii în noaptea asta gîndindu-mă la tine, continuă ea. Ăsta a fost unul din motivele pentru care am pornit călare în dimineaţa asta, am vrut să mi te scot din minte.

– Şi ai reuşit? o întrebă el zîmbind.

– Nu. Ai fost tot timpul cu mine. Apoi, după ce s-a speriat calul şi ai pornit ca un apaş în ajutorul meu, m-am trezit dintr-o dată în faţa bărbatului din visele mele.

Sinceritatea ei îl încîntă. Dar, pentru un motiv ciudat pe care nu-l putea analiza, simţi cum i se strecoară în suflet o umbră, ceva ce-i spunea că trebuie să fie prudent. Femeia curajoasă, picantă, excitantă, pe care o urmărise fără încetare, era în sfîrşit în braţele lui, mărturisindu-i că se afla acolo în mod voluntar, iar el, în mod neobişnuit, şovăia să profite de situaţie.

– Îmi place aşa cum eşti acum, Hannah, dulce, feminină şi fără apărare.

– Sînt doar o femeie, Jim...

– Un fapt care nu-mi scapă niciodată.

– O femeie care ştie exact ce face.

Zîmbind, Jim îi luă obrazul îmbujorat în mînă.

– Şi ce faci, frumoasa mea sălbăticiune?

– Mă supun la o încercare.

– Tu numeşti asta încercare? Şi apoi lipind-o

cu atîta putere de pieptul lui că dădu drumul răsuflării cu zgomot, continuă: Eu o numesc invitaţie.

– Tu le numeşti pe toate invitaţii. Îşi puse cu o încetineală calculată braţele în jurul gîtului lui. Îmi supun controlul la încercare. Lăsîndu-şi capul pe spate, îşi urmări cu vîrful limbii conturul buzelor. El aşteptă, tremurînd de dorinţă, înfierbîntat de căldura apropierii de trupul ei şi de căldura soarelui de dimineaţă. Vezi tu, Jim, cîndva mi-am pierdut controlul în faţa unui bărbat şi nu vreau să mi se întîmple din nou. Mă aflu în braţele tale pentru a-mi dovedi că le pot părăsi, că pot să mă depărtez de ele rămînînd neatinsă.

– Poţi pleca Hannah, dar nu neatinsă.

Şi, zicînd asta, îşi apropie gura de a ei cu o violenţă sălbatică, limba i se strecură printre buzele ei întredeschise şi puse stăpînire pe ea fără milă. Pasiunea pe care o presimţise în ea rupse toate zăgazurile. Se lipi de el cu atîta forţă, încît trupurile lor păreau să se contopească într-unul singur şi-i şopti cuvinte de dragoste.

Apropierea ei, trupul tînăr şi suplu, părul moale şi alunecos ca mătasea, buzele fierbinţi şi senzuale îi dădeau o stare de exaltare aparte. Cuvîntul i se învălmăşea în minte. Această femeie era deosebită.

Involuntar, sărutul lui deveni mai puţin violent,

buzele lui îi mîngîiară doar gura. Senzaţia de împlinire, de dulce farmec, îl copleşi.

– Hannah, şopti el fără să se desprindă de buzele ei. Hannah a mea!

– Nu. Hannah se depărtă brusc, respirînd cu greutate. Nu pot fi a ta... Cerule, ajută-mă... Un ultim sărut. Buzele lui i se oferiră din nou.

Pentru un ultim moment, se lăsă cuprinsă de magia clipei, gustînd din dulceaţa sărutului, apoi îşi adună fărîmele de autocontrol. Trecîndu-şi mîna prin părul răvăşit, îl privi drept în ochi.

– A fost o încercare agreabilă, Jim, dar pe mine nu m-a afectat.

Jim izbucni în rîs.

– Minţi atît de frumos. Dacă n-aş fi desluşit expresia de dăruire din ochii tăi, mai că te-aş putea crede.

Se întoarse cu nonşalanţă şi întinse mîna să apuce hăţurile.

– Ce vrei să faci?

– Mă gîndeam să prind armăsarul tau ca să te poţi întoarce la grajduri, spuse el încălecînd iapa şi aruncîndu-i un zîmbet maliţios. Doar dacă nu ai pe altcineva în gînd.

Hannah se întunecă la faţă. Ticăloşia lui Jim i-o amintea pe cea a fraţilor ei, mai ales pe a lui Tanner şi pe cea a lui Jacob. Şi, mai ales, atitudinea indiferentă pe care o adoptase cu doar un

minut în urmă, o ajutase să se dezmeticească şi să se elibereze de valul de pasiune care pusese stăpînire pe ea.

– Dacă asta înseamnă o ofertă să călăresc cu tine, prefer să rămîn aici cu şerpii.

– Sînt sigur că le poţi ţine piept, Hannah.

– Îţi mulţumesc, ai darul de a spune cele mai romantice fraze.

– Încerc şi eu.

– Apropo de încercat, tot asta ai să poţi face şi cu El Diabolo. Doar Tanner şi cu mine îl putem stăpîni.

Jim rîse.

– Ieri, cînd Tanner mi-a arătat caii, armăsarul tău era blînd ca un miel. Aşteaptă-mă, Hannah, n-o să te plictiseşti pînă mă întorc.

Hannah duse mîna la frunte să-şi ferească ochii de soarele prea puternic şi-l urmări pe Jim care se îndrepta spre armăsar. Aşa cum prevăzuse, acesta se ridică pe picioarele de dinapoi, dar nu-şi mai putu da seama ce se întîmplă după aceea. Tot ce văzu era o nouă dovadă a măiestriei lui Jim. Auzise zgomotul făcut de copitele iepei în timp ce se apropia de armăsar. Apoi, îl văzu pe Jim zburînd între cei doi cai şi în momentul următor era în şaua lui El Diabolo. Armăsarul, recunoscînd mîna de maestru, se linişti şi veni, ascultător, într-un trap liniştit pînă la pîrîu, purtîn-

du-şi cu mîndrie noul stăpîn şi aducînd iapa în urma lui.

Jim se lăsă să alunece din şa, o ridică fără replică pe Hannah şi o aşeză pe şaua iepei.

– Armăsarul este prea nestrunit, ca să se lase călărit de tine, sălbăticiune!

Înainte ca Hannah să poată protesta, el pornise la trap, ţinînd iapa de căpăstru ca şi cum ea ar fi fost un copil. Nici un alt bărbat nu îndrăznise să se poarte cu ea atît de arogant. Ce e drept, nici unul nu purta denumirea de războinicul de pe Coasta de Vest. Era mai mult decît un nume, îşi spuse ea, era o caracterizare. Jim Roman era un războinic în toată puterea cuvîntului.

– Mă iei drept captivă?

– Mi-a trecut prin minte aşa ceva, recunosc. Apropie armăsarul de Hannah pentru a o putea mîngîia pe obraz. Dar prefer să vii de bunăvoie, pisică sălbatică.

– Niciodată, îi răspunse Hannah, luptîndu-se cu o nouă undă de dorinţă ce-i năvălea în sînge.

Jim nu răspunse, dar sprînceana ce se ridică în felul lui sardonic şi ticălos şi zîmbetul neîncrezător vorbeau mai limpede decît orice cuvînt.

Hannah recunoscu faptul că era învinsă, dar, în loc să fie furioasă, o cuprinse o ciudată stare de triumf. Dar nu pentru mult timp, deoarece i se infiltră din nou vechea ei neîncredere.

Întorcîndu-şi capul pentru a nu-l mai vedea pe războinic, călări în tăcere restul drumului pînă la grajduri, plănuind să se răzbune pentru tirania lui.

Sosirea unui *Cadillac Eldorado* decapotabil, de culoarea lavandei, o scuti de o nouă rundă în bătălia cu Jim. Cel de la volan claxonă şi în aer răsună melodia *Alabama Jubilee.*

– Hallie s-a întors acasă!

Jim urmări cum o copie fidelă a lui Hannah coborî din maşină. Încălţată cu cizme de cowboy, cu un *Stetson* pe cap, înconjurată de doi dogi danezi şi de un bărbat masiv şi zîmbitor, Hallie nu coborî doar din maşină: îşi făcu o intrare grandioasă, ca o fanfară. Nu-i de mirare că Josh Butler zîmbeşte, îşi spuse Jim. Era un mare norocos să fi pus mîna pe Hallie.

Îşi întoarse ochii spre Hannah, care stătea în şaua calului roib, cu aerul unei pisici exotice şi viclene, aşteptînd momentul să atace. Domnul să-i ajute bărbatului care-şi va lega soarta de a ei.

Întreaga familie Donovan se adună pentru a-i primi pe Hallie şi pe logodnicul ei.

Toţi vorbeau odată. La anunţul că micul dejun era servit, se limpezi puţin haosul şi bagajele fură duse în camerele de sus, iar familia se împărţi în grupuri.

După ce Jim insistă şi primi aprobarea să strîngă vasele şi să cureţe bucătăria se duse să le

ia un interviu mirilor în timp ce Hannah se îndreptă împreună cu mama ei şi cu Paul spre biserică.

Deşi ar fi trebuit să se simtă uşurată că nu mai trebuia să se certe cu îndărătnicul Jim Roman, era decepţionată.

Urcă încet treptele bisericii, aducîndu-şi aminte în cîte feluri o înjosise Jim şi în cîte feluri o făcuse să-i clocotească sîngele în vene. Dumnezeu s-o aibă în paza Sa pe femeia care va urca spre altar alături de războinicul de pe Coasta de Vest.

Zîmbea cînd intră în biserică pentru a-şi da concursul la pregătirile pentru nunta surorii ei.

Capitolul 4

– Eşti superbă, Hallie.

Hannah stătea pe o ladă în podul locuinţei şi o privea pe sora ei care-şi încerca rochia de mireasă.

Fusese o zi aiurită. După ce se întorseseră de la biserică, trecuseră pe la florărie, apoi pe la pianistul care urma să cînte la orgă. Acum era primul moment de repaus pe care-l avusese toată ziua.

– Chiar crezi aşa? Hallie scoase un văl de dantelă antică dintr-o cutie şi o aranjă pe cap. Sper că n-am să miros a naftalină?

Hannah rîse.

– Cum s-ar putea? Mama ţi-a pregătit rochia imediat ce ai venit şi i-ai spus că te măriţi. A lăsat-o aici în dulapul bunicii numai din motive sentimentale.

– Am crezut că ziua asta n-o să mai vină niciodată. Privi în gol şi adăugă: Crezi că Jacob o să ajungă la timp?

– Sînt sigură. Nu scapă el ceva atît de important ca nunta ta.

– Ai dreptate. O să apară din cine ştie ce loc uitat de lume, rîzînd de noi că ne-am făcut griji.

Hallie se întoarse cu spatele spre Hannah.

– Descheie-mă, te rog.

Hannah începu să descheie nasturii micuţi de perle de la rochia de mireasă a bunicii.

– Totul a ieşit cu bine pentru tine. Aşa cum ţi-am prezis că va fi.

– Mai bine chiar decît mi-am imaginat eu. Fratele lui Josh pare să se fi dezalcoolizat, iar tatăl lui... Hallie făcu o pauză, apoi continuă rîzînd: Pe Hiram nu-l mai recunoşti. Se învîrteşte tot timpul în jurul teatrului meu de copii. Dar cea mai mare noutate este că se căsătoreşte.

– Cu tipa aia de care mi-ai povestit, proprietăreasa ta?

– Da, o cheamă Debbie. Vor veni amîndoi diseară pentru dineul de repetiţie. Hallie îşi trase

cu grijă rochia peste cap şi o aranjă pe umeraşul căptuşit. Încearc-o şi tu, Hannah.

– Cum? Eu? Eu n-am să port rochie de mireasă.

– Aşa credeam şi eu pînă cînd o soră foarte aparte mi-a spus că nu pot continua să trăiesc fără să ţin seama de sentimente. Hallie atîrnă umeraşul cu rochia, apoi se aşeză lîngă sora ei şi o luă de umeri. Rai Ghayami a fost demult. Nu poţi să te gîndeşti mereu la el şi să-ţi refuzi o plăcere mare din cauza unei legături nefericite.

– Mă cunoşti prea bine.

– N-ar trebui? Hallie îi atrase atenţia asupra imaginii lor în oglinda din faţă. Tu eşti ca o prelungire a mea; eu simt tot ce simţi şi tu. Uneori cînd sînt bolnavă ştiu că şi tu eşti bolnavă. Îţi aduci aminte cînd am avut vărsat de vînt?

– Cum aş putea să uit? rîse Hannah. Tu erai la Camp Tik-a-witha, iar eu pe Gulf Coast cu unchiul Matt şi mătuşa Lettie. Ne-am îmbolnăvit în aceeaşi zi.

– Cîteodată mi se pare straniu.

– Şi mie. Privind la rochia de mireasă, adăugă: Mulţumesc lui Dumnezeu că dragostea nu se ia.

– Dac-ar fi o boală contagioasă, aş încerca să ţi-o dau.

– De ce?

– Pentru că ştiu că ai o mare capacitate pentru

dragoste.

– Îmi iubesc munca şi balenele şi cîinii...

– Nu-i destul. Şi eu îmi iubesc munca, dar aş fi pierdută fără Josh.

– Eu nu sînt pierdută, Hallie.

– Ştiu asta, dar pierzi atîta bucurie nedîndu-i nici o şansă dragostei.

– I-am dat o şansă.

– Ai făcut o greşeală, ca şi mine.

Hannah se ridică şi netezi o cută imaginară pe rochia de mireasă.

– Mai bine te-ai auzi cum vorbeşti, de parcă ai fi Ann Landers şi doctorul Ruth. Aşa îţi par eu cînd dau sfaturi?

Hallie rîse.

– Exact aşa. Cum te simţi cînd trebuie să le primeşti?

– N-aş putea spune că-mi place să mi se spună ce trebuie să fac. Aş prefera să fie invers.

– De aici înainte ai să ştii. Este ultimul meu sfat.

– Ce l-a provocat?

– Nu ştiu. Cred că este pentru că vreau ca toată lumea să fie tot atît de fericită ca mine.

Luînd fusta rochiei de mireasă şi ţinînd-o la piept, spuse:

– Crezi că aduce ghinion să porţi o rochie de satin alb a doua oară?

– De cînd şi-a făcut o Donovan griji în privinţa aparenţelor? Ascultă-mă Hallie, poart-o!

Hallie o sărută pe obraz.

– Ascultă-mă şi tu pe mine, Hannah.

– Nu cred. Viaţa asta domestică nu mă tentează!

– Într-o bună zi o să vină cineva care o să-ţi schimbe părerile. Şi cînd va veni, sper să fie cel puţin pe jumătate atît de bun pe cît este Josh.

Ridicînd mîna se aşeză din nou pe ladă şi rămase cu ochii la rochia de mireasă. Rămase nemişcată atît de mult timp, încît era sigură că păianjenii îşi ţesuseră pînza în jurul ei. Raza timidă de soare ce pătrundea în pod se mişcase către apus pînă cînd ajunse să lumineze rochia de satin.

Lumina aurie îi conferea rochiei de mireasă ceva mistic.

Hannah se ridică încet de pe ladă şi se duse spre şifonier. Mîinile ei mîngîiară materialul delicat al fustei, dantela şi perlele de pe corsaj. Aproape împotriva voinţei ei, luă rochia de pe umeraş.

Hallie îi spusese lui Jim unde o putea găsi pe Hannah.

Cu pasul lui uşor de apaş, urcă fără zgomot scara ce ducea la pod şi împinse uşa. Ce i se înfăţişă privirii lui îi tăie răsuflarea. Hannah era îmbrăcată în rochia de mireasă. O rază de soare ce pătrunsese pe gemuleţul podului se juca pe rochia de satin alb, făcînd să strălucească pielea ei de magnolie. Era sclipitoare. Era, fără îndoială, o femeie cu un farmec exotic, splendidă; dar îmbrăcată în rochia de mireasă, era de o frumuseţe dureroasă.

Jim se rezemă de canatul uşii şi o privi. Nu se amăgea, ştia că tot ce vedea era o iluzie. Hannah era o sălbăticiune, fără nici o îndoială, nu era fiinţa dulce şi blîndă, de o frumuseţe senină care-l făcea să se gîndească la ferestrele încadrate cu perdele de dantelă şi la papucii de casă care să-l aştepte lîngă şemineul fierbinte. În ciuda oricărei raţiuni, se lăsă îmbătat de apariţia ei, imaginîndu-şi-o cu părul răvăşit de vînt, aşteptîndu-l pe puntea locuinţei lui acvatice să vină acasă.

N-ar fi ştiut niciodată cît de mult a stat acolo dacă Hannah nu s-ar fi întors. Ochii ei de culoarea indigoului se deschiseră larg.

Jim se aplecă pentru a putea pătrunde în pod şi se apropie de ea pînă cînd ar fi putut s-o atingă. Poate că soarta îşi bătuse joc de el şi o transformase în fata visurilor lui; trebuia să se convingă că era aceeaşi femeie îndrăzneaţă pe

care dorea s-o captureze, dar să n-o păstreze.

Ea îşi reţinu respiraţia în timp ce Jim ridică mîna ca să-i aranjeze vălul de mireasă.

– Nu ştiam că mireasa are ochii albaştri ca Mediterana.

– Nu eu sînt mireasa.

– Atunci de ce te-ai îmbrăcat în alb? Faci exerciţii?

– Desigur că nu. Nu intenţionez să mă căsătoresc.

– Ştii ce se spune despre cele mai bune intenţii?

– Nu se aplică în acest caz.

Încercă să-şi dea vălul jos de pe cap, dar mîinile lui Jim o opriră.

– Nu încă. Mai lasă-mă să te privesc, îi spuse el cu ochi în care ardea dorinţa.

Hannah trebui să recunoască faptul că era prinsă în cursă şi nu avea nimic altceva de făcut decît să scoată maximum dintr-o situaţie proastă. În timp ce privirea ochilor negri ai lui Jim rătăcea pe trupul ei, Hannah îşi blestema ideea de a se fi îmbrăcat în rochia bunicii ca să fie surprinsă tocmai de el.

– De ce ai venit aici, Jim?

Jim dădu drumul vălului şi-i cuprinse obrajii.

– Am simţit nevoia unui afrodisiac.

– Ai venit într-un loc greşit.

– Nu cred. Eşti femeia cea mai tentantă din cîte cunosc.

Jim începuse să-i mîngîie cu blîndeţe faţa. Hannah ar fi vrut să înceteze s-o mai atingă în felul acesta. Alunecase deja în sentimentalism şi blîndeţea atingerii lui o făcea să-şi piardă cumpătul.

– Te rog, şopti ea.

– Ce mă rogi, Hannah?

Chiar şi vocea lui era blîndă. Ea se simţea ca şi cum ar fi căzut într-o capcană întinsă cu dragoste.

– Te rog, ia-ţi mîinile de pe faţa mea.

Dar, în loc să-i facă pe voie, îi trase faţa către a lui.

– Te tulbur, pisicuţă sălbatică?

– Mai mult decît ai să ştii vreodată.

Răspunsul ei păru să-i facă plăcere. Surîsul lui era al unui bărbat care ştie că a pustiit o femeie.

Asta e ce face acum, îşi spuse ea, mă pustieşte. Fie că vinovată era ea de apropierea dintre ei, fie că erau prea mulţi ani de renunţări sau doar propria lui prezenţă, nu ştia ce să creadă şi, ce era mai ciudat, nu voia nici măcar să ştie. Nu mai dorea decît să supravieţuiască invaziei căminului ei liniştit din Deltă de către Jim Roman şi să se întoarcă la activitatea pe care o iubea.

– Mai mult decît bărbatul exotic? o întrebă el

dintr-o dată.

Hannah se smulse de lîngă el.

– Ce?

Jim îşi strecură mîinile în buzunare şi începu să măsoare cu paşii podul mic şi înghesuit.

– Azi-dimineaţă ai vorbit despre un bărbat exotic. Cine este?

– Asta nu este treaba ta.

– Orice o ţine pe o femeie frumoasă departe de patul meu este treaba mea.

– Măgar arogant ce eşti!

Hannah îşi smulse acele de păr care ţineau vălul de mireasă şi, întorcîndu-i spatele lui Jim, îl împături cu grijă şi-l strînse în cutia lui.

– N-aş veni în patul tău nici dacă m-ai ruga în genunchi.

– De aceea mă săruţi atît de pasionat?

– Aşa îi sărut pe toţi bărbaţii.

Jim era deja în spatele ei, o cuprinse şi o întoarse în braţele lui.

– Chiar şi pe bărbatul tău exotic? Şi, cu o privire arzătoare, insistă: Cine este?

Fierbinţeala atingerii lui îi trimise fiori în tot trupul. Pasiunea ce creştea ameninţa s-o consume cu totul. Făcu un efort imens pentru a-şi recăpăta controlul.

Cu o voce groasă şi reţinută şi privindu-l drept în ochi, îi spuse:

– Numele lui este Rai Ghayami şi era mai bărbat decît ai să fii tu vreodată.

Apucă să simtă asupra ei forţa din privire înainte ca gura să-i fie strivită de gura lui. Îşi puse în gînd să-i reziste de data asta, dar violenţa sălbatică a sărutului o făcu să-şi încalce hotărîrea. Ceva creştea în ea pentru a-i înfrunta puterea.

Unul dintre ei gemu – nu era prea sigură cine fusese –, apoi trupurile lor se încleştară, se legănară în jocul şi lupta dragostei pe care le cunoştea atît de bine. Îi simţi degetele cum îi descheie nasturii de la spate ai rochiei, cum mătasea şi dantela îi alunecară pe umeri. Buzele lui îi părăsiră gura şi îi ardeau gîtul, coborau spre sfîrcurile sînilor.

Hannah îşi aplecă spre spate capul, oferindu-i-se fără să-şi dea seama, în timp ce-şi repeta că totul era sub control.

Dintr-o dată se simţi împinsă la o parte. Ţinîndu-şi rochia pe piept îl privi. Jim avea expresia înnebunită a unui om care pusese o cursă în care să prindă animalul sălbatic şi acum constata că el era prada.

– Dacă era aşa de bărbat, n-ar fi trebuit să te lase să pleci.

Şi cu această declaraţie făcută cu o voce răguşită, se întoarse şi se depărtă de ea. Se mişca atît de repede, încît un moment Hannah se temu

să nu-şi reteze capul în uşă, dar în ultimul moment se aplecase ca să poată trece.

Hannah termină ceea ce începuse Jim: îşi scoase rochia de mireasă. Ce s-ar fi întîmplat, se întrebă ea, dacă rochia i-ar fi scos-o el? Judecînd după starea în care se afla, răspunsul i se păru unul singur. Ar fi cedat pasiunii ce o cuprinsese.

În timp ce aranja rochia pe umeraşul ei în vechiul şifonier, Hannah avu timp să ia o hotărîre. Îl dorea pe Jim Roman, aşadar îl va avea, dar în felul ei, în condiţiile ei şi la timpul hotărît de ea. Se va duce la el pentru a-şi potoli setea arzătoare care o răvăşea. Patul războinicului de pe Coasta de Vest va fi terenul în care-şi va dovedi sieşi, odată şi pentru totdeauna, că-şi putea satisface necesităţile trupului fără să-şi sacrifice cariera. Buzele i se ridicară la colţuri pentru un zîmbet. Jim Roman avusese dreptate. Se va duce la el. O singură dată. Apoi îl va părăsi. Zîmbetul i se accentuă în timp ce se întinse după îmbrăcăminte. Da, se va duce la el, dar întîi îşi va savura răzbunarea.

Jim se blestemă tot timpul cît coborî scara podului. Nu-şi putea explica ce se întîmplase acolo

sus. Se dusese s-o vadă pe Hannah, în căutare de aventură, dar o văzuse în rochia de mătase albă. Din cauza blestematei rochii de mireasă se făcuse de rîs. Pentru o clipă crezuse să Hannah era femeia blîndă, feminină, pe care o căuta el. Mersese atît de departe, încît îşi arătase gelozia faţă de bărbatul ei exotic. Dumnezeule, se dojeni el, sînt gelos! Ce-i trebuia era o băutură tare.

Se urcă în maşină şi se îndreptă spre cîrciumioara pe care o descoperise pe chei. Înăuntru era întuneric şi răcoare, o tăcere întreruptă doar de clinchetul paharelor pe tejgheaua bine lustruită a barului şi de ritmul lent al unui blues cîntat la un pian din colţ. Jim se aşeză la o masă lîngă fereastră. Afară se vedea rîul strălucind în bătaia soarelui.

Se lăsă pe spate în scaun, cu o senzaţie de mulţumire. Priveliştea apei îl liniştise întotdeauna şi bănuia că moştenise această trăsătură de la tatăl lui. Chelnerul îi aduse băutura şi în timp ce melodia tristă îl învăluia, se întrebă ce alte trăsături mai moştenise de la Brick Roman. În nici un caz dorul de hoinăreală. El se simţea bine şi era fericit la casa lui lacustră de la Pacific. Dar de iresponsabilitate ce putea spune? Asta să fi fost cauza pentru care plecase Brick, sau dintr-un alt motiv? Era o veche ghicitoare la care nu găsise încă un răspuns.

Luîndu-şi băutura, Jim goni din minte gîndurile despre tatăl său. Se întoarse spre geam, căutînd consolare în imaginea seducătoare a apei. Dar în loc de valuri, văzu o femeie îmbrăcată în alb, o femeie îndrăzneaţă, curajoasă, seducătoare, care ameninţa să-i răstoarne toate hotărîrile.

Paharul său făcu zgomot cînd îl puse pe masă şi lichidul se revărsă. Dincolo de fereastră, soarele apunea într-o glorie aurie, în jurul lui blues-urile languroase continuau să se tînguie, dar Jim nu vedea şi nu auzea nimic. Stătea nemişcat pe scaun, cu paharul de Bourbon neatins şi cu imaginea lui Hannah în faţa ochilor, în rochie de mireasă din mătase albă.

Imaginea lui Hannah în rochie de mireasă nu-l părăsi nici la repetiţia din seara aceea, nici la dineul de repetiţie de la *Country Club.* Chiar dacă era îmbrăcată în roşu, el nu vedea decît feciorelnica ei inocenţă în mătase albă.

Începuse să se întrebe dacă nu-şi pierdea cumva minţile.

– Abia dacă ai scos o vorbă toată seara. Nu cred să fim chiar atît de plicticoşi.

Se împlineau şi visurile, se gîndi el, cînd Han-

nah se aşeză în scaunul eliberat de mătuşa Agnes. O urmărise din priviri toată seara, hipnotizînd-o să vină lîngă el. Iar acum era alături, vie şi incandescentă ca un mac.

Părea să fi coborît dintr-o cabină de montagne-russe, încîntată de viteză. Imaginea ei în albul pur se destrăma ca un fum de ţigară.

– Am fost ocupat să iau note mentale, minţi el.

– Ah, da, uitasem, ai de făcut un reportaj, rîse ea. Sper că n-ai să redai întregul adevăr.

– Nu. Am să las deoparte faptul că eşti mai frumoasă decît mireasa.

– Asta nu se poate, e pur si simplu strălucitoare.

– Ca şi tine, de altfel.

Hannah se aplecă spre el şi-l privi cu seriozitate.

– Chiar crezi?

– Da, şi în seara asta nu mă mai las condus de celelalte motive ale mele.

– Te rog, Jim, nu fi prea amabil.

– De ce nu? Mă gîndesc că ne-ar face posibil un moment de calm în hărţuielile noastre.

– Dimpotrivă, îmi face mult mai grea hotărîrea.

Jim nu rezistă să n-o atingă cînd era atît de aproape de el. Întinse mîna şi-i luă o şuviţă de păr, pe care o răsuci în jurul degetelor cu tot atîta intimitate ca şi o sărutare.

– Şi la ce te gîndeşti, frumoasa mea seducătoare?

– Trebuie să-ţi administrez răsplata.

Jim ridică dintr-o sprînceană.

– Pentru cal?

– Ştii foarte bine că e pentru cal.

– Dacă va fi tot atît de agreabil ca şi ceea ce mi-ai administrat în cada de baie, să ştii că abia aştept.

– Ştiam eu că starea asta de acalmie nu avea cum să dureze.

– Într-adevăr, nu e stilul meu, dar uneori încerc.

– Îmi placi mai mult cînd te comporţi aşa cum eşti în realitate, arogant, îngîmfat.

– Atunci am să mă străduiesc să nu te dezamăgesc. O prinse de ceafă şi o apropie de el pentu un sărut apăsat şi pasionat.

În jurul lor, atmosfera zgomotoasă şi veselă a petrecerii se desfăşura nestingherită. Mireasa şi mirele se strecuraseră pe uşă ca să petreacă în doi restul serii, unii membri ai familiei Donovan se retrăseseră spre casele lor, în timp ce alţii au rămas să depene amintiri. Nimeni nu le dădea nici o atenţie, lui Jim şi lui Hannah.

Hannah se smulse de lîngă el rîzînd.

– Dacă ai vrut să mă scandalizezi, să ştii că nu ţi-a mers. Aş fi putut să arunc toată îmbrăcămin-

tea de pe mine şi să defilez goală puşcă pe masa de nuntă, fărăca vreun membru al familiei mele să clipească. Nimănui mai mult decît unui Donovan nu-i place o trăsnaie reuşită.

– Şi tu numeşti sărutul acesta o trăsnaie? Înţeleg că trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica. Poate îmi vei da o mînă de ajutor.

– Poate că da.

Jim ştia că va urma acel zîmbet răutăcios, dar cînd s-a produs a fost şocat să constate cît de mult se aştepta la el.

– E chiar mai bine, spuse el imitîndu-i vorbirea tărăgănată, de ce nu dai drumul şi la acea mică trăsnaie pe masă?

– Ai cumva o idee mai bună?

– Nu-mi pot imagina nimic mai seducător decît să te văd dezbrăcată pe masa de nuntă.

– Ce-ai zice de o partidă de poker?

– Pe dezbrăcate?

– Poate că da. Dacă-mi promiţi să nu-mi iei şi pantalonii de pe mine.

– Cam asta este ideea.

Hannah se ridică şi-l luă de mînă.

– Vino, am o cameră gata pregătită.

Jim n-a trebuit decît să-i arunce o privire pentru a vedea că era pusă pe rele.

– Plănuiseşi dinainte asta, nu-i aşa?

– Desigur.

– Răzbunare. Accept.

– Numai dacă voi cîştiga eu.

Jim rîse.

– Atunci, doctore Donovan, pregăteşte-te să pierzi. Pocherul este jocul meu.

Hannah îl conduse într-o mică încăpere din spatele clubului. Acolo se aflau deja trei dintre fraţii ei – Tanner, Theo şi Charles – aşezaţi în jurul mesei şi aşteptîndu-i. Pe faţa de masă imaculată se vedea o pereche de cărţi cu faţa în jos.

Tanner ridică ochii şi chicoti.

– Ce te-a reţinut atît de mult, Hannah?

Theo îi făcu lui Charlie cu ochiul.

– Eşti mînjită de ruj, surioară.

Hannah trase un scaun şi se aşeză, imperturbabilă, ca şi cum s-ar fi găsit la un picnic la şcoala de duminică.

– Nu mai e nimic sfînt pe aici?

– Cu siguranţă, nu dragostea din viaţa ta.

Hannah îi zîmbi lui Jim.

– Toţi Donovanii sînt trăsniţi. Mai ai timp să te retragi, dacă vrei.

Jim îşi trase un scaun lîngă al ei, în mod deliberat, încît să li se atingă coapsele cînd se aşeză.

– Ţi-e teamă, Hannah?

– Nicidecum, sună imediat răspunsul ei.

Jim se întoarse către Tanner.

– Ce fel de joc ai ales?

– Poker cu tragere din pachet. Miza înainte.

Licitaţia era rapidă şi vioaie. Hannah cîştigă primul joc cu o pereche de patru. După felul calm şi încrezător cu care jucase, Jim fusese sigur că avea o carte mare.

Tanner rîse de privirea surprinsă a lui Jim.

– A reuşit să promoveze liceul jucînd poker.

– Să nu-l crezi! E invidios fiindcă îl bat mereu. Hannah luă cărţile. E rîndul meu să fac cărţile.

Cîştigă şi al doilea tur. Şi al treilea, şi al patrulea. Grămada de monede din faţa ei creştea.

– Devine prea scump pentru mine, anunţă Charlie, am pierdut deja douăzeci şi cinci de cenţi. Se ridică, dînd să plece.

– Şi pentru mine, se ridică şi Theo.

Tanner azvîrli cărţile spre Hannah.

– Oricît aş vrea să rămîn şi să-mi iau revanşa, am lucruri mai interesate de făcut.

Hannah zîmbi.

– Transmite-i Amandei toată dragostea mea. Şi mai spune-i că-i mulţumesc că m-a lăsat să te răpesc pentru un timp.

Bărbaţii din familie îşi luară rămas-bun şi Jim se trezi singur cu Hannah. Privirea lui alunecă

asupra ei. Singurul semn că această privire o tulbura era culoarea mai aprinsă a obrajilor ei şi modul mai rapid în care bătea cărţile.

În cele din urmă, el rupse tăcerea:

– Întotdeauna m-am gîndit că-mi doream o nevastă dulce şi de modă veche.

– Şi nu mai vrei asta?

– Mă faci să mă îndoiesc.

Hannah avea de gînd să-i dea un răspuns tăios şi să-şi pună în aplicare răzbunarea, dar, cînd îl privi, simţi cum i se aprinde din nou vîlvătaia pasiunii în toată fiinţa. Tresări la constatarea că era mai mult decît o atracţie trecătoare, chiar o pasiune. Simţea cum vine în întîmpinarea acestui bărbat, care era cald, spiritual şi simpatic şi care intrase în familia ei cu uşurinţă şi graţie. Îl urmărise cum o fermecase pe mama ei, cum îi cîştigase pe tatăl şi pe fraţii ei, cum îi încîntase nepoţii şi nepoatele. Îl văzuse chiar cum o aşezase pe mama ei într-un fotoliu cu o ceaşcă de cafea la îndemînă, în timp ce el spăla vasele după masa luată de întregul clan Donovan.

Cărţile rămaseră pe masă neatinse.

– Şi tu mă faci să mă îndoiesc.

– Despre ce?

– Să mă îndoiesc dacă am făcut o alegere bună. Să mă îndoiesc dacă îmi va fi de ajuns cariera mea.

– Şi ai vrea să renunţi la tot, Hannah?

Ea rămase o clipă tăcută, reflectînd la propunerea lui.

– La cît de mult?

– La răzbunare.

– Doar la răzbunare?

Jim rîse.

– Numai la răzbunare. Provocarea a fost a mea. Este încă valabilă.

Ah, Doamne, îşi spuse ea, acesta este un bărbat periculos. Hannah iubise întotdeauna pericolul. Presupunea că acesta era unul dintre motivele care o făceau să nu renunţe la explorarea adîncurilor oceanului: acolo era întotdeauna pericol şi mister.

– Nu renunţ la nimic. Zîmbind, luă cărţile şi le amestecă. Poker pe dezbrăcate, Jim. Miza înainte.

El rîse:

– Sacoul meu contra rochiei tale.

– Se acceptă.

Capitolul 5

Hannah mai avea încă rochia.

Jim îşi pierduse haina din prima rundă. Avusese o pereche de dame, dar Hannah reuşise o nouă cacealma cu o pereche de cinci. Acum era în cămaşă şi urmărea felul expert în care Hananh bătea cărţile.

– Îţi admir stilul, doctore Donovan. Ţi se potriveşte zicala cu norocul ageamiilor.

Ea îi adresă un zîmbet de madonă şi continuă să amestece cărţile.

– Dacă zîmbetul acesta este menit să-mi distragă atenţia de la joc, să ştii că n-ai reuşit.

– Pe ce jucăm de data asta, Jim, întrebă ea cu o voce blîndă în timp ce-i întindea pachetul de cărţi să-l taie. Cămaşa ta sau pantalonii?

– Cămaşa mea contra pantofilor tăi?

– Numai pantofii?

– Îmi place să dezbrac o femeie încetul cu încetul, păstrînd pentru la urmă ceea ce e mai frumos.

Dar norocul era de partea lui Hannah. Deşi trăsese o nouă cacealma, ca să cîştige primul joc, acum prinsese o carte bună, trei bucăţi. Ea încercă să păstreze o faţă imperturbabilă în timp ce Jim îşi descheia cămaşa. Făcea un teatru de nedescris descheindu-şi exagerat de încet fiecare nasture, ca la o şedinţă de striptease în faţa miilor de spectatori, iar pe ea ţintuind-o cu o privire arzătoare. Întreaga performanţă o irita şi o provoca. Începu să-şi facă vînt cu cărţile.

Jim izbucni în rîs.

– Ai putea să-ţi întorci capul.

– Ce să fac?

– Dacă priveliştea pieptului meu gol te tulbură aşa de mult, ai putea privi în altă parte.

Ea azvîrli cărţile pe masă.

– Priveliştea pieptului tău nu mă tulbură cîtuşi de puţin. Am mai văzut eu piept frumos şi mai înainte. Nu uita că am fraţi.

Jim se hotărî să fie milos şi să nu sublinieze o

scăpare evidentă. În timp ce-i întindea cămaşa, îşi spuse că era mai bine să piardă la joc decît să cîştige. Îi făcea plăcere s-o vadă pe cercetătoarea Donovan, de obicei atît de calmă şi de stăpînă pe sine, într-o stare atît de agitată acum.

– Doctore, de data asta ce mai vrei de la mine? Pantalonii? Ea se luptă să-şi recapete controlul.

– Ceea ce vreau este să fii mai îngrijorat că vei putea pierde.

– Să-mi dau cu pumnii în piept? Sau, mai bine, să-mi dai tu cu pumnii în piept, spuse el liniştit, aplecîndu-se deasupra mesei.

– E rîndul tău să dai cărţile, zise ea scurt.

Îi cîştigă pantalonii cu o pereche de doi. Jucase cu atîta încredere, încît el îşi imaginase că avea cel puţin o chintă. Sau poate că nu-şi imaginase nimic, îşi spuse el cînd se ridică pentru a-şi scoate pantalonii. Poate că era sub vraja zîmbetului ei.

Privirea lui n-o părăsi pe a ei în timp ce-şi duse mîna la curea.

– Vrei să ne declarăm chit în timp ce cîştigi, Donovan?

După o uşoară ezitare, ea răspunse:

– Nicidecum.

– Eşti sigură?

Cu un gest de bravadă îşi zvîrli părul pe spate.

– Ce se întîmplă cu tine războinicule de pe Coasta de Vest? Ţi-e frică de ceea ce ţi-aş putea face eu ţie?

În liniştea camerei, zgomotul fermoarului se auzi distinct.

Hannah îşi strînse cu putere mîinile în poală. Prefera să fie blestemată decît să-i dea satisfacţie să ştie că îi tremurau.

Pantalonii lui căzură pe podea cu zgomot. Ea rămase ţeapănă în timp ce el se aplecă, îi luă şi-i întinse.

– Cîştigurile tale.

Ea respiră adînc înainte de a-i lua. De ce îşi ascundea trupul sub haine era un mister pentru ea. Pierdu următoarele două runde, în primul rînd deoarece nu-şi putea lua ochii de la el, se consolă ea.

Fără pantofi şi cercei îşi privi mîinile.

– Mizez totul, spuse ea rece ca o limonadă la gheaţă.

– Totul, Hannah? Ridică dintr-o sprînceană. Avea ful în mînă. De data asta n-ai să poţi scăpa ascunzîndu-te sub baloane de săpun.

Privirea ei îi măsură pieptul gol şi zîmbi.

– Totul.

– Şi dacă pierzi, Hannah? Îţi iau tot de pe tine, fiecare bucăţică de îmbrăcăminte pe care o porţi.

– Tot aşa am să fac şi eu.

– În cazul ăsta pun cărţile pe masă.

În acel moment suspendat în timp se priviră în ochi. El se gîndea că era femeia cea mai îndrăzneaţă, cea mai înflăcărată, cea mai seducătoare pe care o întîlnise. Ce păcat că-şi dorise o fată de modă veche!

Iar ea se gîndea că acesta era cel mai îndrăzneţ, cel mai seducător, cel mai arogant bărbat pe care-l cunoscuse. Ce păcat că nu avea timp pentru un bărbat!

Jim depuse încet cărţile pe masă. Trei dame şi doi de zece, ful.

Zîmbetul ei fu triumfător în timp ce-şi dezvălui cărţile: as, rege, damă, valet şi zece de cupă: chintă regală.

Jim îşi scoase ciorapii, se ridică, îi strînse împreună şi-i aruncă în poala ei.

– Niciodată n-am fost aşa de zdrobit la poker. Îi zîmbi. Spune-mi, Hannah, ai avut noroc sau ai trişat?

– Crezi că am să-ţi spun şi să-mi stric o reputaţie perfect de scandaloasă?

Acum, că se terminase jocul, se simţea minunat uşurată. Cîştigase, îşi obţinuse răzbunarea şi, ce era cel mai frumos, reprezentaţia de striptease se terminase şi ea.

Băgă ciorapii lui în buzunarul jachetei şi-i

zîmbi.

– Apropo, Jim, să ştii că ai nişte picioare frumoase.

– E tare bine să fii iubit, spuse el ducîndu-şi mîinile la elasticul chiloţilor.

– Stai, aşteaptă! Hannah se ridică în picioare şi luă pe braţ maldărul de haine. M-am hotărît să fiu generoasă.

Jim împinse elasticul mai jos de buric.

– Ai cîştigat cinstit şi categoric. Insist.

– Nu!

– Nu? rîse el. De ce, Hannah? Ţi-e teamă că restul trupului meu nu e la fel de frumos?

– Eşti imposibil!

– Tu ai început jocul ăsta.

Mai împinse chiloţii cu încă un centimetru în jos.

Pentru o clipă, Hannah rămase hipnotizată de cîrlionţii de păr negru ce scăpau de sub elasticul chiloţilor. Îşi umezi buzele uscate în timp ce privirea îi aluneca mai jos. Dacă lui nu i-ar fi scăpat un chicotit, s-ar fi putut face de rîs, stînd acolo şi imaginîndu-şi că se mai afla în chiloţi. Cine a spus că răzbunarea este dulce nu-l cunoscuse pe Jim Roman, îşi spuse ea. Şi, furioasă pe ea, îşi înălţă capul şi-l privi în ochi.

– Ţine-ţi chiloţii pe tine. Nu cred că Greenville este pregătit să te vadă gol.

Nici ea, de altfel. Se răsuci brusc şi porni spre uşă. Rîsul lui batjocoritor o urmări în timp ce înainta prin odaia goală, purtînd îmbrăcămintea lui ca pe o ofrandă. Inima i-o luase razna, simţea cum o cuprinde fierbinţeala doar la contactul hainelor lui cu pielea ei.

Dar nu se opri pînă în parcare, unde se rezemă de camionetă şi respiră adînc de cîteva ori pentru a se linişti. Cerule! Ce efect avea omul ăsta asupra ei! Cu hainele lui încă în braţe ridică ochii spre cer. Stelele sclipeau pe întinderea de catifea de un albastru marin, făcîndu-te să crezi că eşti în faţa fanteziei unui pictor. O briză uşoară îi răcori faţa.

Are să-i mai dea trei minute, socoti ea, trei minute în care să se întrebe cum o să facă pentru a traversa oraşul în chiloţi, fără să fie oprit de poliţişti şi băgat la zdup. Asta o să-l înveţe că ea nu era genul de femeie pe care s-o culegi de pe jos, s-o arunci pe-o iapă şi s-o conduci de hăţ ca pe un copil. Zîmbi încîntată. Iată o dovadă a îndrăznelii ei.

Privi ceasul de mînă. Avusese destul timp să reflecteze la situaţia în care se afla. Tot cu hainele în braţe, porni înapoi spre club.

– Unde te duci, Hannah?

Jim apăru din întunericul clubului ca un zeu grec gigantic. Îşi drapase o faţă de masă albă pe

umeri în stil de togă. O clipă rămase pironită pe asfaltul din parcare fără să-şi poată lua ochii de la el. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să poarte mai magnific o togă. Arăta şi mai bine decît dezbrăcat, cum fusese înainte.

– Sfinte Sisoie! Iuliu Caesar?

– Nu. Marc Antoniu. Îmi pare bine că m-ai aşteptat, şarpele meu din bătrînul Nil.

Nu se mişcă; era pur şi simplu acolo, un bărbat puternic jucînd un joc cu miză mare.

Nu-şi putea da seama ce o necăjea mai mult: felul cum arăta Jim sau faptul că o numise şarpele lui din bătrînul Nil, numele cu care Marc Antoniu o alinta pe Cleopatra. Marc Antoniu şi Cleopatra au fost cei mai celebri amanţi din istorie. Dar şi născuţi sub o stea norocoasă, tot ca ea şi Jim.

Inima începu să-i bată cu putere. Amanţi. Cuvîntul îi răsună în minte. Chiar acum, cînd tînjea după el, tot îşi înăbuşea sentimentele. Ei nu erau amanţi, nu vor fi niciodată amanţi. Nu erau decît doi cartofori sortiţi la o împreunare întîmplătoare. În mod involuntar, Hannah îşi înălţă capul. Era hotărîtă să nu fie decît atît, nişte tovarăşi de pat întîmplători.

– Eşti plin de resurse, Jim.

– A trebuit să fiu aşa.

Ceva în tonul lui o făcu să-l privească. Dincolo

de zîmbetul cuceritor se afla un om vulnerabil. Pentru prima dată de cînd se întîlniseră, îşi puse problema copilăriei lui. Mama ei o descrisese pe mama lui Jim ca „avînd o viaţă grea". Îi veni în minte propria ei viaţă, fericită, şi un sentiment de vinovăţie îi sfîşie fiinţa. Se întrebă dacă nu dusese prea departe această trăsnaie.

– Veneam înapoi cu hainele tale. N-am avut deloc de gînd să te las să te arăţi prin oraş în chiloţi.

Îi întinse hainele.

Spre surprinderea ei, Jim o ridică în braţe şi se învîrti cu ea, rîzînd.

– Frumoasa mea pisicuţă sălbatică, îţi dai seama cît eşti de fermecătoare cînd te căieşti pentru răutăţile tale?

– Nu mă căiesc deloc. Dă-mi drumul, pune-mă jos!

Dar el nu se lăsă impresionat şi continuă s-o ţină în braţe ca pe o păpuşă.

– Şi ce-mi dai în schimb?

Hannah se aplecă asupra lui şi începu să toarcă:

– Mari dureri, dacă n-o faci.

– Femeie, tu îmi oferi un tîrg la care nu pot rezista.

O aşeză în picioare, dar rămase cu mîna în jurul taliei ei.

– Hannah, fii drăguţă cu mine, e ultima mea noapte aici.

– Aşa este.

Nunta avea să aibă loc a doua zi şi, după aceea, Jim urma să plece. Era curios, dar nu se gîndise că va trebui să plece atît de curînd. Devenise atît de familiar, făcea atît de mult parte din celebrările familiei, încît se lăsase convinsă să-l creadă ca aparţinînd Deltei. Dar, fără îndoială, nu era adevărat, îşi spuse ea. El aparţinea oraşului San Francisco tot atît de sigur cît aparţinea ea lui Glacier Bay.

Îşi dădu capul pe spate ca să-l poată privi în ochi.

– Cît de drăguţă vrei să fiu?

– Vino să dansezi cu mine.

– Să dansez?

– Aveai altceva de gînd? rîse el.

– Dar nu în parcare.

Din rîs ajunse la un adevărat hohot.

– Asta-i Hannah a mea cea adevărată, rea pînă în ultima clipă.

Luînd-o de cot, o conduse spre automobilul închiriat.

– Nu vrei să te schimbi mai întîi? îl întrebă ea.

– Nu. M-am îndrăgostit de această togă. Permite brizei să mă răcorească.

– Te doboară căldura noastră de Mississippi? Îi

aruncă o privire învăluitoare.

– Căldura printre alte cîteva lucruri.

Îi deschise uşa şi o ajută să iasă afară.

– Sper că nu eşti serios cînd spui să vrei să porţi chestia asta la dans?

– Intenţionez să mă distrez copios ascultîndu-te cum ai să le explici de ce dansezi cu un bărbat care poartă o faţă de masă.

Conduse spre barul lui preferat de pe chei. Era puţină ceaţă care nu deranja şi nu se vedea multă lume. Două cupluri doar stăteau într-un separeu, în colţ, şi se ţineau de mîini, iar un bărbat era cocoţat pe un taburet înalt la bar. Pianistul ridică privirea şi zîmbi, dar nu-şi pierdu ritmul.

Patronul îi salută ca şi cînd era un lucru obişnuit să vezi un bărbat purtînd o togă dintr-o faţă de masă.

– Încîntat că te-ai întors, Jim. Ce vrei, un Bourbon?

– Nu încă, Wayne. Trebuie să dansez întîi cu doamna mea.

O luă pe Hannah în braţe şi începu să danseze.

– Eu nu sînt o doamnă.

– Cît de bine ştiu asta! Strîngînd-o şi mai tare în braţe îşi lipi obrazul de părul ei. Hmmm, ce bine miroase? Ce parfum foloseşti?

– Lavandă.

– Parfumul doamnelor.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, mi-a trezit doar o veche amintire.

Hannah aşteptă să vadă dacă îi va explica ceva mai mult, dar întrucît n-o făcu, continuă să vorbească, simţind c-o ajută să-şi potolească focul înăbuşit care ameninţa să izbucnească.

– Cînd sînt la lucru nu mă pot parfuma, deoarece ar atrage prea mult atenţia. Este unul dintre micile mele răsfăţuri cînd sînt acasă.

– Ca şi băile cu spumă de săpun?

– De unde ai ştiut?

– Una dintre presupunerile mele reuşite. Ai stat atît de mult ieri în baia aia, încît puteai să te zbîrceşti. Îi zîmbi. Îmi pare bine că nu s-a întîmplat aşa.

– Trăgeai cu urechea.

– La uşă; ai uitat că mă îndeletnicesc şi cu asta?

– N-am uitat nimic în legătură cu tine, Jim Roman.

– Nici eu n-am uitat nimic în legătură cu tine, Hannah Donovan.

Nici nu va fi în stare s-o facă, constată el în timp ce se lăsau conduşi de ritmul languros al muzicii. Ritmul blues-ului îi va aminti întotdeauna acest moment, cînd rîul Mississipi îşi şoptea secretele dincolo de fereastră, iar Hannah Donovan îşi împrăştia magia în braţele lui. Erau foarte potriviţi, aşa cum ştia că vor fi. Ea răspundea la cea mai uşoară presiune a mîinii lui, trupul ei mişcîndu-se cu al lui într-un ritm perfect.

El simţea cum porneşte dinlăuntrul lui o vîltoare care se transforma în dorinţă, o dorinţă năvalnică şi ajunsă la maturitate. Femeia din braţele lui ţesuse o vrajă în jurul lui, o vrajă care îl făcea să creadă că s-ar putea îndrăgosti de o femeie îndărătnică şi s-ar putea stabili într-un orăşel adormit din sudul ţării. Sau poate că orăşelul însuşi fusese cel care-i aruncase vraja. Zilele care se scurgeau apatic, lipsa de zgomot şi neon, graţia molcomă a fluviului, toate îl seduseseră. În ultimele douăzeci şi patru de ore nu se mai gîndise la crime, nici nu mai simţise nevoia copleşitoare de a se arunca într-o activitate frenetică.

Hananh se depărtă puţin şi-şi aţinti privirea asupra lui.

– Eşti atît de tăcut. La ce te gîndeşti, Jim?

– Mă gîndesc că-mi va fi dor de orăşelul ăsta. *Şi de tine,* adăugă în gînd.

– Şi orăşelului îi va fi dor de tine. *Şi tot aşa şi mie,* se gîndi ea. Nu se întîmplă des să avem aici străini care să danseze înfăşuraţi într-o togă din faţă de masă.

– Şi tu crezi că numai de asta le va fi dor de mine?

– Da, minţi ea.

Îşi rezemă din nou capul de umărul lui, ca să nu-i mai poată vedea zîmbetul încîntător care-i scotea în evidenţă gropiţa din obrazul stîng. Nu voia să se gîndească la toate cauzele cărora li se datora aerul lui vulnerabil. Nu voia să-l cunoască mai îndeaproape pe omul ascuns sub aspectul de războinic aprig. Nu voia să ştie dacă el iubise cu adevărat sau dacă fusese iubit, dacă suferise sau dacă se simţise vreodată singur.

Dansînd aşa cum o făceau ei, atît de sincronizat, încît păreau o singură fiinţă, îţi dădea impresia că sînt îndrăgostiţi. Dar dragostea nu avea ce căuta în viaţa ei bine ordonată, pe care şi-o trăia în fiordurile depărtate din Alaska.

– Ar trebui să mă întorc, spuse ea.

– Încă un dans, Hannah.

– Doar unul.

Era trecut de miezul nopţii cînd părăsiră localul.

Hannah mai aruncă o ultimă privire la micul bar atît de confortabil şi gustă deja un sentiment de dulce nostalgie. Felul drăgăstos în care o cuprinsese în timpul dansului, în care privirea i se adîncise cînd o studia, felul în care vocea lui o mîngîiase ca o catifea, toate amintirile năvăleau acum şi o copleşeau. De multă vreme nu-şi permisese să-şi dea drumul atît de mult la sentimente. Poate că de prea multă vreme, îşi spuse ea.

Îşi dorea să fi putut presa această seară pentru a o pune ca pe o floare într-un ierbar.

Jim era neobişnuit de tăcut în timp ce o conduse înapoi la club ca să-şi recupereze camioneta. Dar tăcerea nu era apăsătoare, Hannah constată chiar că îi plăcea. Era o mare deosebire între liniştea singurătăţii ei şi tăcerea pe care o împărţea cu altă persoană. În cabana ei din fundul Alaskăi petrecuse ani de zile singură şi crezuse întotdeauna că asta era ce voia. Acum nu mai era sigură.

– Îmi doresc ca seara asta să nu se mai termine, spuse deodată Jim.

Hannah tresări, deoarece îşi dădu seama că ajunseseră în parcarea clubului.

– S-ar părea că-ţi doreşti cu adevărat aşa

ceva, Jim.

– Da, aşa este. Îi luă mîna şi i-o duse la buze. Am descoperit că a-ţi face curte este tot atît de plăcut ca atunci cînd încrucişez spada cu tine.

Hannah aproape că se înecă auzindu-i cuvintele.

– Înseamnă că mi-ai făcut curte?

Cu un braţ o apropie de el atît de mult, încît îi simţea răsuflarea fierbinte pe tîmplă. Văzu o luminiţă care se aprindea în ochii lui. Presimţea că o va săruta, îi simţea deja gustul buzelor.

– S-ar fi putut să fie. Se opri brusc din vorbă şi se depărtă de ea. Hannah simţi cum creşte din nou distanţa dintre ei. S-ar fi putut să fie, repetă el, dacă tu erai fata din visurile mele.

Oare ce se stingea dintr-o dată înlăuntrul ei? Să fi fost oare speranţa? Nu fi ridicolă, se dojeni ea.

– Ce noroc pe noi că nu sînt, spuse Hananh.

Şi cu aceste cuvinte deschise portiera şi coborî în noapte.

– Hannah! Hannah! Stai, aşteaptă!

Dar Hannah se prefăcu a nu auzi. Ar fi trebuit probabil să se întoarcă şi să-i mulţumească. Timp de o clipă de ameţeală prostească fusese periculos de aproape de a face aceeaşi greşeală pe care o făcuse cu Rai.

Hannah trînti în schimb portiera camionetei ei

şi porni motorul care răsună ca un urs polar suferind de o durere de măsea, capabil să-i trezească pe toţi locuitorii din Greenville, dar nu-i mai păsa de nimic. Nu mai dorea decît să ajungă acasă şi să nu-l mai vadă pe Jim Roman.

Pînă acasă avu timp să se liniştească şi să gîndească logic. Ceea ce îi trebuia era să uite fierbinţeala care o apuca de cîte ori era aproape de Jim Roman şi să-şi ducă la îndeplinire planul ei iniţial să-l seducă şi apoi să-l dea uitării. Trebuia să-şi dovedească odată pentru totdeauna că era stăpînă pe viaţa ei şi că nici un alt bărbat nu va putea să-i ia această comoară.

Deşi aerul condiţionat funcţiona din plin, simţi nevoia de puţin aer curat. Deschise fereastra dormitorului şi se aşeză pe pervaz aplecîndu-se în afară pentru a respira mai bine aerul nopţii şi a privi stelele. Pacea nopţii contrasta atît de mult cu zbuciumul din fiinţa ei! Ah, Jim, îşi spuse ea, de ce mă faci să mă simt aşa?

Din depărtare auzi zgomotul unei maşini. Trebuie să fi fost el. Razele lunii îşi trimiteau magia lor şi automobilul prăfuit părea a fi un glorios car de luptă, iar Jim un războinic puternic întorcîndu-se din bătălie victorios. Hannah se aplecă şi mai mult pentru a fixa imaginea mai bine.

Jim purta încă toga, cu aerul bărbatului căruia nu-i pasă de ceea ce gîndeşte restul lumii despre

el. În timp ce-l privea, el îşi pipăia absent şoldurile, apoi căută ceva în maşină şi-şi scoase pipa. Nu-l văzuse niciodată fumînd. Paul, fratele ei, îi spusese că fuma pipă doar cînd trebuia să se gîndească serios la ceva. Oare la ce se gîndea Jim? se întrebă ea. Era tulburat de aceleaşi sentimente care o răvăşeau pe ea? Îşi amintea şi el de fiecare sărutare, de fiecare atingere, de fiecare privire pe care le împărţiseră, tot aşa cum făcea şi ea? Îi invidia pipa. Îi dădea ceva solid de care să se ţină.

Hannah rămase la fereastră pînă cînd Jim porni spre casă şi dispăru prin uşa principală. Iar ea îşi imagina cum a scrîţîit uşa cînd a deschis-o, cum se mişca tiptil pentru a nu-i trezi pe ceilalţi. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce asculta dacă o scîndură din capătul scării nu-l va trăda prin trosnetul ei.

Iar cînd o auzi, hotărîrea ei era luată. Îi va mai da cinci minute şi apoi va porni la atac.

Jim era la fereastră şi privea afară cînd Hannah deschise uşa ce despărţea dormitorul de baia comună. La zgomotul făcut se întoarse.

Ea se afla în uşă, luminată din plin de raza de

lună. Cu rochia ei roşie şi părul întunecat despletit, părea o apariţie de foc şi fum, îşi spuse el. Nu zîmbi, nu scoase nici un cuvînt, doar aşteptă şi privi. Fierbinte, periculoasă şi sălbatică, excitantă, aşa era ea.

– Ştiam că ai să vii. Urmări efectul acestei declaraţii, dar ea rămase în uşă, senină şi stăpînă pe ea.

– Îţi acorzi prea mult credit.

Răspunsul ei obraznic îl făcu să zîmbească. „Dulce" nu va fi niciodată cuvîntul cu care s-o descrii pe Hannah.

– Cum, nu eşti aici datorită farmecului meu irezistibil?

– Nu sînt aici nici măcar datorită aroganţei tale înviorătoare.

Complimentul ei improvizat îi făcu plăcere.

– Mă găseşti înviorător, Hannah?

– Poate tonic ar fi un cuvînt mult mai potrivit. Cînd sînt cu tine parcă aş face o baie în Glacier Bay.

– Vino mai repede, Hannah. Ştiu eu o cale de a încălzi apele.

Părea că pluteşte către el, sprijinită doar pe norul roşu al rochiei înfoiate şi pe un val parfumat. Pasiunea zvîcni în el cu o impetuozitate care-l ameţi. Nu i se întîmplase ca mersul unei femei să-i provoace o astfel de stare.

Ea se opri la cîţiva centimetri de el. Cu degetul arătător îi atinse obrazul. Jim nu făcu nici o mişcare. Abia respira în timp ce degetul ei cobora încet de-a lungul gîtului şi apoi pe părul creţ pe piept, ce i se vedea de sub togă.

– Pe ăsta şi contez, războinicule de pe Coasta de Vest.

Vocea ei suna precum blues-ul de adineauri şi-i înnodă şi mai mult muşchii strînşi. Nu avea de gînd să se lase vrăjit de ea.

Îi prinse mîna care se juca pe pieptul lui. Şi-o apropie, cu palma în sus pînă la buze, şi o supse, încercînd să-şi liniştească vîltoarea fierbinte din răcoarea ei. O auzi cum îşi trage respiraţia.

– Îţi place asta, Hannah?

– Buzele experimentate mă excită întotdeauna.

– Mai vrei?

– Da.

O cuprinse în braţe şi-i acoperi gura cu buzele lui. Era doritoare şi supusă, pătimaşă. Era tot ce-şi dorise să găsească într-o femeie, cu o singură excepţie: nu era şi nu va fi niciodată o femeie căreia să-i poarte de grijă. Hannah Donovan era cea mai independentă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Dar şi cea mai excitantă.

Cînd s-au sărutat părea că ieşea abur din el. Termenul de „pasiune arzătoare" căpătă un nou

înţeles pentru el. Se simţea cuprins de flăcări, pîrjolit de dorinţă. Voia să-i smulgă rochia şi să se cufunde în ea. Şi, totuşi... Îi veniră alte gînduri în minte şi gemu. Dulci. Buzele ei erau atît de dulci!

– Hannah, Hannah a mea!

Abia dacă îşi dădea seama că rostise acele cuvinte, abia dacă îşi dădea seama că mîinile îi alunecau de pe trupul ei cu veneraţie, de parcă ar fi fost ceva preţios.

– Hmm... şopti ea, eşti atît de... delicios, nu mă pot... sătura.

Nici eu, se gîndi el. Nici n-am să pot vreodată. Îşi dădu brusc seama cu claritate că între ei nimic nu va mai fi ocazional. Ceea ce începuse ca o provocare se transformase în ceva cu totul diferit, ceva ce nu voia să numească, ceva la care nici nu voia să se gîndească. Mai precis, îşi dădu seama că n-o putea poseda pe Hannah acum şi în acest fel.

Mai sorbi o dată licoarea buzelor ei şi apoi o privi. Cu ochii ei de culoarea nopţii şi cu părul negru răvăşit, era de o seducţie dincolo de imaginaţie, care aproape îl făcu să-şi schimbe hotărîrea.

– Jim?

– Am reuşit să te încălzesc?

Cuvintele lui o izbiră pe Hannah ca un jet de

apă îngheţată. Îşi trecu degetele prin păr şi încercă să înţeleagă ce se întîmplase. O clipă fusese stăpînă pe situaţie, iar în clipa următoare se pierduse cu totul. Nu i-a trebuit decît o singură privire din partea lui Jim.

Respiră cu greutate. Jocul pe care-l juca luase o cotitură periculoasă. Îşi dădea seama fără nici o îndoială că patul lui Jim nu va fi niciodată terenul pe care să-şi dovedească independenţa. Nu voia să se gîndească la ce ar fi putut fi. Nu dorea decît să se agaţe de ultimele rămăşiţe de autostăpînire pe care le mai poseda.

Fără să-şi ia ochii de la ai lui, întinse mîna şi dezlegă nodul care-i reţinea toga pe umeri.

– Nu destul de tare. În timp ce trăgea faţa de masă de pe trupul lui, reuşi să se menţină rece şi în acealaşi timp îngrozitor de dezirabilă. Probabil că ar fi fost mulţumită să ştie ce luptă ducea şi Jim pentru a-şi ţine mîinile departe de trupul ei.

– Nu destul de fierbinte, repetă ea, mîngîindu-i pieptul.

O rază de lună surprinse flăcările care ţîşneau din ochii lui în timp ce mîinile ei alunecau mai jos. Cu arătătorul urmări marginea slipului.

Tresărirea lui o făcu să zîmbească.

– Îţi place asta? îl întrebă ea pe şoptite.

– Fii atentă cum te joci cu focul. Ai putea să te

arzi.

– Sînt o fată mare acum, Jim. Ştiu ce fac.

– Ce ştii, Hannah?

Un ton în vocea lui o făcu să ezite. Degetul ei îşi opri călătoria erotică în timp ce-i privi faţa. Desluşi în ea o emoţie care părea aproape mînie.

– Chiar ştii, Hannah? repetă el.

Femeia îşi aruncă părul spre spate şi ridică bărbia.

– Da, ştiu că mă doreşti.

O tăcere profundă domni în încăpere. Respiraţia i se opri, în timp ce Hannah îl privea.

– Te-am făcut să mă doreşti, murmură ea.

– Da.

Doar cu asta s-a ales, doar cu acel singur cuvînt, dar îi dădea deplină satisfacţie. Sosise timpul să pună un sfîrşit jocului pînă cînd mai putea.

– Ai spus că voi veni la tine şi am venit... Făcu un pas înapoi. Ceea ce n-ai ştiut, însă, a fost că voi pleca de lîngă tine, neatinsă.

Impunîndu-şi să nu fugă, Hannah se întoarse şi se îndreptă încet spre uşă. Se aştepta la o provocare din partea lui sau măcar la un rîs batjocoritor, dar nu se produse nimic în urma ei, ci numai o tăcere cumplită.

Continuă să mergi, îşi porunci ea. *Nu te întoarce.*

Ajunse în dormitor cînd îndrăzni să privească în urmă. Dar tot ce a putut vedea era întunericul care-i separa.

Jacob ajunsese la fermă dimineaţa. Hannah a fost prima care l-a văzut. Nu reuşise să închidă ochii toată noaptea şi se sculase odată cu soarele, îşi pusese costumul de jogging şi pornise în fugă cu toată convingerea. Tocmai cînd ajunse la poarta principală, camioneta lui Graves Johnson se oprea pe alee şi fratele ei cel mai tînăr, Jacob, coborî din ea.

Fugi spre el cu braţele deschise.

– Jacob!

El o prinse de un braţ, în timp ce cu celălalt îi făcea semn de rămas-bun vecinului lor.

– Mulţumesc că m-ai adus aici, Johnson.

– Mi-a făcut plăcere, Jacob.

Hannah îi luă faţa în amîndouă mîinile.

– Lasă-mă să te privesc.

Jacob era mai scund decît ceilalţi bărbaţi din familie, dar reuşea să pară tot atît de masiv. Era vînjos şi puternic, avea părul roşu al strămoşilor scoţieni ai mamei sale, ochii albaştri şi vioi ai lui Hannah, şi un zîmbet ştrengăresc de fabricaţie

proprie.

Hannah îi îndepărtă cu tandreţe o buclă de pe frunte.

– N-ai dreptul să arăţi aşa de bine. Nu te-am văzut de aproape un an.

– E o lume mare de văzut. Jacob se întoarse cu privirea spre oraş şi cu o expresie pierdută întrebă: Ce face?

– Rachel? Hannah ştia că n-ar fi trebuit să-l întrebe. Jacob se interesa de femeia care-l părăsise.

– Fericită, după cum se zvoneşte prin Greenville. În prezent, locuieşte cu soţul ei la Seattle. Cel puţin, aşa cred.

– Seattle? Tocmai acolo?

Expresia de moment a lui Jacob putea fi interpretată drept durere, dar cu Jacob nu erai niciodată sigur, se gîndi Hannah. Fusese întotdeauna un mare actor, glumeţul familiei, vagabondul, cel care-i făcea întotdeauna să rîdă.

O făcu şi acum să rîdă. Prefăcîndu-se că se încruntă, îi ridică o şuviţă de păr.

– Ce văd aici? Fire cărunţe? Ai aproape treizeci de ani şi încă nemăritată? Ce o să spună mătuşa Agnes?

– Multe, aşteaptă numai pînă cînd o pune mîna pe tine. Nici tu nu mai eşti un puişor ieşit în primăvară, frăţioare.

– Nu-ţi fie teamă, ştiu cum s-o iau pe mătuşa Agnes. Am s-o invit la o plimbare cu deltaplanul. O să-i fie prea frică ca să mai aibă timp să-mi dea sfaturi.

Hannah hohotea de rîs.

– Îţi aduci aminte de un Crăciun cînd ai luat-o în balonul tău? L-a înnebunit pe tata luni de zile pentru că a crescut un diavol.

– N-a fost chiar aşa de rău ca atunci cînd te-a prins pe tine fumînd pipă după hambar.

Imaginea lui Jim fumînd pipă îi trecu prin faţa ochilor, dar o îndepărtă cu hotărîre.

– Nu i-am prins gustul niciodată. De ce nu ne-ai scris că vii? îl întrebă ea strîngîndu-i cu putere mîna. Cu ce ai ajuns aici? Cu *Cesna* sau cu balonul?

– Cu avionul meu. Imediat ce am aterizat, l-am găsit pe Johnson care m-a adus pînă aici. Nu voiam să trezesc pe nimeni atît de devreme. Mai ales pe Hallie. Se spune că o mireasă are nevoie de un somn bun.

– N-am de unde să ştiu.

– Nici eu.

Se priviră fără să fie nevoie să-şi vorbească, atît de puternică era legătura dintre ei.

– Ce trebuie să facă cineva în ziua căsătoriei surorii sale? o întrebă în cele din urmă Jacob pe Hannah.

Hannah privi în sus, spre fereastra lui Jim, apoi întorcîndu-i spatele fratelui ei, îi aruncă:

– Să fugă ca de dracu'!

– Împărtăşesc sentimentele tale!

Jacob îşi aruncă sacul pe verandă, apoi porniră amîndoi la fugă pe alee, se îndreptară spre răsărit şi se luară la întrecere spre soarele care răsărea.

Capitolul 6

Căsătoria lui Hallie era fixată pentru ora două.

Jim se afla în biserică pentru a observa toată ceremonia. Mireasa era frumoasă, mirele reuşit şi toată lumea părea fericită. Era o ocazie în care să te bucuri, dar el se simţea ca în iad. Motivul, Hannah Donovan, care stătea cu faţa la altar. Cu un zîmbet de madonă, cu rochia discretă de dantelă şi cu şiragul de perle la gît, reuşea să-l convingă că nu mai era aceeaşi femeie aprigă care venise în camera lui în noaptea precedentă şi-i distrusese definitiv visul pe care-l avusese de a căuta o fată blîndă, dulce şi de modă veche.

– Iei această femeie...

Vocea preotului îl trezi din visare pe Jim. *Iei pe această femeie?* Îşi îndreptă privirea arzătoare spre Hannah. Da, îşi spuse el, ar lua-o pe această femeie. Ar lua-o pe păşunea din spatele casei, în hambarul de fîn, în patul ei, în patul lui. Ar lua-o oriunde ar putea să pună mîna pe ea. Ar lua-o chiar la San Francisco, dacă ar veni acolo. Dar, după aceea, ce se va întîmpla? Ea era căsătorită cu cariera ei în pustietatea aceea uitată de lume, tot aşa cum era el cu marele oraş.

– O vei iubi şi îndrăgi, o vei onora şi întreţine pînă cînd moartea vă va despărţi...?

Pe cine voia el să înşele? se dojeni Jim. Nu putea clădi un viitor cu această pisică sălbatică, tot aşa cum nu se putea opri să respire. Cu el şi cu Hannah ar fi pînă cînd următoarea misiune ne va despărţi sau următoarea lucrare în Sri Lanka. Drace, ar putea fi pînă la plecarea vaporului următor din port. Cine putea şti? Viaţa lui nu ar lua aceeaşi cale cu a tatălui său. Pentru el era mai bine să nu piardă avionul de ora patru de la Greenville şi să nu mai privească înapoi.

În timpul recepţiei din reşedinţa Donovanilor, reuşi să nu-şi încrucişeze paşii cu Hannah. Se felicita că reuşise atît de bine s-o evite. Reuşise chiar de la dureroasa confruntare din noaptea trecută. Se afla acum în bibliotecă, cu toţi Dono-

vanii în haine de sărbătoare circulînd în jurul lui. Se uită la ceas. Sosise timpul să plece. Nu-i rămăsese decît să le mulţumească Annei şi lui Matthew pentru ospitalitate şi să plece.

Urcă în dormitor şi era cu sacul în mînă cînd îi auzi vocea.

– Pleci fără să-ţi iei rămas-bun, Jim Roman?

Prima senzaţie fu un val de bucurie, apoi îl cuprinse panica, apoi sentimentul că era mîna destinului. Întorcîndu-se încet, o văzu pe Hannah. Era în cadrul uşii, purtînd încă dantelele şi perlele.

– Arăţi destul de bună ca să te mănînc.

Traversă cu paşi repezi încăperea, o luă în braţe şi închise uşa. Îi simţea inima zbătîndu-i-se în piept. Şi chiar plănuiesc s-o fac.

– Să înţeleg că este o provocare? Mîinile ei rătăceau pe faţa lui.

El îi ridică bărbia cu arătătorul şi o privi adînc în ochi. Trebuia s-o mai pună o dată la încercare, chiar dacă însemna să piardă avionul.

– Nu, este o promisiune.

Se îmbrăţişară cu patima celor care-şi refuzaseră aceasta prea de mult timp. Jim îi potrivi şoldurile între şoldurile lui şi căută să-şi liniştească pasiunea, găsindu-şi loc în adîncurile ei primitoare. Îi putea simţi fierbinţeala prin îmbrăcăminte. Gemu în timp ce buzele lui le cuprinseră pe ale ei.

Împreunarea lor nu era blajină şi nici tandră,

era ca trăsnetul din timpul unei furtuni în Pacific; era ca mugetul unui gheţar care se cufundă în glof; era ca explozia unui milion de stele în noapte.

Se sărutară cu furie pînă cînd li se învineţiră buzele. Jim fu primul care se îndepărtă.

– Dacă am avea destul timp... murmură el.

– Nu va fi niciodată timp pentru noi.

– Ai dreptate, recunoscu el. Te întorci la Glacier Bay?

– Da. Peste două săptămîni. Iar tu te întorci la San Francisco.

Jim încuviinţă.

– Îţi vei relua cercetările marine.

– Iar tu, lupta cu crima.

– Întotdeauna.

– Va fi cel mai bine pentru mine. Bărbaţii îmi complică viaţa.

Zîmbetul lui fu forţat.

– Chiar şi aprigii războinici de pe Coasta de Vest?

– Mai ales războinicii.

– Atunci fac bine că plec.

Fără să se grăbească, începu să-i traseze cu mîna conturul feţei, pentru a şi-o putea întipări în minte.

– Femeile independente, cu ochii albaştri-fumurii şi părul ca norii de furtună, o complică pe a

mea.

– Am fi fost o pereche reuşită, Jim.

– Trăsnetul şi fulgerul sînt întotdeauna.

Dorea cu disperare un ultim sărut, dar îşi dădea seama că, dacă-i mai atingea o dată buzele, s-ar fi putut să nu mai plece. Îi dădu drumul.

– La revedere, Hannah.

De undeva, din străfundul fiinţei lui, îşi adună o perfectă indiferenţă pentru a înăbuşi pasiunea ce-l stăpînea.

– Vino la San Francisco să mă vezi, în orice joi. E ziua mea liberă.

Fără să-i dea timp să-i răspundă, îşi luă sacul şi ieşi grăbit din încăpere, fără să se uite în urma lui.

Hannah se sprijini de clanţă în timp ce-l urmărea cum pleacă din viaţa ei. E mai bine aşa, îşi spuse ea. Noaptea trecută se dusese la el pentru a-şi dovedi independenţa, iar acum, venise din nou la el pentru a dovedi... Scormoni în minte pentru a găsi un răspuns potrivit. Din nou independenţă? Oare? Era prea cinstită cu ea însăşi pentru a accepta o minciună, chiar dacă minciuna venea de la ea. Adevărul adevărat, adevărul pur şi simplu era că obţinuse exact ceea ce îşi dorise, un sărut care să-i zdrobească mintea, să-i zdruncine hotărîrea, să-i provoace o furtună în inimă.

Dar se terminase şi ea ieşise neatinsă. Va

continua să-şi repete aceasta pînă cînd se va convinge. Hannah îşi înălţă umerii, îşi ridică bărbia şi coborî scările ca să se alăture familiei ei.

– Nu te-am mai văzut niciodată atît de neliniştit.

În primele clipe, Jim nu-i răspunse. Era în faţa ferestrei locuinţei lui John Searles, din Pacific Heights, de unde avea o panoramă fastuoasă a oraşului San Francisco. Totul era curat şi frumos, umbrit de ceaţa veşnică ce plutea deasupra oraşului, de la locuinţele opulente cuibărite în cutele dealurilor, pînă la ambarcaţiunile elegante din golf. Era fericit că se întorsese.

– Din cauza blestematei ăsteia de inactivitate, spuse el într-un tîrziu, întorcîndu-se de la fereastră pentru a-şi privi editorul. Cînd ai de gînd să-mi dai semnal verde să-i apuc pe ticăloşii ăia care-i învaţă pe copiii noştri să se drogheze şi care transformă străzile noastre într-o junglă?

– E încă prea devreme.

– Prea devreme! Au trecut şase săptămîni. Îşi băgă mîinile în buzunare şi măsură podeaua de marmură ca un leu în cuşcă. Mă simt ca o floare tîmpită de seră. Să realizez reportaje despre toate

prostiile pe care le fac năzdrăvanii din înalta societate din toată ţara, nu reprezintă ţelul meu în ce priveşte îndeletnicirea de reporter de investigaţii.

– Mai bine uită-te la asta, Jim. Ai primit-o azi-dimineaţă.

Jim îşi îndreptă privirea de la John la plicul cafeniu ce se afla pe masa de sticlă şi crom. Recunoştea scrisul cu cerneală roşie care se răsucea agresiv pe plic.

– Acelaşi.

– Da. Acelaşi fel de plic şi de hîrtie, acelaşi stil. Fără ameninţări categorice, dar subliniind destul de clar de data asta că putem merge la poliţie.

– Fără poliţie. Dacă e să am în spinare un poliţist de cîte ori calc pe bătătura cuiva, atunci mai bine mă întorc la maşina de scris.

John luă plicul şi i-l întinse.

– Cred că, înainte de a lua o hotărîre, ar trebui să citeşti asta.

Jim smulse scrisoarea din plic. Era la fel cu celelalte pe care le mai primise, un poem grosolan, scris de mînă, pe hîrtie ieftină, neliniată.

„Puternicul războinic îşi încordă arcul şi trase în noapte. Săgeata se răsuci şi se întoarse spre el, înspăimîntîndu-l. Îi despică locuinţa lui plutitoare, tîrînd după ea un şuvoi de flăcări. Îi sfîşie inima, stigmatizîndu-l drept mincinos".

Jim mototoli hîrtia şi o aruncă pe masă. Pe faţa bronzată a lui John nu se putea citi nimic în timp ce luă hîrtia, o netezi şi o puse din nou în plic.

– Să ştii, Jim, că asta e mai rea decît celelalte două.

– Recunosc, dar să fiu al naibii dacă am să cer protecţie.

– Dintr-un punct de vedere foarte practic, cred că am putea cere poliţiei să trimită o patrulă pe chei. John îşi luă ochelarii de pe nas şi, lovind uşor plicul cafeniu cu ramele, continuă: Casa aia plutitoare este în definitiv locuinţa ta. Mie mi se pare că au de gînd să-i dea foc.

– Majoritatea actelor făcute cu laşitate au loc noaptea. Am să-l rog pe Colter să mă ajute s-o ţin sub supraveghere. Barca lui e în dana de lîngă a mea.

– Aha.

John închise ochii şi se lăsă pe spate.

Jim era obişnuit cu felul lui de a nu da un răspuns. Era un semn că John Searles reflecta asupra problemei şi că, atunci cînd va termina va lua exact hotărîrea pe care o va dori, indiferent de părerea celorlalţi. Ciocnirile lor erau titanice, legendare şi cunoscute de toţi angajaţii editurii, tot aşa cum era cunoscută şi încăpăţînarea ambilor protagonişti ai conflictelor. Cînd se angajase, cu opt ani în urmă, Jim îi remarcase această trăsă-

tură de caracter, după cum îl izbise şi vîrsta. John era mai în vîrstă cu trei ani decît Jim, dar părea cu zece ani mai tînăr. Iată ce face averea, reflectă Jim. Amortizează loviturile vieţii.

Jim aşteptă. De un lucru era însă sigur: orice s-ar decide astăzi nu va afecta relaţiile lor. Respectul pe care fiecare îl avea pentru celălalt compensa ciocnirile temperamentelor.

– Uite ce vom face, zîmbi larg John. Am să organizez o securitate adiţională în jurul cheiului – cu sprijinul unei firme particulare – iar tu te vei duce în Texas.

– Aşadar, ai de gînd să mă trimiţi din nou în ascunzătoare?

– Da. Ai reuşit foarte bine misiunea la nunta din Greenville. Şi toate reportajele alea din Charleston şi Savannah au fost superbe. Mă gîndeam să te trimit la Houston, să transmiţi ceremonia inaugurării unei noi staţiuni balneo-climaterice în valoare de multe milioane de dolari. Se numeşte *Atingerea magică* şi or să fie atîtea celebrităţi acolo, încît or să se calce pe picioare. Reportajul tău va completa cu succes: *America's Elite.*

– Să ştii, însărcinarea pe care mi-ai dat-o la Donovan a fost mai puternică decît un pluton de execuţie. Aş fi fost în mai mare siguranţă la San Francisco.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Doar amintiri.

Îndesîndu-şi mîna în buzunar, Jim se întoarse spre fereastră şi privi la oraşul lui iubit. Prin ochii minţii i se perindau imagini ale lui Hannah. O vedea la fel de limpede cum era cu şase săptămîni în urmă, cu rochia roşie fluturînd, cu părul negru, ciufulit. Foc şi fum. Iar el arsese la acel foc. Singurul leac ar fi să intre din nou în foc.

Se întoarse cu hotărîre spre şeful său.

– Am o contrapropunere.

– S-auzim.

Avionul care asigura legătura cu Glacier Bay începu manevrele de coborîre.

Jim, care considerase toată viaţa că San Francisco fusese darul lui Dumnezeu făcut omenirii, simţi cum i se taie răsuflarea la vederea măreţiei peisajului ce i se oferea. Munţi uriaşi încununaţi cu zăpadă şi învăluiţi în ceaţă prezidau cu o străveche majestate asupra pădurii luxuriante în care dominau molizii. Vîrfurile transparente şi strălucitoare de gheaţă trandafirie răsăreau din apă, iar extremităţile gheţarilor străjuiau capetele fiordurilor. Pe măsură ce micul avion se lăsa mai jos, îi apăreau panglici puternic colorate, petece de

plante galbene alternînd cu fîşii înflăcărate, toate flori sălbatice despre care citise în ghidul pentru Alaska.

O vorbă a indienilor Hoonah, strămoşii locuitorilor din Glacier Bay, îi veni în minte: „Dumnezeu locuieşte aici". Jim era acum sigur că aşa trebuia să fie, deoarece tot pămîntul acela era o adevărată binecuvîntare.

Aproape involuntar se aplecă spre bărbatul care ocupa locul de lîngă el, un bătrîn uscăţiv care se urcase în avion la Juneau, pentru cele douăzeci de minute de zbor pînă la Gustavus.

– Mi s-a părut mie sau aţi spus că o cunoaşteţi pe cercetătoarea Hannah Donovan?

Bărbatul care se prezentase cu numele de Sleddog îşi mută tutunul pe care-l mesteca dintr-o parte a gurii în cealaltă.

– Mda.

Nu vorbea mult, dar şi cînd vorbea, era numai despre el. După ce s-a urcat în avion s-a prezentat, a vorbit nonstop trei minute despre cum s-a trezit cu numele ăsta. Părea că ştie mai multe despre mersul cu sania decît orice explorator în Alaska. Jim se resemnă să-i ţină loc de interlocutor, ceea ce era echivalent cu a-ţi scoate o măsea.

– Poţi să-mi spui cum se ajunge la casa ei?

Bătrînul rîse.

– Nu prea seamănă cu o casă.

– Dar ştii unde se află?

– Toată lumea ştie. E faimoasă prin părţile astea.

– Pentru cercetările ei?

Rîsul lui înfundat răsună din nou.

– Mi-ai aprins imaginaţia, tinere. Nu mai e nimeni pe aici care să înţeleagă toate chestiile astea cu balenele. În definitiv, balenele au fost aici de cînd a creat Dumnezeu Alaska şi vor mai fi şi după ce tu şi cu mine ne vom odihni sub o lespede de piatră. Nu, nici vorbă. Hannah Donovan este celebră pentru că în fiecare zi îi bate pe toţi bărbaţii în întrecerile din Yukon.

Jim simţi izbitura pe care o făcea avionul la contactul cu pista de aterizare. Nu-şi pusese mari speranţe în bătrîn pentru a-i servi de ghid. Pentru un moment, regretă că nu telefonase pentru a o anunţa pe Hannah de sosirea lui. Îi veni să rîdă la gîndul reacţiei ei la această ştire. Probabil că l-ar fi întîmpinat cu carabina ei, în ipoteza că ar fi venit să-l aştepte.

Nu, îşi spuse el în timp ce-şi luă bagajul şi porni spre clădirea micului aeroport, era de preferat s-o ia prin surprindere.

– Hei, tinere, aşteaptă! i se adresă bătrînul luîndu-l de braţ. Un vînticel destul de puternic îi ridicase părul în jurul capului. Mai vrei să te duci

la Hannah Donovan sau nu?

– Vreau.

– Atunci pune-ţi sacul în camioneta mea. N-ai să găseşti mulţi amatori să se aventureze pe drumurile astea proaste, pînă la locul unde stă ea.

– Cît de departe?

– Oh, treci de Bartleltt Cove, cam la vreo treizeci-patruzeci de mile, ceva mai mult, ceva mai puţin.

Jim îşi aruncă sacul în camionetă, un *Chevrolet* datînd din 1955, care nu părea să poată ajunge nici pînă la colţul clădirii, darămite să reziste patruzeci de mile pe drumul de ţară desfundat. Se gîndi o clipă la inutilitatea misiunii lui şi-şi spuse că puţină scuturătură nu-i va face rău. Poate că-i va mai băga minţile în cap. Aşeză cu mai multă grijă cutia cu maşina de scris şi cele necesare scrisului, apoi se urcă şi el în camionetă.

Conversaţia era limitată prin forţa împrejurărilor, ceea ce îi convenea de minune lui Jim. Îi lăsa timp suficient pentru a se hotărî ce naiba să-i spună cercetătoarei Hannah Donovan cînd o va întîlni.

Hannah se apleca peste balustrada ambarcaţiunii, urmărind graţioasa balenă cu cocoaşă care apăruse deodată în golfuleţ, întinzîndu-şi înotătoarele pentru a se cufunda din nou. Bopeep s-a întors, se bucură ea. Îl recunoştea după pata albă de pe burtă şi după înotătoarea din stînga care avea o formă specială. Înregistră cu iuţeală cîteva notiţe în caietul ei. Bopeep nu mai apăruse de doi ani în apele acestea. Se temuse chiar să nu fi căzut victimă braconierilor care urmăreau această specie.

Dintr-o dată se auzi cîntul obsedant al balenei, răsunînd din străfunduri. Hannah se înfioră de emoţie şi-şi îndreptă privirea spre magnetofonul care trebuia să înregistreze acea rară şi frumoasă muzică emisă de balenă, controlîndu-l cu grijă ca să nu piardă nimic. Se aplecă şi mai mult ca să urmărească sunetele ce deveneau tot mai slabe pe măsură ce Bopeep se scufunda tot mai mult. Ele încetară cu totul, fie din cauză că balena atinsese o adîncime prea mare, fie că încetase să mai cînte.

Hannah îşi cercetă ceasul de mînă: era ora şase după-amiază. Îşi făcuse programul să înceteze pînda la ora şase şi să pornească apoi spre nord spre mica clădire care adăpostea Institutul de cercetări oceanografice din Pacificul de Nord, dar se lăsă tentată de eventualele apariţii ale lui

Bopeep, spunîndu-şi că erau mai importante decît scriptologia care o aştepta la institut.

Mai rămase pe ocean încă patru ore profitînd de lumina de vară care făcea ca noaptea să nu se deosebească de zi. Apoi, înfăşurîndu-se mai strîns în parka ei de lînă pentru a se feri de răcoarea nopţii, întoarse barca spre ţărm.

Din clipa în care cabana ei i se înfăţişă privirii, ştiu că nu era în ordine ceva. Dar, în ceaţa uşoară a înserării, toate păreau neschimbate, uşa grea de lemn era închisă, floricelele albe care tiveau cărarea nu fuseseră călcate, cîinii erau liniştiţi în cuştile lor. Cînd Pete se ridică din prag unde o aştepta să-i iasă în întîmpinare, îşi înlătură suspiciunile considerîndu-le copilăreşti. Făcuse o mulţime de prostii după nunta surorii ei la Greenville, îşi aminti ea, în timp ce mîngîia cîinele şi întreaga vină îi aparţinea lui Jim Roman.

Hannah împinse uşa cabanei şi dădu cu ochii de el, de războinicul de pe Coasta de Vest, răsturnat pe speteaza unuia din scaunele ei din răchită, arătînd de parcă ar fi fost stăpînul locului. Maşina de scris era instalată pe masa ei, sacul era pe jos, iar haina aruncată în cuier.

Hannah rămase înţepenită în prag. O parte din ea dorea să fie un joc al imaginaţiei, dar altă parte abia aştepta să se repeadă şi să se arunce în braţele lui.

– Bună, Hannah.

Zîmbetul lui era la fel de diabolic cum şi-l amintea şi tot atît de răvăşitor.

– Cum ai intrat?

– Sînt un expert cînd e vorba să intru în locuri care-mi sînt refuzate.

– Cum de-ai reuşit să treci de cîinii mei? îl întrebă ea, încercînd să pară cît mai severă şi sperînd că el nu va observa cum îi tremură mîinile.

– I-am fermecat.

– Ai pătruns prin efracţie.

Jim se ridică de pe scaun şi se apropie încet de ea.

– Unde-ţi sînt bunele maniere sudiste, Hannah? Aşa te porţi cu un musafir care ţi-a intrat în casă?

– Nu mai înainta nici cu un pas.

Dar Jim n-o ascultă.

– Ce-i cu tine, pisicuţă sălbatică? rîse el. Cît de liniştitor este să constaţi că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Îi ridică faţa cu un deget. Nici măcar nu-mi urezi bun-venit?

Emoţia şi încîntarea de a-l fi văzut pe Bopeep nu fuseseră nimic în comparaţie cu vîrtejul de excitare care o cuprinse acum, în faţa lui.

Dar vechile îndoieli pe care le avusese la Greenville începură să revină. Dar o părăsiseră

oare vreodată? se întrebă ea în timp ce privea figura familiară care-i tulburase visele timp de şase săptămîni.

– De ce eşti aici?

În loc să-i răspundă, îi trasă conturul feţei cu un deget, ca şi cum ar fi vrut să se convingî că era aievea.

– De ce? şopti ea.

– Nu pentru a juca teatru.

Mîinile lui nu-i părăsiră gura, încercuindu-i încet buzele, în timp ce inima ei încerca să-i iasă din piept. Cînd mîna lui îi mîngîie obrazul, Hannah îşi trase respiraţia, tremurînd.

– De ce ai luat drumul ăsta lung pînă aici, la Glacier Bay?

Cu mîinile băgate în buzunare, Jim se îndepărtă de ea şi se întoarse spre scaunul de lîngă şemineu.

– Am fost trimis cu o însărcinare specială. Mi s-a cerut să scriu o serie de articole despre munca ta de aici.

– Desigur nu pentru *America's Elite?*

– Nici vorbă. Nici tu, nici eu nu intrăm în această categorie, nu-i aşa, Hannah?

– Nu prea.

Acum, că se simţea în siguranţă, în partea cealaltă a camerei, putea să se mişte. Îşi scoase parka şi începu să-şi facă de lucru în chicineta

ce-i servea de bucătărie. Cel mai bine era să-l privească mai puţin, îşi spuse ea.

– În ce categorie ai spus că intrăm? În cea de amanţi? Hannah simţi că o loveşte cineva în plex. Întorcîndu-şi capul, îl privi fix, dar după aceea îşi dori să n-o fi făcut. Era prea frumos, prea arogant şi, mai ales, prea seducător.

– Dar noi n-am făcut...

– Nu, n-am făcut, dar o vom face.

– Credeam că nu-ţi arde de jocuri, parcă aşa ai spus.

Jim vru să pară pocăit, dar nu reuşi.

– Aşa e, deplasarea mea este strict pentru afaceri. Sînt aici ca să fac o serie de reportaje pentru neîmblînzita Americă.

– Orice reportaj despre munca noastră la institut este binevenit. Cu cît ştiu mai mulţi oameni despre situaţia grea a balenelor, cu atît mai bine. Hannah luă flaconul cu verdeţuri pentru peştele pe care-l pregătea pentru cină, dar se opri la timp cînd constată că era deja învelit în condimente. Singurul meu regret este că John Searles n-a trimis un alt reporter.

– Îţi place variaţia, nu-i aşa, Hannah?

– Da.

Voi avea multe de învăţat despre arta minciunii în timp ce Jim va fi aici, se gîndi ea şi puse tava în cuptor, rezemîndu-se de masă.

– Şi, dacă tot eşti aici, vom căuta să ne descurcăm. În noaptea asta poţi să rămîi aici. Mîine am să încerc să-ţi găsesc altă locuinţă. Ştiu un adăpost foarte frumos la Bartlett Cove.

– Prefer aranjamentul actual.

– Nu poţi să stai aici.

– De ce nu? Văzînd că nu-i răspunde, o întrebă din nou, cu mai multă blîndeţe: De ce nu, Hannah?

– Pentru că... Nu-mi place să am distracţii în timpul lucrului.

– Bine, atunci am să stau la Bartlett Cove.

Hannah rămase surprinsă de uşurinţa cu care fusese de acord. Nu se simţea în siguranţă. Şi, mai mult, atunci cînd îşi scoase pipa din buzunar îi aminti de un leu, de un leu înfometat. Chiar şi zîmbetul lui semăna cu al unui animal de pradă.

– Cu toate astea, continuă el după ce trase un fum din pipă, o să-ţi încetinească mult lucrul, dacă va trebui să mă aştepţi în fiecare zi să parcurg distanţa lungă, pe drumul de capre cu hîrtoape, pînă la cabana ta. Nu pot face un reportaj bun despre activitatea ta, dacă n-o pot urmări la faţa locului. Nu, trase el din nou din pipă, apoi continuă, nu, cred că e mai bine să stau aici.

Hannah ridică ochii involuntar către culcuşul ei. În cealaltă parte a camerei, Jim rîse.

– Eşti îngrijorată, pisică sălbatică?

– Nicidecum, îi răspunse ea, ridicîndu-şi bărbia. M-am descurcat cu lupii hoinari şi cu elanii belicoşi şi crezi că n-am să mă pot descurca cu tine?

Jim dădu drumul unui hohot de rîs.

– M-ai fi dezamăgit dacă spuneai altfel. După ce încetă de a mai rîde, rămase tăcut. Ţi-am dus dorul, Hannah, spuse el cu o voce scăzută. Dumnezeu mi-e martor cît m-am luptat să te uit, dar n-am reuşit şi mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor... Hannah era vrăjită de expresia pe care o citea în ochii lui. *Nu mă mai privi aşa,* îl rugă ea în gînd.

Aromele delicioase ale peştelui ce se cocea în cuptor şi pasiunea înfierbîntată a lui Jim se răspîndeau în toată cabana, făcînd-o să-şi piardă capul.

Simţul umorului fu ceea ce o salvă. Se vedea brusc într-un restaurant elegant, savurînd specia aceasta de peşte pe care o numea „halibut" şi simţind cum o cuprinde fierbinţeala la gîndul lui Jim. L-ar fi lăsat în urmă pe cîinele lui Pavlov. Se scutură ca să se trezească din reverie şi termină ceea ce începuse să spună:

–... dar nu destul ca să mă fac de rîs. Şi cu aceste cuvinte se întoarse spre cuptor şi la peştele ce sfîrîia. Instalează-te în timp ce pregătesc

masa. Nu avem nici un motiv pentru a nu ne vedea fiecare de treaba lui, pe toată durata misiunii tale.

– Nici unul, ai perfectă dreptate.

Jim îşi scutură pipa şi se învîrti prin cameră, mînat de dorinţa de a fi în preajma lui Hannah. Cînd ajunse în nişa în care se afla maşina de gătit, se aplecă peste umărul ei pentru a-i respira parfumul. Mirosea a vînt şi a raze de soare.

– Ce miros eu acum? Este numai peştele? Respiră adînc, pretinzînd că se delectează cu aroma bucatelor, şi simţi cum o şuviţă de păr mătăsoasă îi mîngîie obrazul. Avu senzaţia că e ars cu fierul roşu. Parcă mi-ai spus că nu găteşti?

– Halibutul este singura mea specialitate. Nu poţi supravieţui fără...

Hannah nu apucă să termine fraza cînd simţi cum o ia de umeri şi o întoarce pentru a o cuprinde în braţele lui.

– Nu pot supravieţui fără să te ating, fără să te mîngîi.

Mîinile lui îi mîngîiau umerii şi alunecau spre ceafă. În ochi îi licăreau luminiţe în timp ce privea cum părul i se răsfira printre degete.

– Ştii că într-o zi am petrecut două ore imaginîndu-mi cum ar aluneca părul tău pe pielea mea? Îi răsuci pe deget o buclă răzleaţă. A fost

una dintre cele mai bune zile ale mele.

– De ce eşti aici, Jim?

– Chiar nu ştii?

Hannah închise ochii şi, cînd îi redeschise, lui Jim i se păru că priveşte în soare.

– Da, ştiu.

– Sînt aici pentru că nu pot sta departe de tine.

Hannah întinse mîna şi-i atinse uşor cicatricea de pe frunte.

– Cum să începem de data asta, Jim?

Acum însă, cînd era acolo, ştia şi mai puţin. O urmărise pînă în sălbatica Alaskă fără nici un alt gînd decît s-o strîngă în braţe încă o dată şi să nu-l mai obsedeze. O dorea, de asta nu avea nici o îndoială. O dorea, aşa cum nu mai dorise o altă femeie. Şi tocmai această obsesie îl înspăimînta.

– De ce să nu începem cu o sărutare, Hannah, şi apoi să continuăm cu halibutul?

Hannah izbucni în rîs şi asta făcu să-i slăbească tensiunea nervoasă. Supravieţuise unei invazii a războinicului de pe Coasta de Vest, îşi spuse ea, nu avea nici un motiv să nu supravieţuiască celei de a doua.

– De data asta, îmi ceri voie, Jim?

– Da. Mi-ai spus cîndva că-ţi place să ţi se ceară voie.

– Numai dacă acela care-mi cere voie e bărbatul potrivit, bărbatul adevărat.

– Şi eu sînt acela?

Buzele ei îi răspunseră ceea ce voia să afle. Ele îi vorbeau pe acelaşi ton violent şi pasionat ca al lui.

Gura ei avea gustul mării şi al florilor de cîmp, iar în timp ce o săruta ştia că nu se va putea sătura niciodată de ea. Gemînd o strînse şi mai tare la piept. O simţea catifelată, suplă, dar şi făcută din oţel. Trupul ei zvelt, atletic, era îndulcit de curbe ademenitoare şi adîncuri misterioase. În şase săptămîni uitase cum un trup de femeie îl putea face să-şi piardă minţile. Hannah, îi şoptea în minte toată fiinţa lui, doar Hannah.

Iar Hannah parcă se topea, atît era de lipită de el, încît nu mai desluşea dacă bătăile din pieptul ei erau ale inimii lui Jim sau ale ei. Şi, mai ales, nu-i păsa de nimic. Era în braţele lui Jim şi nimic altceva nu mai avea importanţă pentru moment. Ziua de mîine va hotărî ce-i va aduce.

Cînd gura lui Jim îi părăsi pentru o clipă buzele, se simţi lipsită de viaţă.

– A trecut atît de mult timp, Hannah.

– Prea mult, murmură ea.

Buzele lui i le atinseră din nou pe ale ei, apoi coborî pe gît şi se afundă în golul delicios în care i se zbătea pulsul ca aripile unei păsări speriate.

– Sînt atît de înfometat. Limba lui dobîndise parcă puteri magice asupra gîtului ei. Atît de înfometat, de însetat, murmură Jim în timp ce gura lui colinda mai jos.

– Dar halibutul...

– Mai poate aştepta.

Capitolul 7

Jim îşi descheia deja nasturii cămăşii cînd îşi recăpătă controlul de sine. Dacă ar poseda-o pe Hannah în acel moment n-ar însemna pentru el o eliberare, ar fi o adevărată sclavie. În acelaşi timp, ar fi şi o prostie. Nu se schimbase nimic între ei. Acolo, în cabana primitivă, funcţională, cu mobilă puţină, era conştient mai mult ca oricînd că doctoriţa Hannah Donovan era o profesionistă dăruită carierei sale. El însă dorea mai mult. Dorea o femeie blîndă, maleabilă, înţelegătoare, care să-i aparţină cu totul, care să fie fericită şi să rămînă mereu alături de el. Dorea o femeie care

să se gîndească la copii şi nu la balene. Voia o femeie de care să aibă grijă în felul în care ar fi trebuit să aibă Brick Roman pentru femeia cu care se căsătorise.

Depărtîndu-se de ea, îşi îndesă mîinile în buzunare.

– A fost un aperitiv delicios. Acum sînt pregătit pentru felul principal.

– Felul principal?

Jim îşi ridică o sprînceană.

– Da, halibut, doar dacă nu ai altceva de gînd.

Hannah îşi puse mîinile în şolduri. Chipul îi scînteia de furie.

– Ce am de gînd acum este să îndrept puşca spre tine, Jim Roman şi să te trimit înapoi la San Francisco, unde ţi-e locul.

Bravo, Hannah, se gîndi el. Îi plăcea temperamentul ei vulcanic.

– Ai dreptate. Acolo mi-e locul, tot aşa cum locul tău e aici. Se îndreptă spre dulapuri şi începu să caute. Unde ţii farfuriile? Vreau să pun masa.

– La dreapta ta, deasupra spălătorului de vase. Deschise cuptorul şi scoase peştele. Aş vrea să lămurim o serie de lucruri: Nu am de gînd să gătesc pentru tine. Nici să strîng după tine. Nu-mi voi schimba programul pentru tine şi, mai ales, nu am să te mai sărut. Eu mă scol foarte

dimineaţă şi lucrez pînă tîrziu. Dacă vrei să scrii un reportaj, va trebui să ţii pasul cu mine.

Şi, zicînd aceste cuvinte, trînti peştele pe masă cu vigoarea şi furia unei femei jignite.

– Rufe speli?

– Evident că nu!

– Nici nu mă gîndeam că ai putea s-o faci. Cu toate astea, o femeie cu talentele tale trebuie să-şi spele şi rufele.

Jim simţi o pişcătură de remuşcare pentru felul în care se apăra, dar o apăra şi pe ea de atracţia puternică ce exista între ei. Rîse însă cînd Hannah muşcă din momeală.

– Şi mai e ceva; nu voi împărţi cu tine *talentele* mele, aşa cum le numeşti cu neobrăzarea ta.

– Sălbăticiune, ştii doar că pentru un sărut trebuie să fie doi.

– Am făcut o greşeală... cu mulţi ani în urmă. Nu vreau s-o mai repet.

Jim rămase surprins de gelozia cumplită care-i sfîşia inima. În acea clipă îl ura pe Rai Ghayami cu o intensitate cum nu mai urîse pe nimeni.

Farfuriile zdrăngăniră pe masă cînd se ridică, se duse la ea şi-i luă faţa în mîini, forţînd-o să-l privească în ochi.

– Nici un bărbat nu va sta între mine şi ceea ce doresc eu, Hannah. Să ştii asta, nici un bărbat.

– Şi ce vrei tu, războinicule de pe Coasta de

Vest?

Focul din ochii ei îl provoca. În momentul acesta nici el nu ştia. Îi lăsă victoria lui Hannah.

– Cina, apoi patul.

– Am să împart cina cu tine, dar patul, nu!

– Este inevitabil, Hannah, îi spuse mîngîindu-i obrajii înainte de a-i da drumul.

– Niciodată.

A meritat drumul de la San Francisco, îşi spuse el, numai pentru a o vedea pe neîmblînzita Hannah în momentele ei glorioase, triumfînd asupra lui. Îl tulburase şi-l excitase într-o jumătate de oră, mai mult decît toate femeile prostuţe şi artificiale cu care avusese de-a face în ultimele şase luni.

– Se răceşte peştele, hai să-l mîncăm, spuse el.

– Să mănînci cînd stomacul îţi este enervat este rău pentru digestie.

– Atunci să ne sărutăm şi să ne împăcăm?

– Escrocule!

După felul cum surîdea, Hannah îşi dădea seama că Jim nu mai era serios. Răfuiala lor se terminase şi ea cîştigase.

– N-ai de gînd să te porţi cum trebuie?

– Foarte rar.

– Cît de bine ştiu asta.

Se aşezară la masă onorînd amîndoi halibutul

gătit de Hannah şi o salată scoasă din refrigerator. Jim aplaudă în tăcere transformarea lui Hannah dintr-o femeie înfuriată într-o gazdă perfectă.

– Jim, cît crezi că va dura pînă ce vei termina reportajul?

– Cîteva zile.

– Vreau să fie senzaţional.

– Şi eu vreau acelaşi lucru.

– Atunci, hai să lăsăm la o parte sentimentele noastre personale pentru binele institutului şi al reportajului tău.

Oare va putea, oare se va putea concentra la orice altceva decît asupra femeii magnifice ce stătea la masă în faţa lui? Va trebui s-o facă, ştia asta, de dragul amîndurora nu va putea da greş.

Îi zîmbi.

– Îmi propui un tîrg, doamnă, şi să ştii că l-am acceptat.

După cină, Hannah începu să se pregătească de culcare. Îi explicase deja lui Jim că trebuia să se scoale foarte de dimineaţă pentru a profita de ziua de lucru. Asta însemna că trebuia să se

culce devreme.

Jim auzea zgomotele pe care le făcea Hannah sub duş, nici nu putea face altfel, atît era de mică încăperea. Sunetul apei care curgea îi încorda şi mai mult nervii deja tensionaţi. Nu-i trebuia multă imaginaţie să şi-o reprezinte pe Hannah, cu trupul ei frumos strălucind sub picăturile de apă, lucios şi alunecos sub clăbucul de săpun. Pentru a nu lăsa dorinţa şi pasiunea să pună stăpînire pe el, începu să-şi despacheteze fidelul lui *Remington*, băgă hîrtia în maşină şi începu să scrie. Ca întotdeauna, aceasta îl calma. Plăcerea de a-şi vedea gîndurile transformînd o foaie de hîrtie albă în ceva ce semăna cu un manuscris îl umplea de bucurie. Îi era milă de proştii care se lăsaseră cuceriţi de monstrul electronic, procesorul de cuvinte. N-aveau decît să orbească privind la ecranul fosforescent. El va rămîne fidel vechilor obiceiuri.

Cînd Hannah ieşi din baie, degetele lui se odihneau pe clape, iar gîndurile îi erau împrăştiate ca nişte şoricei înspăimîntaţi. Părul ei era umed, lins, dat spre spate, negru şi lucios ca pielea de focă. Pe faţă nu avea nici o urmă de fard, dar obrajii ei erau îmbujoraţi ca nişte maci. Îmbrăcată într-un halat din prosop roşu şi stînd timidă în uşa ce dădea spre baie, îi apăru drept cea mai superbă creatură pe care o văzuse vreodată.

Simţi dintr-o dată nevoia să-şi dreagă glasul.

– Ai terminat? Judecînd după felul în care făceai baie la Greenville, mă aşteptam să stai acolo cel puţin o oră.

– Cum vrei să fac o baie de spumă sub un duş? Se mişcă prin cameră cu graţia care-i cucerise imaginaţia – dacă nu şi inima – cînd o văzuse la Greenville.

Cînd se aplecă peste umărul lui pentru a vedea ce scrie, îl învălui parfumul ei. Mirosea a săpun parfumat de flori de cîmp, a şampon din ierburi, o combinaţie care i se urca la cap.

– La ce lucrezi?

– O introducere la reportaj. Te deranjează cînd bat la maşină?

– Nu. Dimpotrivă. Găsesc că sunetul mă linişteşte, ca atunci cînd aud ploaia pe acoperiş.

– Bine. Atunci am să lucrez un timp.

– Atunci... noapte bună, Jim.

– Noapte bună, Hannah.

Deşi se întorsese la maşina de scris, Jim era conştient de fiecare mişcare pe care o făcea în timp ce se pregătea de culcare. Cînd auzi cum halatul atinse podeaua cu o bufnitură slabă, dorinţa îl apucă ca o gheară, încît trebui să strîngă din dinţi ca să nu geamă tare. Iar cînd auzi scîrţîitul saltelei, îşi pierdu firea şi aproape că fugi din cabană. Sleddog îi spusese că sînt urşi în pă-

dure, dar în clipa aceea ar fi preferat să se alfe în faţa unui grizzly decît să doarmă o noapte în aceeaşi cameră cu Hannah Donovan.

Jim scrîşni din dinţi şi continuă să bată la maşină.

Am minţit, îşi spuse Hannah în timp ce zăcea, trează, cu ochii larg deschişi, în patul ei, privind la lumina stranie a nopţii de vară. Fiecare bătaie la maşina de scris îi amintea că Jim era în odaie. Îi invadase sanctuarul, refugiul ei, locul de muncă. Dar ceea ce era mai rău, îi invadase inima. Cînd o ţintuise în bucătărie şi o luase în braţe, ştia că lupta pentru o bătălie pierdută dinainte. Nu rămăsese neatinsă atunci la Greenville aşa cum nu putea zbura pe lună fără o rachetă. O atinsese, îi trezise pasiunea, îi stîrnise imaginaţia, şi... da, trebuia să recunoască, îi atinsese inima.

Îşi strînse pumnii şi-şi impuse să nu arunce şansa şi să-i întoarcă spatele. Blestemat să fie, blestemat să fie! De ce a trebuit să se întoarcă? Tocmai cînd se liniştise, cînd erau toate sub control, de ce tocmai atunci a trebuit ca războinicul de pe Coasta de Vest să-i invadeze simţurile? Nu mai voia să-şi piardă controlul.

Adevărul o străbătu ca un fier roşu, cu o forţă care aproape că o aruncă din pat. Asta era. Tot timpul îşi spusese că profesiunea ei era dură şi solicitantă şi nu lăsa loc pentru un bărbat, cu atît mai puţin pentru o familie; şi tot timpul cît îşi reproşase aventura nereuşită cu Rai, ea ascundea adevărul chiar faţă de ea însăşi. Îi era frică de moarte să nu cedeze altuia controlul, nici măcar asupra unei mici părţi din viaţa ei.

Lui Hannah îi place să conducă. Hannah vrea să fie stăpînă. Aproape că auzea vocile iubitoare ale familiei. Ceea ce aceştia nu ştiau era că femeia care nu se speriase de un elan şi nici de un grizzly uriaş, era acum înspăimîntată de un lucru atît de minor, numit dragoste. De ce să fie aşa? se întrebă ea. Părinţii ei, fraţii ei, aveau toţi căsnicii reuşite. De ce trebuia ca dragostea s-o sperie atît de mult?

Privind prin luminator, avu o nouă revelaţie. Hallie. În decursul întregii lor vieţi, gemenele avuseseră experienţe asemănătoare. Îşi juliseră genunchii în acelaşi timp, deşi în locuri diferite ale oraşului; fuseseră operate de apendicită împreună; au fost alese amîndouă în echipa de dezbatere a şcolii secundare; cîştigaseră în acelaşi timp bursele pentru a intra la colegiu. Prima experienţă în dragoste şi căsătorie a lui Hallie fusese dezastruoasă. Deşi Hannah nu era superstiţioasă,

avea totuşi sentimentul că destinul îi împletise viaţa cu cea a surorii ei. Credea, totuşi, că atîta vreme cît va putea păstra controlul, nu va trece prin iadul prin care trecuse Hallie.

Hannah trebui să-şi încleşteze dinţii pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Teama ei era a unei fiinţe laşe, era iraţională şi total neştiinţifică. Dar exista, era reală.

– Fir-ar să fie! Probabil că fatalitatea m-a însemnat.

Nu-şi dădu seama că rostise cu voce tare cuvintele pînă cînd nu-i auzi glasul lui Jim.

– Ai spus ceva, Hannah!

– Nu. Întoarce-te la scrisul tău.

Continuă să privească prin luminator şi să asculte zgomotul tastelor maşinii de scris, lovite de degetele lui Jim şi să plănuiască modul în care va supravieţui zilelor următoare.

Ştia cum va supravieţui: cu umor şi stil.

Acesta fusese primul ei gînd în dimineaţa următoare, în timp ce se îmbrăca. Primul imperativ al zilei era ca Jim să ştie exact cu cine are de-a face. După ce va fi terminat cu el, va fi conştient că doctoriţa Hannah Donovan nu era femeia pe

care o puteai lua cu uşurelul, mai cu seamă că nu putea fi cucerită în bucătărie. După acea dimineaţă, nu va mai putea exista nici o îndoială în mintea lui că Hannah era o femeie pe care s-o laşi în pace.

Se opri în vîrful scării şi aruncă o privire spre sacul de dormit al lui Jim. Părea un băieţel inocent, cu părul ciufulit şi dormind cu un braţ care-i acoperea fruntea. Ce înşelătoare erau aparenţele, îşi spuse ea.

– Jim, îi strigă ea încetişor, e timpul să te scoli şi să străluceşti.

Ultimele cuvinte au fost spuse şi mai încet, deşi fără nici o remuşcare. După toate cele întîmplate la Greenville – asediul în cada de baie, aroganţa cu care îi luase armăsarul de sub nas, ca să nu mai menţioneze ruşinea de a defila prin oraş înveşmîntat într-o faţă de masă – Jim Roman merita ce avea de gînd să-i ofere.

O lucire răutăcioasă îi sclipi în privire în timp ce dădu drumul la maximum magnetofonului.

– Asta-i ca să mă răzbun, spuse ea pe cînd şuieratul, bufniturile, clănţănitul şi chemările balenelor cu cocoaşă izbucniră în spaţiul restrîns al camerei.

– Ce naiba se întîmplă aici?

Jim se ridică brusc din sacul de dormit cu o privire rătăcită în ochi. Îşi răsuci capul în jur,

scuturînd din minte restul de somn şi ochii i se opriră asupra lui Hannah. Cu mîinile pe şolduri, stătea în faţa lui şi rîdea cu poftă.

– Ce e zgomotul ăsta turbat?

– Balenele mele, răspunse Hannah cu un aer nevinovat. Mă gîndeam că deoarece ai venit atîta drum ca să scrii despre ele, n-ar strica să faci cunoştinţă cu ele imediat.

Jim îşi trecu mîinile prin păr.

– Dumnezeule, cît s-a făcut ceasul?

– Cinci dimineaţa!

– Cinci dimineaţa!

– Te-am strigat dar nu te-ai trezit.

– Fir-ar să fie, gemu el, trîntindu-se din nou în sacul de dormit. La San Francisco nu mă culc aproape niciodată înainte de ora cinci dimineaţa. Dacă nu te superi prea mult, n-ai vrea să faci mai încet drăcia aia ca să mai pot dormi?

Hannah întoarse butonul pentru a reduce volumul, dar numai foarte puţin. Cîntecul balenelor răsuna încă în întreaga cabană.

– Nu te ocupa de mine. Eu îmi voi continua cercetările în timp ce tu poţi dormi. Poate că reportajul se va scrie singur.

Jim aruncă sacul de dormit şi se ridică în picioare, nud şi magnific ca o statuie grecească.

– Nu te ocupa de mine, îi aruncă el peste umăr în timp ce defila prin faţa ei. Trebuie să-mi

începe ziua cu un duş bun.

Hannah regretă răzbunarea ei pripită. Se îndreptă spre magnetofon şi apăsă pe butonul pentru rebobinare. Apoi îşi luă caietul de însemnări, o ceaşcă cu cafea şi se aşeză la masa de lucru. Dar ceea ce auzea acum nu era cîntecul balenei cu cocoaşă, ci vocea lui Jim Roman cîntînd sub duş. Cînta o melodie marinărească, destinată probabil s-o facă să-şi iasă din fire. Mai degrabă să fie blestemată, decît să-i dea lui o satisfacţie.

Cînd Jim ieşi din baie, tot gol puşcă, Hannah îşi ridică privirea, cu toată răceala de care putea da dovadă ţinînd seama de circumstanţe.

– Eu plec peste cincisprezece minute.

– Voi fi gata.

A-l vedea pe Jim Roman în pielea goală era destul ca să transforme o statuie de marmură într-un chit moale. Iar ea nu era nici măcar o statuie de marmură. Se repezi la recorder şi-l închise.

– Nu uita să-ţi iei haina. Pe apă se face frig.

– Nu este singurul loc unde se face frig, răspunse el încheindu-se la pantaloni şi luîndu-şi cămaşa.

Hannah nu lăsă să treacă remarca lui.

– Ce?

– Am spus că pe apă nu e singurul loc unde se face frig. Cred că tu ai scăzut temperatura din

cabana asta cu zece grade.

– *Tu* eşti cel care ai venit aici. Eu nu te-am invitat.

– Aşa e cum spui tu. O sfredeli cu privirea în timp ce-şi încheia strîmb cămaşa. Este strict în interes de afaceri.

– Oh, da? Dacă sărutul din noaptea trecută este un exemplu al modului în care faci afaceri, trebuie să ai clienţi foarte satisfăcuţi.

Dintr-o dată mînia îl părăsi.

– Am fost un perfect idiot.

– Nu chiar perfect, zîmbi ea uşor.

– Îmi pare rău, Hannah.

Traversă odaia şi-i întinse mîinile. Dar ea se trase înapoi.

– Te rog să nu mă atingi. Asta e întreaga problemă.

– Ştiu, încuviinţă el lăsînd să-i cadă braţele. Dar n-am putut sta departe de tine, Hannah. Trebuia să te mai văd o dată. Cred că a trebuit să-mi dovedesc mie însumi că nu erai decît o femeie oarecare trecînd prin viaţa mea.

– Asta şi sînt, Jim. Asta e tot ce pot fi, pentru tine sau pentru orice alt bărbat. Îşi întinse larg braţele cuprinzînd întreaga cabană şi tot ce reprezenta ea. Asta e viaţa mea. Este aspră şi grea, dar o iubesc.

– Ştiu, spuse el încet. Aplecîndu-se, o sărută

pe obraz. Ce-ai zice să începem? Ridicîndu-se, îi zîmbi. Bună dimineaţa, doamnă doctor Donovan.

Îi zîmbi şi ea.

– Bună dimineaţa, Jim Roman. Eşti gata să mergi la lucru?

– Luaţi-o înainte, doctore Donovan.

Hannah se rezemă de balustradă, cu vîntul zbîrlindu-i părul. Pe faţă i se citea înflăcărarea cu care i-l arăta pe Bopeep lui Jim, în timp ce comenta principalele repere ale muncii ei de cercetare. Reporterul controlă dacă recorderul de buzunar era deschis, apoi se retrase pentru a se consacra distracţiei lui preferate din ultimele ore, s-o privească pe Hannah. Pentru a cincea oară îşi spuse că era magnifică. Semăna cu sălbăticiunile care slăşluiau în Glacier Bay, netedă, lucioasă şi frumoasă şi, în multe privinţe, fără complicaţii. Dăruirea ei faţă de muncă era totală, iar dragostea pentru acea regiune uitată era surprinzătoare. Îi făceau aceeaşi plăcere stîncile ascuţite şi aisbergurile înspăimîntătoare ale Alaskăi, cum îi făceau lui zgîrie-norii şi podul Golden Gate din San Francisco.

Două lumi, reflectă el, atît în ce priveşte amplasarea, cît şi în ce priveşte filozofia. Pentru ea, căminul era doar locul unde se odihnea după o zi de muncă. Pentru el erau papucii calzi şi un pahar cu vin lîngă focul din şemineu. Îi trecu rapid prin minte casa lui plutitoare. Nici ea nu reprezenta casa din visurile lui, dar îl satisfăcea pînă cînd i se va ivi ocazia adevărată – şi femeia adevărată.

– Mă asculţi, Jim?

Jim reveni în prezent.

– Am înregistrat fiecare cuvînt. Va fi un reportaj de milioane, Hannah. Poate unul dintre cele mai bune pe care le-am făcut. Mă întreb dacă mai pot fi tot atît de încîntat cu reportajele din lumea crimei, pe cît eram înainte.

Hannah îl privi.

– Mă înteb şi eu.

– Ce?

Hannah îşi îndepărtă o buclă pe care vîntul i-o suflase în faţă.

– Oh... nimic. Îi întoarse spatele şi privi marea. După cum ţi-am spus, balenele călătoresc în comunităţi numite turme. Fiecare turmă are un dialect unic. Dialectul balenelor cu cocoaşă evoluează de la un an la altul, dar acelea ale celorlalte specii de balene rămîn neschimbate.

Jim se apropie de ea.

– Spuneai că majoritatea masculilor vin în apele arctice, reci.

– Da. Femelele preferă apele mai calde pentru a făta şi a-şi creşte familiile.

– Cum se împerechează?

Hannah ştia că se referea la balene, dar felul în care vocea lui mîngîia cuvintele, mătăsoasă şi seducătoare, o făcea să se gîndească la alte lucruri. Privi întinderea de ape, dar oricît de tare se concentra asupra balenelor, simţea alături de ea prezenţa lui copleşitoare.

– Masculul se duce la femelă.

– Da?

Se apropie mai mult de ea atingîndu-i piciorul cu al lui. Singurul semn că observase manevra fu un uşor fior.

– Aşadar, masculul se întoarce în apele mai calde şi caută femela.

– Balena mascul.

– Da.

Hannah îşi ridică ochii spre ai lui şi se simţi pierdută. Masculul caută femela. Scînteia ce licărea în ochii lui o încălzi şi simţi cum se răspîndeşte căldura în tot trupul. Ivoluntar, limba îi umezi buzele.

– Toate creaturile naturii par să asculte de acest ordin.

– Da. Privirile pe care le schimbară erau lungi şi profunde. El se duce la ea o dată pe an.

– Numai o dată?

– Numai o dată. Stă cu ea cîteva luni şi apoi se întoarce în apele mai reci.

– Şi femela concepe?

– Nu întotdeauna. Nu se putea desprinde de privirea lui. De fapt, o balenă femelă fată în medie o dată la zece ani.

– Atunci, probabil că fac dragoste parţial pentru plăcere.

– Ce?

– Balenele.

– Oh, balenele.

– Crezi că le place să facă sex?

– Nu ştiu.

– Ar fi un studiu interesant, doctore.

Deşi Jim nu făcuse nici un gest ca s-o atingă, Hannah se simţi ca şi cum ar fi dezbrăcat-o şi i-ar fi spălat tot trupul cu limba. Îşi dădea seama că obrajii trebuiau să-i fi fost îmbujoraţi de fierbinţeala pasiunii pe care n-o mai putea stăpîni.

– Dacă vei face vreodată un astfel de studiu, continuă Jim, aş fi bucuros să te ajut.

– Despre sex?

– Da, spuse el, depărtîndu-se de balustradă. Balenele. Dacă te vei hotărî să faci un studiu complet despre obiceiurile de împerechere ale balenelor să-mi dai de ştire. Vreau să scriu articolul.

– Oh, da, articolul.

– Da.

Un plescăit puternic îi făcu pe amîndoi să tresară. Hananh privi peste balustradă la timp pentru a-l vedea pe Bopeep cum loveşte apa cu înotătoarele şi rîse.

– Ce face? o întrebă Jim repezindu-se înapoi şi aplecîndu-se peste balustradă.

– Se joacă. În timpul verii, balenele adoră să se zbenguie şi să întreţină relaţii sociale. Bopeep mă cunoaşte şi încearcă să-mi atragă atenţia. Ascultă. Cufundă repede hidrofonul în apă cînd uriaşa balenă îşi începu cîntul misterios. Auzi şi tu, Jim? Asta e exprimarea lui socială. Eu cred că Bopeep încearcă să comunice cu mine.

– Iar eu cred că flirtează cu tine, îţi cere să mergi cu el spre ape mai calde. Aşa aş face eu în locul lui.

– Ai face asta?

– Dacă aş fi o balenă.

Depărtîndu-se de Hannah, Jim îşi scoase pipa din buzunar. Trebuia să-şi limpezească numeroase gînduri şi cele mai multe nu aveau nici o legătură cu reportajul lui pentru revistă.

Se făcuse foarte tîrziu cînd s-au întors la cabana lui Hannah.

– Doctore Donovan, ai un program foarte obositor. Jim agăţă ambele porka la uscat şi se prăbuşi într-un scaun lîngă foc. Faci asta în fiecare zi?

– Vara, da. Trebuie să profit de zilele lungi şi de vremea caldă, dar şi de colaborarea cu balenele. Vara vin în număr mare la Glacier Bay.

– Dar iernile aspre?

– Le petrec la institut, adunînd şi coroborînd datele, scriind comunicările sau călătoriind şi ţinînd conferinţe.

– Şi participînd la Yukon Quest.

– Da.

– Dar asta este o întrecere istovitoare. De ce o faci, Hannah?

– Îmi plac provocările şi senzaţia de a fi stăpînă pe ceea ce fac. Îmi dă o satisfacţie deplină ştiind că mă pot lua la întrecere cu natura, eu şi echipajul meu de cîini, şi să ies învingătoare.

Jim se ridică de pe scaun şi se duse la maşina de gătit.

– Ca să-ţi dovedesc aprecierea mea pentru o zi excepţională, am să pregătesc eu cina.

– A fost o zi bună, nu-i aşa Jim?

– Da. A fost o zi foarte bună.

– Mîine am să te iau la institut.

Jim îi zîmbi de parcă i-ar fi promis să-l ducă în paradis.

Hannah era deja surescitată cînd se trezi în acea dimineaţă. Pentru o clipă se întrebă de ce o zi cu totul obişnuită o făcea să se simtă în felul acesta; în curînd îşi aminti însă că nu era o zi obişnuită. Jim Roman se afla la parterul cabanei. Îl auzea cum se trezea. Coborînd scările îşi stăpîni surescitarea; îşi reaminti că el reprezenta un risc pe care nu îndrăznea să şi-l asume.

– Eşti decent, pot coborî? îl întrebă ea.

– Nu-mi dau niciodată osteneala să fiu decent, dar sînt îmbrăcat.

Jim purta bulgi, un tricou, un pulover şi bascheţi.

– N-ai nişte ghete de munte?

– Nu am nevoie de ghete de munte pe străzile din San Francisco.

– Aici nu sînt străzile din San Francisco.

Privirea lui o învălui din creştet pînă în tălpi.

– Mie-mi spui?

Cabana deveni brusc prea mică şi prea caldă pentru Hananh. Şi mult prea periculoasă. Îşi luă puşca şi se îndreptă spre uşă.

– Hai să mergem. Găsim cafea şi gogoşi la institut. Jim ajunse pe cărarea din faţa cabanei.

– Mergi mai încet, sălbăticiune, spuse el luînd-o de braţ. Vrei să scapi de un bărbat de la oraş?

Cu soarele luminîndu-l din spate, Jim arăta ca şi cum ar fi coborît direct din visul ei. Dar mîna de pe braţ era prea reală. Îşi închise ochii pentru a scăpa de acea imagine şi a-şi redobîndi controlul asupra ei.

– Poate că asta şi vreau, îi răspunse ea. Poate că aşa ar fi cel mai bine pentru amîndoi.

– Hannah!

Se aplecă spre ea ca şi cînd ar fi intenţionat s-o sărute. Întrega dimineaţă părea să strălucească pe faţa lui. Tentaţia era prea mare pentru ea; îşi dădu capul pe spate şi observă cum el îşi încleştează maxilarele.

– De ce naiba porţi mereu puşca cu tine? întrebă el.

– Ca să mă apăr de animalele de pradă.

Jim îşi strînse pumnii în buzunare.

– Cu mine eşti în siguranţă, doamnă doctor Donovan. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine este o serie de articole.

– Formidabil, pentru că asta este tot ce vei obţine.

Se răsuci brusc şi porni repede pe cărare, cu Jim alergînd în urma ei. Gîndurile lui Jim erau negre şi simţea cum furia punea încet stăpînire pe

el. Blestemată femeie independetă! La cea mai mică ameninţare cu un sărut, îşi arcuia spatele ca o pisică vagabondă.

Se mai putea stăpîni să nu pună mîinile pe ea încă două zile. Mai erau şi alte femei şi mai erau cu siguranţă femei mai docile.

Se opri ca să răsufle. Hananh era cu zece metri înaintea lui, căţărîndu-se pe o stîncă de parcă ar fi fost scările de la *Ritz*. Era atît de plină de viaţă, încît pînă şi aerul din jurul ei părea să freamăte. Jim gemu. Următoarele două zile i se înfăţişau ca porţile iadului.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Dacă urcuşul e prea greu pentru tine, te poţi întoarce la cabană şi diseară am să-ţi fac un raport.

– Nimic nu e prea greu pentru mine. Ia-o înainte.

Strîngînd din dinţi o urmă. Picioarele îl dureau, spinarea îl durea, stomacul îi protesta de foame, dar nu voia să-i dea satisfacţia de a-i face cunoscută starea în care se afla. Dacă planul ei era să-l facă să fugă înapoi cu coada între picioare, atunci nu va reuşi, mormăi Jim în sinea lui.

După un timp, care lui Jim i se păru foarte lung, institutul apăru în faţa lor. Nu era mai mult decît o cabană primitivă din bîrne, situată pe stînca pe care tocmai o urcaseră. O simplă firmă

de lemn deasupra uşii de intrare anunţa funcţia ce o îndeplinea.

Cînd Hannah se întoarse spre el, îi văzu chipul strălucind ca, de altfel, ori de cîte ori vorbea despre munca ei, şi numai despre munca ei. Jim simţi nevoia să înjure fără nici un motiv.

– Aici este, spuse ea, aici se fac majoritatea lucrărilor importante.

Îl conduse într-o încăpere tot atît de funcţională şi bine organizată ca ambarcaţiunea lui. Nici un centimetru nu era lăsat nefolosit: pe peretele dinspre nord erau dulapuri cu dosare, pe cel dinspre sud se aflau două birouri şi biblioteci, iar în spaţiul dintre ele se vedeau telescoape şi echipamente cărora Jim nu le putea da un nume. Hannah îl informase că doctorul Thunderburk, cetologul, nu stătea la institut în lunile de vară, astfel că erau singuri acolo. Fapt de care Jim era dureros de conştient.

– Priveşte!

Se întoarse în direcţia în care îi atrăgea atenţia. Golful se desfăşura dincolo de ferestrele largi dinspre apus, întins ca eternitatea şi la fel de albastru. Îl dureau ochii privindu-l, apa îi apărea mai limpede, mai curată, mai strălucitoare decît cea de care îşi amintea la San Francisco.

– Este neînchipuit de frumos, Hannah. *Dar nu mai neînchipuit de frumos decît tine,* continuă

el ideea în gînd. Atît femeia, cît şi marea erau sălbatice, primitive. Şi la fel de greu de îmblînzit. Şi ceea ce era mai grav, nici măcar nu ştia de ce dorea atît de mult acest lucru.

O privi cu o dorinţă nedisimulată.

Cînd se întoarse, Hannah îi surprinse privirea. *Nu mă privi aşa,* ar fi vrut ea să strige. Mîna i se încleştă pe carabină şi-şi impuse să meargă calmă către locul unde se găsea filtrul de cafea. Supravieţuirea era de cea mai mare importanţă acum pentru ea. În cîteva zile, Jim va pleca şi ea se va putea întoarce la viaţa ei obişnuită.

– Cafeaua va fi gata în cîteva minute.

Rezemă puşca de perete, luă cana şi începu să măsoare cantitatea de cafea.

– Fir-ar să fie!

– Ai spus ceva?

– Am risipit cafea.

– Lasă-mă să te ajut.

Era lîngă ea înainte să aibă timp să protesteze. Cînd mîna lui o cuprinse pe a ei simţi cum o părăsesc puterile.

– O mînă sigură este de mare folos. Cîte ceşti facem, şase sau opt? o întrebă el ridicînd dintr-o sprînceană.

– Opt. O să avem o zi lungă. Încercă să-şi elibereze mîna dar nu reuşi.

– Eşti nervoasă din cauza mea?

– De ce să fiu?

– Pentru că vrei acelaşi lucru ca şi mine.

– Am învăţat să-mi înfrîng instinctele primitive. Poate că ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru.

Jim îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs. Hannah nu-şi explică acest acces de veselie, dar, cel puţin, îi servi să-şi elibereze mîinile şi se grăbi să fugă de Jim cît îi mai era posibil. Se rugă în gînd s-o salveze cerul de acest războinic şi, adăugă ea, de instinctele ei primitive. Niciodată nu mai întîlnise un bărbat care s-o subjuge atît de total. Ştia că era rău şi neîndurător, lipsit de scrupule şi inteligent, spiritual, amuzant şi încîntător. Şi, mai ales, periculos.

Se îndreptă de spate şi-l trată cu privirea cea mai semeaţă, cea pe care Jacob o numea „uraganul Hannah".

– Ai venit aici să munceşti, sau pentru altceva?

– Parcă aş avea de ales?

– Nu.

– În cazul acesta, doctore Donovan, arată-mi drumul spre ocnă.

Capitolul 8

Au fost din nou plăcut surprinşi cît de bine lucrau împreună. Cu tot începutul cam ţepos, ziua s-a scurs în linişte, de îndată ce şi-au scos din minte frustrarea sexuală. Se făcuse aproape şapte cînd au părăsit institutul.

– Asta e o nebunie, remarcă Jim cînd ieşiră în lumină. Cum poţi suporta să nu deosebeşti ziua de noapte?

– Este unul dintre acele lucruri cu care a trebuit să mă obişnuiesc.

– Ca şi cu a trăi fără să faci sex?

– Nu mai reîncepe!

– Cu noi o să fie întotdeauna aşa.

În loc să-i răspundă, Hannah lungi pasul şi i-o luă înainte. Cîţiva paşi între ei o făceau mai sigură, deşi nu foarte mult.

Primii stropi de ploaie îi luară prin surprindere. Hannah fusese atît de preocupată să încrucişeze sabia cu Jim încît călcase una dintre regulile cardinale ale nativului din Alaska: „Fii întotdeauna atent la cer". Cerul se întunecase, nori grei de furtună se apropiau ameninţători.

Furtuna de vară izbucni brusc cu toată furia, iar ploaia îi udă într-o clipă pînă la piele. Tunetul răsuna înfricoşător între stînci.

– Jim! strigă ea întorcîndu-se. Ploaia cădea acum ca o perdea opacă de nu-şi mai putea distinge mîna ridicată şi cu atît mai puţin silueta lui Jim. O cuprinse panica să nu fi alunecat pe cărarea necunoscută, să nu fi căzut şi să-şi fi rupt un picior, sau poate şi mai rău. Jim!

– Sînt aici, nu-ţi fie teamă, sînt chiar lîngă tine, îi răspunse el cuprinzînd-o în braţe.

Hananh încercă să-i vadă măcar faţa, dar nu putea distinge decît dinţii lui albi. Zîmbea.

– Nu m-am speriat. Nu-mi pierd cumpătul niciodată. Mi-era doar teamă să nu cazi de pe stîncă.

– N-am ştiut că ţii atît la mine, iubito.

Într-adevăr, recunoscu ea în gînd, ţinea la el.

În ciuda raţiunii, ţinea la el, deşi niciodată nu-l va lăsa să ştie aceasta. Depărtîndu-se uşor, îi spuse doar:

– Să ieşim din furtună. Vino după mine.

Îl conduse într-o mică grotă ascunsă într-o crăpătură a stîncii.

– Apleacă-te, îi recomandă ea, şi să sperăm că nu vom deranja vreo fiară sălbatică.

– Există şi o soartă mai rea, Hannah.

Emoţia din vocea lui o făcu să tresară şi să se întoarcă pentru a-l privi. În întunecimea grotei, ochii lui exprimau o dorinţă mistuitoare. Nu mai avea scăpare. Furtuna de afară ce mătura totul în calea ei o făcea prizoniera lui. Jim continua s-o privească cu o expresie care-i răscolea simţurile. Aşa s-a întîmplat mereu între ei. Era de-ajuns o privire, o atingere şi se lăsau amîndoi cuprinşi de vîltoarea pasiunii.

Hannah se mai trase puţin înapoi ca să nu mai simtă atingerea coapsei lui.

– Şi care ar putea fi acea soartă?

– Chiar nu ştii?

Privirea lui o învălui cu o expresie nestăpînită şi ea nu mai era sigură dacă bătăile furioase pe care le auzea erau ale furtunii de afară sau ale propriului ei sînge care-i pulsa în urechi.

– Am fi putut găsi aici urşi grizzly, ceea ce ar fi fost mult mai rău.

– Îhî.

– Sau volverine. Sînt destul de periculoase. Hannah nu avea obiceiul să trăncănească, aşa cum făcea acum. Era furioasă pe ea, dar şi pe Jim. N-ai vrea să te opreşti?

– Să mă opresc de la ce?

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Te rog, Hananh, fii mai clară.

– Te uiţi la mine de parcă aş fi un banchet şi tu n-ai mîncat de un an.

– Este o observaţie ştiinţifică, Hananh?

– Da.

Cu o mişcare rapidă Jim se apropie de ea. Nu o atinse decît cu coapsele. Efectul acestui gest asupra lui Hannah putea fi asemuit cu acela de a-i fi smuls hainele de pe ea.

– Ai dreptate. Furtunile scot întotdeauna la suprafaţă bestia din mine. Întinzînd o mînă îi mîngîie uşor ceafa, apoi, luînd o şuviţă de păr, o lăsă să alunece printre degete. Senzaţia pe care i-o dădea părul mătăsos cînd îi atingea pielea îl excita întotdeauna. Bestia înfometată.

Cu o mişcare lentă, o cuprinse în braţe şi o aşeză pe pămînt. Ochii ei străluceau în întuneric. Aplecîndu-şi capul spre ea, îi şopti:

– M-aş cufunda în tine, şi cred că aşa am să fac.

– Jim.

Protestul era mai mult de formă, în timp ce braţele i se încolăceau în jurul gîtului lui, trăgîndu-l şi mai aproape.

– M-am luptat timp de două zile, Hannah.

– Numai furtuna e de vină. Furtunile din Alaska... îşi pierdu răsuflarea simţindu-i buzele fierbinţi pe gît... deformează perspectiva, mai reuşi să spună, în timp ce limba lui îndrăzneaţă îşi făcuse drum prin deschizătura bluzei spre adîncitura dintre sîni.

Îi descheia acum încet cîte un nasture al bluzei, răsuflarea devenindu-i tot mai grea pînă cînd, cu un gest nerăbdător, îi îndepărtă ultima dantelă şi eliberă sfîrcurile întărite. Furtuna dezlănţuită pătrunsese şi în interiorul peşterii, dar Jim nu se putea dezlipi de carnea ei fierbinte. Dorinţa punea stăpînire şi pe ea, deşi se lupta s-o ţină sub control. Chiar în timp ce-şi arcuia spatele şi se apropia de gura lui flămîndă, mintea îi spunea că ar putea opri oricînd această nebunie.

– De cînd mi-ai ieşit în cale am vrut să-ţi simt gustul aşa cum am făcut-o acum, îi spuse el. Eşti şi mai dulce decît mi-am imaginat. Atît de dulce. Limba lui umedă îi mîngîia, îi stîrnea sfîrcurile pînă cînd începură s-o doară de dorinţă nesatisfăcută. Atît de bună... de pregătită, atît de dispusă. În timp ce îi sugea sfîrcurile, piciorul îi acoperi şoldul împiedicînd-o să se mişte.

Încă puţin, îşi spuse Hannah, mai voia să guste din plăcerea intensă a buzelor lui fierbinţi, încă puţin, încă un moment. Şoldurile ei începură să se mişte în ritm, producîndu-i o plăcere aproape prea puternică pentru a o putea suporta.

– Hannah!

Se întoarse asupra ei şi-i captură buzele, toată gura. Sărutul lor se întrecea în frenezie cu vîrtejul furtunii.

Cu buzele nedezlipite unele de altele, cu picioarele încolăcite, se rostogolită pe pămîntul din peşteră.

– Tu eşti o tentaţie prea mare pentru a-i rezista, gîfîi ea.

– Atunci nu-i rezista.

– Trebuie.

Toţi muşchii din trupul lui erau încordaţi de dorinţă. Toată carnea trupului ei i se oferea. Îmbrăcămintea le intensifica ardoarea în loc să fie o piedică. Frecarea pantalonilor de pînză unul de altul reuşea doar să împrăştie vîlvătaia flăcărilor care îi ardeau.

– Nu mai lupta, Hannah, lasă să se întîmple, o rugă el întinzînd mîna spre betelia blugilor ei.

– Nu, niciodată, îi acoperi ea mîna cu a ei.

Dar gura lui o acoperi pe a ei cu şi o mai multă ferocitate. Cuvintele au fost date uitării în timp ce încercau să soarbă toată satisfacţia pe care le-o

dădea contactul dintre buzele lor. Limba lui i se strecură printre dinţi şi culese toate comorile fierbinţi şi dulci ale gurii ei.

Hannah nu mai lupta ca să-şi recapete controlul, lupta pentru echilibrul ei mental. Limba care-i răscolea gura şi trupul lui care-i imprima ritmul vechi cît lumea o făcuseră demult să-şi piardă controlul.

La urma urmei de ce nu? De ce să nu cedeze unor necesităţi fireşti? Ar fi fost o aventură de o noapte. După asta, el tot va pleca. Care ar fi necazul? Îi trecură toate prin minte.

– Hannah... tu eşti... obsesia mea, îl auzi ea şoptindu-i.

Iar tu eşti obsesia mea, fu concluzia ei. Aici era necazul. Aici era pericolul. O singură dată nu putea fi de ajuns, pentru nici unul din ei.

Hannah se luptă încet să se scuture din starea în care pasiunea acţionase ca un drog asupra ei. Îndepărtîndu-şi buzele de ale lui, murmură:

– A trecut furtuna.

Ochii lui Jim erau aproape negri cînd se ridică în coate ca s-o privească.

– Pentru noi, furtuna nu va trece niciodată. Se rostogoli de pe ea şi începu să-i încheie la loc nasturii de la bluză. Mi-e teamă că abia a început.

– Ţi-e teamă?

– Da. Se rezemă de peretele umed al peşterii şi-şi scoase pipa. Nu ne vom putea aparţine niciodată, Hannah. Iar eu mă mulţumesc cu mai puţin. Îşi umplu pipa cu ţutun, o aprinse şi trase o dată. Fumul parfumat se răspîndi în toată peştera. Între noi se ridică nu numai două cariere diferite, dar şi două state separate. Sîntem noi, cu caracterele noastre şi cu temperamentele noastre.

Zîmbetul ei era melancolic.

– Doi încăpăţînaţi care nu cedează nici un centimetru.

– Exact. Te-am urmat aici şi am descoperit, nu atît de surprinzător, că eşti aceeaşi pisică sălbatică, independentă şi de neîmblînzit care erai la Greenville. Probabil că am fost destul de naiv să cred, în prostia mea, că absenţa face ca inimile să fie mai îndrăgostite.

– Unele inimi nici nu trebuie să se îndrăgostească.

Jim suflă un nor de fum în aer înainte de a-i răspunde.

– Toate inimile trebuie să se îndrăgostească.

– Nu şi asta. Se rezemă şi ea de perete şi-l studie. Cred că eşti un romantic, Jim.

– Ultimul dintre cei mari. Îi întoarse privirea. Tu nu eşti încă o cinică, Hannah. Eşti o femeie care aşteaptă să-i iasă în cale bărbatul potrivit.

– Nu, eu nu mai aştept.

– Ba da, şi cînd ai să-l găseşti n-ai să mai laşi nimic să-ţi stea în cale, nici deosebirile, nici încăpăţînările.

Hannah închise ochii şi inspiră parfumul tutunului de pipă, care avea un efect liniştitor asupra ei. Şi atunci, în adăpostul întunecat al peşterii, cu ploaia care acum susura încet, simţi nevoia să se mărturisească.

– Este mai mult decît asta, Jim, spuse ea cu o voce stinsă, e mai mult decît o deosebire de fire şi încăpăţînarea amîndurora. Îmi este teamă.

Jim dădu pipa la o parte şi o privi atent. Vulnerabilitatea pe care o citea pe chipul ei îl tulbură. *Pentru o dată în viaţa ta, Jim Roman, muşcă-ţi limba aia ascuţită.*

– Te ascult, Hannah.

– Ştiu că îţi va părea o trăsnaie, dar este în legătură cu faptul de a fi o geamănă. Între Hallie şi mine există o legătură stranie. Cînd se loveşte şi o doare, mă doare şi pe mine. Cînd plînge ea, plîng şi eu.

În urma cercetărilor făcute cu prilejul reportajului despre nuntă, Jim aflase cîte ceva din viaţa lui Hallie. Ideea de premoniţie îl înfioră.

– Şi cînd ea are un eşec, îl ai şi tu?

Hannah îl privi mirată.

– Vorbeşti despre prima ei căsătorie, nu-i aşa?

– Da.

– Te-ar surprinde să aflii că şi mie îmi este frică? o întrebă Jim.

– Ţie, războinicului cutezător.

– Nu chiar atît de cutezător. Şi nu în chestii de inimă. Tatăl meu a părăsit-o pe mama mea cînd eram mic, prea mic pentru a înţelege. Mama era o femeie minunată şi eu îl învinuiam pe tata, deşi era tatăl meu. Ce fel de om e bărbatul acela care-şi lasă nevasta să se zbată în sărăcie? Ce fel de defecte avea Brick Roman? Iar eu îi semăn oare?

Hannah îl luă de mînă.

– Iartă-mă, Jim.

– S-a petrecut cu mult timp în urmă.

– Eu cred că n-ai putea fi niciodată ca el.

– Mă consolezi, doctore.

Încercă să pară indiferent, dar continuă s-o ţină de mînă. Atingerea îi dădea încredere. Îşi dădea seama că în Hannah se găsea şi un sentiment de compasiune, de existenţa căruia nu ştiuse nimic. Cu toată încăpăţînarea şi independenţa ei, Hannah era o femeie deosebită.

– Cînd ne dăm osteneala, nu mai sîntem atît de răi, îi zîmbi ea.

– Nici pe jumătate de răi, încuviinţă el.

Jim începu să spere că atunci cînd se va îndrăgosti, femeia aceea va semăna întru totul cu

Hannah.

Iar Hannah începu să spere şi ea.

Se ţinură de mînă pe tot drumul de înapoiere la cabană.

Hannah începu să spună ceva.

– Eu... dar se opri şi privi în jurul ei în minuscula încăpere. I se părea prea intimă prezenţa lui acolo, mai cu seamă după pasiunea împărtăşită şi după confidenţele schimbate între ei în peşteră. De cînd ai venit nu mi-am scos cîinii deloc. Cred că am să-i iau acum.

Jim îşi dădu seama de starea ei emoţională.

– Cred că faci bine. Şi eu trebuie să-mi termin povestea şi prezenţa ta aici nu mi-ar da răgazul s-o fac.

– Dacă la întoarcere am să te găsesc la lucru mă voi strecura pe scări fără să te deranjez.

– Perfect.

Rămase cu ochii la uşă cîteva minute după plecarea ei. Se va întoarce către foc şi se va arde din nou, îşi spuse el. Dar atunci va fi altfel. Acum pleca cu o inimă încărcată de o pasiune nesatisfăcută, dar şi cu învăţăminte. Hannah era speriată şi vulnerabilă. Nu va putea niciodată să profite de

asta. Dacă ea nu i-ar fi mărturisit... dacă el nu i-ar fi mărturisit... Dar îşi îndepărtă aceste gînduri şi se lăsă convins că soluţia cea mai bună era să-şi termine reportajul şi să plece, să uite întregul episod şi să-l considere o nouă experienţă.

Se aşeză la maşina de scris şi introduse o foaie de hîrtie albă. Pentru un timp, albeaţa hîrtiei îi fu ca un duşman. Apoi, încetul cu încetul, mintea i se clarifică şi ideile începură să curgă şi se aşeză la scris.

Ultimul gînd conştient fusese că situaţia s-ar putea schimba cîndva şi pentru el. Astfel că n-o simţi pe Hannah cînd se strecură sus în culcuşul ei.

Jim se trezise înaintea lui Hannah.

În cabană domnea o tăcere stranie, o linişte neobişnuită în orele dinainte de apariţia zorilor. Rămase nemişcat în sacul de dormit. Deasupra lui, în pod, o auzea pe Hannah cum se zvîrcolea în pat şi gemea în somn. Inima lui Jim avu o strîngere de compasiune pentru ea.

Reportajul fusese terminat, nu mai avea motiv pentru a-şi prelungi şederea la Glacier Bay. Se ridică fără zgomot din sacul de dormit şi privi în

sus. Îi era dureros de dor de Hannah.

Ieşi afară din cabană. Pete se ridică din culcuşul lui şi veni spre el. Îi va fi dor pînă şi de cîine, îşi spuse Jim, scărpinîndu-l după urechi. *Pleacă*, îi spuse vocea raţiunii, *pleacă înainte de a fi prea tîrziu.* Prea tîrziu pentru ceea ce îşi putea doar imagina. Prea tîrziu înainte de a se mai răni unul pe celălalt, tot aşa cum tatăl lui o rănise pe mama lui? Prea tîrziu înainte de a constata că îşi distruseseră carierele de dragul pasiunii? Prea tîrziu înainte de a se simţi sufocat într-un pustiu unde abia exista apă curentă?

Nu mai ştia nimic. Singurul lucru care-i era limpede era că sosise timpul să plece. Şi s-o facă pe tăcute. În felul acesta ar fi mai puţin dureros pentru amîndoi.

Cîinele îl urmări pînă la scara din faţă şi rămase acolo de pază în timp ce Jim făcu ceva ce nu i se mai întîmplase de cînd avea şapte ani: culese un buchet de flori.

Hannah mai dormea cînd Jim urcă scara spre pod. Era ghemuită pe o parte, cu obrazul sprijinit de palma dreaptă. În lumina trandafirie a zorilor, arăta tot atît de proaspătă ca şi florile din mîna lui.

Jim se aplecă şi-i puse florile albe pe pernă. O picătură de rouă, îi căzu din petale pe obraz, unde strălucea ca o lacrimă. Îşi ţinu răsuflarea

văzînd că-i flutură genele. Nu voia ca Hannah să-l vadă acolo. Cînd se va trezi, dorea să găsească lîngă ea doar florile albe, delicate, cu roua strălucind pe petale.

Hannah oftă uşor şi se întoarse în lumea viselor. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet tandru. Jim coborî în vîrful degetelor şi începu să-şi facă bagajele.

Cînd se trezi, Hannah constată că dormise mai mult ca de obicei. Îşi aruncă cuvertura şi simţi lîngă ea umezeala buchetului de flori virginale.

Zîmbind, le duse la faţă, le inhală parfumul şi le simţi roua pe obraz. Coborî din pat şi-i strigă încet numele:

– Jim?

Dar nu veni nici un răspuns. Nu-i seamănă deloc să se scoale atît de devreme, îşi spuse ea. În timpul celor patru zile petrecute împreună, ea fusese aceea care-l trezise. Rămase nemişcată, încercînd să audă zgomotul duşului. Nimic.

– Jim? strigă mai tare de data aceasta, dar singurul răspuns fu tăcerea.

Simţi cum o cuprinde panica. Aruncă florile pe pernă, îşi luă halatul şi fugi pe scări în jos. Sacul de dormit dispăruse, maşina de scris dispăruse şi ea.

Ieşi în goană pe uşa de la intrare şi se opri brusc, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă. Jim

stătea rezemat de un stîlp, privind spre golf şi trăgînd din pipă. La zgomotul paşilor ei, se întoarse.

– Ai găsit florile mele?

Hannah îşi puse mîna pe inimă pentru a-i linişti bătăile.

– Credeam că ai plecat.

– M-am gîndit la asta. Cînd ţi-am lăsat florile pe pernă, am vrut să fie de rămas-bun. Jim îşi scutură pipa şi o vîrî în buzunar. Apoi continuă: Nu-mi plac ceremoniile de rămas-bun.

– Într-adevăr, îmi amintesc. Nu-ţi plac. Hannah îşi strînse cu un gest nervos halatul în jurul gîtului. Jim pleca, nu se putea gîndi la altceva. Voise să plece tot aşa cum plecase de la Greenville, fără să atragă atenţia. Iar ea supravieţuise unui nou atac al războinicului de pe Coasta de Vest. Dar oare aşa fusese? Îi trecură prin faţa ochilor imaginile din peşteră, apoi buchetul de flori albe de pe pernă.

– Cînd te-am văzut acolo, atît de frumoasă, atît de inocentă... Jim o întrerupse şi făcu un pas înainte, apoi încă unul, pînă ce se apropie de ea cu un scop precis. Am ştiut că nu te voi putea părăsi niciodată.

O strînse la pieptul lui şi-i ridică faţa cu o mînă.

– Niciodată? şopti ea.

– Nu fără a-mi lua rămas-bun.

Se aplecă şi-i strivi buzele cu ale lui, vrînd parcă să anuleze despărţirea cu sălbăticia sărutului său, dar Hannah îi răspunse cu aceeaşi ardoare şi pasiune dezlănţuită. Lucrase timp de trei zile lîngă acest bărbat şi-şi refuzase plăcerea de a-l iubi, concentrîndu-şi toate energiile pentru a-l ajuta să scrie un reportaj de excepţie. Acum pleca şi nu mai era nevoie să se ascundă.

În liniştea primelor ore ale dimineţii se agăţau unul de celălalt de parcă n-ar fi vrut să se despartă niciodată. Tăcerea nu era tulburată decît de şoaptele lor pasionate şi de zgomotul surd al cozii lui Pete care lovea în pragul de lemn.

De la distanţă se auzi duduitul inconfundabil al unui motor. Jim îşi înălţă capul.

– Trebuie să fie Sleddog.

– Aici?

– Da. Cînd m-a adus la cabană, l-am rugat să vină astăzi să mă ia.

– Te-aş fi duş eu la Gustavus. Camioneta este la poalele stîncii.

Jim îi luă faţa în mîini.

– Ştiu că ai fi putut, dar detest să fi trebuit să-mi iau rămas-bun la aeroport.

Sunetul motorului devenea tot mai puternic.

– Aproape că a ajuns.

Hannah făcu eforturi pentru a-şi controla emoţia, în timp ce Jim îi mîngîia obrajii. Se aplecă ca şi

cînd ar fi vrut s-o sărute din nou, dar se răzgîndi, se îndreptă din spate şi privi în aer.

– Hannah...

– Da?

Îşi întoarse din nou privirea spre ea.

– Locul tău... este aici. Munca pe care o faci este extraordinară.

– Tot aşa este şi a ta.

Claxonul anunţă sosirea camionetei lui Sleddog la poalele stîncii pe care era construită cabana lui Hannah. Jim îi dădu drumul, îşi luă bagajul şi-i spuse:

– Îţi fac o invitaţie permanentă să vii să mă vezi... în orice joi.

Cu un ultim semn cu mîna porni repede pe cărarea abruptă. Ajuns jos, se urcă în bătrîna camionetă care se îndrepta spre civilizaţie, răpindu-l pe războinicul de pe Coasta de Vest.

Capitolul 9

Soarele pătrunse ceţurile din San Francisco şi lumina ambarcaţiunea lui Jim Romam. Gol pînă brîu, era întins la soare, urmărindu-l pe Colter Gary Wolf[1] care-i repara motorul.

– Care e problema de data asta, Colter?

Colter Gray Wolf îşi ridică ochii. Deşi era întins pe burtă şi se apleca spre locul unde se afla motorul, nu se vedea pe el nici o pată de ulei. Era slab, curat şi părea modelat în bronz.

– Bujiile. Îmi datorezi taxa obişnuită pentru

1. Colter Lup Cenuşiu.

reparaţii.

– Regret că trebuie să te dezamăgesc.

– Fără fripturi? Ar fi trebuit să te las să te chinui singur.

– Ce-ai zice de un halibut? Chiar în momentul acesta este la marinat într-o farfurie specială cu ierburi şi condimente.

Colter făcu o ultimă ajustare motorului, apoi închise lăcaşul şi-l acoperi cu o muşama. Expresia lui era de nepătruns, în timp ce-şi spăla mîinile şi se aşeza pe puntea de mahon, încrucişînd picioarele în stilul indienilor apaşi.

– Vorbeşte-mi despre femeie.

Jim era obişnuit cu talentul lui Colter de a-i citi gîndurile. Deşi nu-i spusese prietenului său decît că o cunoscuse pe Hannah la Greenville şi că se ducea în Alaska să facă un reportaj despre munca şi lucrările ei, acesta părea că-i pătrunsese în locurile cele mai secrete.

– Ce te-a făcut să mă întrebi despre ea? Halibutul?

– Nu, inima ta. O porţi în palmă.

– E chiar aşa de rău?

– Da. Prietene, tu nu eşti un stoic. Cînd te-am luat ieri de la aeroport, mi-am dat seama că în Alaska ai găsit mai mult decît subiectul unui reportaj.

– Este vorba de Hananh. Colter aprobă din

cap şi aşteptă cu răbdare ca Jim să continue. Este o fiinţă independentă şi obraznică şi încîntătoare. Şi e tot atît de uşor să trăieşti alături de ea ca şi într-o cuşcă plină de pisici sălbatice.

– O iubeşti?

– Ce spui? Jim tresări şi-şi smuci capul de parcă ar fi fost pălmuit. Este imposibil. Seamănă tot atît de mult cu fata mult visată cum ar semăna o panteră cu o pisicuţă.

– Mda. Fata visurilor tale.

– Orice bărbat are voie să viseze.

– Nu contest aceasta. Secretul este să cunoşti deosebirea dintre vis şi realitate. De data asta a fost rîndul lui Jim să aştepte, deşi anticipa concluziile lui Colter, dorind parcă o confirmare a propriilor lui dorinţe. Visurile ne poartă înainte, realitatea şi raţiunea ne reţin, ne trag îndărăt.

– Vrei să spui că în toţi aceşti ani m-am folosit de imaginea fetei mult visate pentru a mă reţine?

– În esenţă aşa e. Şocul pe care ţi-l produce cînd cineva pe care-l iubeşti te părăseşte, te poate marca pe viaţă.

Jim nu trebui să-l întrebe pe Colter dacă se referea la Brick Roman. Îşi împărtăşiseră adesea amintirile din copilăria lor şi ale lui Jim duceau, inevitabil, la Brick – voinic, îndrăzneţ şi plin de viaţă – bărbatul care plecase pe mări şi oceane cu *The Black Rover.*

– Mama ta a fost singurul factor constant din viaţa ta şi ea era întruchiparea unei femei blînde, de modă veche. Aşa că este normal să-ţi fi dorit o femeie care să-i semene. Cu toate acestea, tatăl tău a fost cel care a avut mai multă influenţă cînd a fost vorba de formarea caracterului tău. Eu cred că ţie ţi-este teamă ca de moarte să nu te îndrăgosteşti de o femeie, ca el – independentă, obraznică şi încăpăţînată, o femeie care să ridice pînzele şi să plece din viaţa ta.

– Curs de *Psihologie* 101, doctore Gray Wolf?

– Nu, înţelepciune indiană, războinicule de pe Coasta de Vest. Acordă-i creditul pe care vrei să i-l dai.

– Cred că merită o sticlă din cel mai bun vin de California. Jim se ridică şi scoase o sticlă din frigider. Gallo, rîse el. Ce-ai zice s-o facem lată şi să dăm uitării toate femeile?

– Dă-mi licoarea minunată.

Cînd, trei zile mai tîrziu, Jim îi văzu fotografia în ziar, îşi dădu seama că nu va putea da uitării niciodată femeile sau, mai precis, o anumită femeie, pe Hannah Donovan. *„Biolog marin de renume mondial"*, scria în ziar. *„Doctor în ştiinţe,*

Hannah Donovan va conferenţia la Fundaţia Leviathan"... Inima lui Jim o luă razna în ritm de rumbă. Hannah venea la San Francisco, Jim auzea o voce cîntînd, Hannah va fi aici, în oraşul lui în... Căută în ziar pentru a afla data conferinţei! Peste opt zile. Hannah va fi aici peste opt zile, îşi spuse el înnebunit de emoţie.

Aceste opt zile au fost cele mai lungi din viaţa lui Jim. În tot acest timp luă hotărîri pe care le schimbă apoi de zece ori. La început era hotărît să se ducă, apoi renunţă cu tot atîta hotărîre. Nu putea dormi, nu putea mînca, slăbise. Dar, mai ales, îşi scormonea inima. Iar concluzia la care ajunsese îl înspăimîntă: Hannah era fata din visurile lui. Toată viaţa lui crezuse că umbla să găsească o femeie blîndă, bună, casnică, de modă veche şi acum se dovedise că el căuta o femeie exact ca Hannah, o femeie înfocată şi inteligentă, o femeie care-l va interesa şi-l va excita ţot atît de mult cum o făcea acum şi peste cincizeci de ani.

Această revelaţie îl emoţionă atît de mult, încît sări din pat, urcă pe punte şi începu să-şi strige fericirea către stele.

Vocea calmă a lui Colter se auzi venind de pe

iahtul de lîngă al lui.

– Dacă urechile nu mă înşeală, aud un cîntec de dragoste indian.

Jim se aplecă peste balustradă.

– Colter? Te-am trezit? Ce făceai la ora asta?

– Eram în comuniune cu natura şi vegheam asupra ta. Ţi-am simţit suferinţa din ultimele cîteva zile, astfel că am adormit pe o saltea pe punte. Simţi nevoia să vorbeşti?

– M-am decis. O iubesc.

– Ştiam asta. Aşadar care sînt planurile tale?

În tăcerea nopţii, vocile lor înfundate răsăreau din ape. Jim avea sentimentul ciudat că uneori dragostea trebuia exprimată cu respect, prin glasuri şoptite.

– Vine aici. Am să mă duc la ea... dar am să stau şi o să aştept.

– Este foarte înţelept. Femeia trebuie să dea un semn.

– Nu mai vreau să te reţin. Chirurgii au nevoie de somn. Noapte bună, Colter.

Jim se aplecă mai mult peste balustradă pentru a-l vedea mai bine pe prietenul său, dar Colter se topise deja în întuneric.

Aerul condiţionat nu funcţiona în sala de conferinţe. Hannah şedea jos pe o mică platformă mai ridicată decît restul sălii, era transpirată şi căuta cu privirea prin sală. Majoritatea intelectualilor din San Francisco se aflau acolo, dar nu se vedea nici umbră de uriaş cu păr roşcat. Războinicul de pe Coasta de Vest nu venise.

Hannah îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi se strădui să nu pară dezamăgită. Nici ea nu ar fi trebuit să vină, îşi spuse ea. Nu-i făcea plăcere să-şi recunoască motivul pentru care venise. De obicei, în lunile de vară ea refuza toate invitaţiile pentru conferinţe. Dar, după ce Jim părăsise Glacier Bay, găsise o invitaţie pe biroul ei. Într-un moment de nebunie, telefonase fundaţiei întrebîndu-i dacă mai era valabilă invitaţia. Primise confirmarea.

Şi iată cum era acum aici, împotriva oricărei raţiuni, căutînd în mulţimea participanţilor pe bărbatul cu care încrucişase spada, căutîndu-l pe războinicul de pe Coasta de Vest, atunci cînd ea ar fi trebuit să fie preocupată doar de soarta balenelor cu cocoaşă.

Abia auzi că numele ei fusese anunţat, abia auzi aplauzele ce urmară. Îşi adună minţile cam împrăştiate, se ridică şi începu să vorbească despre ceea ce iubea cel mai mult – munca ei de cercetare. Lumina fusese redusă, deoarece folo-

sea şi diapozitive în timpul conferinţei şi, timp de patruzeci şi cinci de minute, Hannah reuşi să reţină atenţia auditoriului.

– Doamna doctor Donovan va răspunde la întrebări, anunţă moderatorul după terminarea conferinţei.

Lumina reveni la intensitatea iniţială în momentul în care un bărbat se ridică din scaunul pe care-l ocupa în fundul sălii.

– Doctore Donovan, aş vrea să vorbim despre împerechere... Vorbitorul făcu o pauză pentru a lăsa să se stingă rîsetele care izbucniră.

De la primul cuvînt, Hannah simţi cum o trec fiori, începînd din tălpi şi răspîndindu-se în tot trupul. Trăia o experienţă cu totul neobişnuită, ceva ce se asemuia cu un aisberg care s-ar fi ciocnit de o stîncă. Privirea ei trecu peste capetele celor prezenţi şi se opri asupra lui Jim care se afla în fundul sălii, arătînd mai slab decît şi-l amintea, dar la fel de adorabil.

– A balenelor, bineînţeles, lămuri el după ce încetară rîsetele.

– Da? Hannah abia reuşi să articuleze din cauza nodului ce i se pusese în gît.

– Masculul îşi alege întotdeauna femela?

– Întotdeauna.

Moderatorul îi atrase atenţia lui Hannah:

– Aţi putea vorbi ceva mai tare. Mi-e teamă că

nu s-a auzit bine răspunsul dumneavoastră la întrebare.

Hannah îşi drese glasul şi vorbi direct în microfon.

– Întotdeauna.

– Vă referiţi strict la balene, docotore Donovan?

Chiar de la depărtarea unde era, Hannah simţea privirea implacabilă cu care o cerceta Jim, găsind în ea lucruri pe care nici un alt bărbat nu le aflase.

– Da. Deşi pot spune că urmărirea femelei de către mascul este o practică obişnuită, întîlnită şi la alte mamifere.

– De pildă, la om?

– Da, şi la om. Cu toate acestea, timpurile moderne au modificat acest model. Uneori femeia îl urmăreşte pe mascul.

Jim zîmbi.

– Atît am vrut să ştiu, doctore Donovan.

Cînd îşi reluă locul, Jim se simţi cu trei centimetri mai înalt. Primise răspunsul. Hannah venise la el. O urmărea cum se descurca cu răspunsurile la diferitele întrebări. Era strălucită, splendidă. Simţea că ar fi putut rămîne acolo s-o asculte cinci minute sau cinci ani fără să se plictisească. Cînd era lîngă el, timpul nu însemna nimic. Momentul conta şi Hannah, luminoasă şi fierbinte ca

o flacără.

Rămase nemişcat pînă se terminară toate întrebările, freamătul şi foşnetul mulţimii care se împrăştia. Şi, dintr-o dată, Hannah era acolo, în picioare lîngă el, cu ochii ei ca nişte stele, strălucind atît de puternic că aproape îl orbeau.

Îi întinse mîna.

– Ai venit?

– Da. Fără nici o ezitare îşi puse mîna într-a lui. Sper că mi-ai rezervat o cameră la hotel.

Era mai mult o declaraţie decît o întrebare.

– Nu.

O duse la *Fairmount Hotel* pe Nob Hill.

– Vin la restaurantul ăsta numai la ocazii speciale, îi explică el după ce luară loc la masă. Asta este a doua oară de cînd mă ştiu.

– Îţi mulţumesc, îi spuse ea cu simplitate. Faptul că era una dintre ocaziile speciale ale lui Jim Roman reprezenta cel mai frumos lucru care i se întîmplase vreodată. Care să fi fost prima ocazie? îl întrebă ea.

– Sărbătorirea primei mele slujbe de reporter. Am venit cu mama mea.

Hannah se aplecă înainte, Jim nu-i vorbise niciodată de familia lui şi era emoţionată.

– Este foarte elegant aici, cred că i-a plăcut mult. Zîmbetul lui Jim era ambiguu.

– I-a plăcut, dar era foarte înfricoşată.

– De ce?

– Îi era teamă că rochia ei nu era destul de elegantă şi că îşi uitase bunele maniere învăţate în copilărie; a fost preocupată toată seara.

– Pare foarte sensibilă.

– Aşa este. Dar destul despre trecut. Jim îi luă mîna. M-am gîndit la tine, mai des decît aş vrea să recunosc.

– Şi eu m-am gîndit la tine.

– Şi ce te-ai gîndit?

– La scînteile care izbucnesc mereu între noi. Aşteptă pînă li se servi supa. Şi m-am gîndit că am fost o proastă.

Jim împinse farfuria cu supă într-o parte, pentru a se putea apleca mai aproape spre ea. În lumina lumînărilor era cea mai dureros de frumoasă femeie pe care o întîlnise în toată viaţa lui. Văzînd-o acum din nou, nu făcu decît să-i confirme ceea ce îi spusese lui Colter Gray Wolf şi anume că era îndrăgostit de Hannah Donovan.

– Sîntem doi în această situaţie, frumoasa mea. Îi ridică mîna, i-o răsuci şi i-o sărută, lăsînd limba să-i mîngîie palma. Ochii ei se deschiseră mari şi pulsul i se zbătu în adîncitura gîtului. Nici unul nu reuşi să scoată multă vreme vreun sunet.

Chelnerul sosi cu salatele şi privi întrebător spre farfuriile cu supă.

– Am terminat, îi spuse Jim.

– A fost colosală, murmură Hannah.

– Delicioasă, adăugă Jim.

Chelnerul era bine şcolit în privinţa discreţiei şi a politeţei. Doar cu o strîngere a buzelor lăsă să se vadă amuzamentul său în timp ce luă farfuriile neatinse.

– Incredibil, şopti Jim lăsînd limba să-i alunece spre încheietura mîinii unde se simţea pulsul. Sînt atît de flămînd.

– Doreşti halibut?

– Te doresc pe tine.

– Şi eu pe tine.

Acum, după ce rostise aceste cuvinte, Hannah recunoscu adevărul. Venind la San Francisco, îşi urmase doar simţurile. Pentru a doua oară în viaţă dăduse cariera la o parte pentru a urma ce-i dicta inima.

– Crezi că această ocazie specială ar putea fi amînată pentru a putea face o mică cercetare ştiinţifică?

– Asupra cărui subiect, doctore?

– Asupra obiceiurilor de împerechere.

– Ale balenelor? Zîmbetul lui îi confirmă că o tachina.

– Ale femelelor, oameni de ştiinţă şi ale masculilor, reporteri.

Promisiunea conţinută în vocea ei îl făcu să tremure. Îi trebui un moment ca să-şi poată stă-

pîni pasiunea pentru a-i răspunde şi încă şi mai mult pînă să se poată ridica de pe scaun.

– Aşteaptă-mă aici, îi spuse el şi se duse în căutarea chelnerului. Îi trebuiră doar cinci minute ca să achite nota de plată şi apoi se întoarse la masă.

Luară un taxi la ieşirea din hotel şi Jim îi flutură şoferului o bancnotă importantă.

– Asta e pentru tine dacă ne duci pe chei în cincisprezece minunte.

– Nici o problemă, amice, rîse şoferul.

Şedeau unul lîngă altul în timp ce taxiul gonea în noapte. Hannah îi aruncă o privire piezişă. Jim era tot atît de implacabil ca şi Muntele St. Elias care-i apăra cabana. Nici mîna care i-o ţinea pe a ei nu-i spunea nimic. Nu vor fi promisiuni, nu-şi vor vorbi despre viitor, îşi spuse ea. Voia să se bucure de moment, tot aşa cum făcuse cu Rai. Şi se ruga de Dumnezeu s-o ajute să merite de data aceasta.

Simţi mirosul oceanului înainte de a-i vedea casa plutitoare, care se ridica din apă, mică şi îngrijită, un iaht bătrîn din mahon lustruit şi vopsit într-un alb strălucitor.

Taxiul se opri, iar şoferul le făcu o reverenţă majestuoasă cînd le deschise uşa.

– Sper ca totul să se petreacă spre satisfacţia dumitale, colega.

Rîdea în timp ce-şi porni motorul şi hurui pe aleea pavată cu pietre.

Jim îi luă amîndouă mîinile şi o întoarse cu faţa spre el.

– Îmi pare rău, Hannah, că m-ai căutat în ape calde.

– Asta nu înseamnă un angajament, Jim.

– Ştiu.

Hannah simţi cum focul din privirile lui o consumă.

– Nici dragoste.

– Nu.

Dar el se apropie aşa de mult, încît răsuflările lor se împreunară în noaptea caldă de vară. Îi ridică cu o mînă părul de pe ceafă. Îi strălucea în lumina lunii ca o mie de diamante negre. Lăsă să alunece părul mătăsos, o luă în braţe şi o duse pe vaporul său. Mişcarea uşoară, familiară, pe care o simţea sub picioarele lui îl linişti. Plecîndu-şi capul, o duse sub punte, călăuzit de razele de lună care răzbăteau prin hublouri.

Hannah oftă cînd o lăsă pe pat.

– Am aşteptat această clipă de foarte multă vreme, şopti ea.

– Am să fac în aşa fel încît să merite aşteptarea.

Hannah nu ştia ce-i lipsise mai mult: acea aroganţă înşelătoare sau felul diabolic în care îşi

ridica sprînceana.

– Este o promisiune?

O trase la piept lipind-o de trupul lui. Îi simţi excitarea, cu toată îmbrăcămintea.

– Tu ce crezi? o întrebă el.

Hannah nu mai avea răbdare, mîinile ei îi smulseră cămaşa şi rătăciră nerăbdătoare pe spinarea lui netedă.

– Nu-mi spune, dovedeşte-mi-o.

La atingerea ei, Jim simţi cum dorinţa nu mai putea fi stăpînită şi făcu explozie. Îşi adună toată voinţa pentru a nu-i smulge toată îmbrăcămintea şi a o poseda pe loc, cuprins de o sălbatică, iraţională frenezie. Voinţa lui de fier îi permise să-şi controleze pasiunea şi să-i descheie fără grabă jachta şi bluza. Spre încîntarea lui, Hannah purta cea mai feminină lenjerie de corp pe sub taiorul sobru – un furou de mătase roz. Mîinile lui o mîngîiară, trezindu-i sfîrcurile sînilor care se întăriră, împungînd în mătasea subţire. Cu un deget îi descheie fusta, apoi cu palma o făcu să alunece peste pîntece. Jim descoperi cum combinaţia dintre mătase şi muşchii bine întreţinuţi poate deveni cea mai erotică din lume. Dar mîna lui nu se opri acolo, alunecă mai jos pînă cînd cuprinse în palmă moviliţa moale şi fierbinte. Hannah îşi trase răsuflarea.

– Îţi place ce fac? Hannah?

– Hmm.

Se lipi de el şi-i căută cu limba locul de la baza gîtului unde-i simţea pulsul.

– Hmmm, murmură ea în timp ce degetele lui dădeau deoparte mătasea şi pătrundeau în tainica ascunzătoare atît de fierbinte.

Hannah se legănă şi limba ei se jucă în continuare cu gîtul lui.

– Hannah, ah, Hannah!

Îi trase fermoarul fustei şi o făcu să alunece în jos. Picioarele ei erau perfecte, lungi şi zvelte, aşa cum şi le amintea. Jim se sprijini în coate şi o privi toată fără să se poată sătura. Era aşa cum o văzuse aievea, chipul îmbujorat de dragoste, părul negru răvăşit pe pernă. Ridică o şuviţă la buze.

– Eşti o sălbăticiune frumoasă. Numai privindu-te şi ai efectul celui mai puternic afrodisiac asupra mea.

Hannah se arcui către el şi îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Cît de puternic?

– Aşa... Se aplecă imediat asupra ei şi umezi cu limba mătasea care-i acopera sînul stîng. Ridicîndu-şi capul, admiră efectul; sfîrcul împungea mătasea, trandafiriu şi delectabil. Şi aşa! spuse iar în timp ce lua în gură sfîrcul trufaş, sugîndu-l şi desfătîndu-se la senzaţia pe care i-o dădea mă-

tasea umedă şi răspunsul trupului femeii. Şi încă aşa... gura lui se mută spre celălalt sîn.

Ea se arcui cu şi mai multă ardoare.

– Te rog, te rog...

Îi dădu jos breteaua furoului şi gura lui Jim trase în jos mătasea fină pînă cînd îi dezveli sînul.

La vederea lui îşi trase şi el răsuflarea.

– Ce perfecţiune...

Începu să-i sărute sînul alb.

– Hmm, e dumnezeiesc... Îi mîngîie sfîrcul cu limba şi, nemaiputînd rezista, îl luă în gură şi începu să-l sugă.

Dar în curînd acest joc nu-i mai satisfăcea.

Ridicîndu-se din nou într-un cot, lăsă să alunece mătasea roz pînă cînd îi apăru tot trupul bucăţică cu bucăţică şi ochii lui ardeau de dragoste.

Îşi aplecă capul şi începu s-o sărute, s-o lingă pe piept, pe abdomen.

– Trebuie să fii a mea... trebuie să fii toată a mea.

Hannah îşi înfipse degetele în părul lui şi cedă pasiunii sălbatice, neruşinate care o stăpînea. Cine se putea lupta cu destinul, mai avu puterea să se întrebe. Plutea pe valurile de dorinţă care o cuprinseseră.

– Jim... ahh, da... Jim! atît mai puteau şopti

buzele ei.

I se părea că pluteşte pe perne cînd se ridică deasupra ei, magnific precum orice războinic al Romei antice. Lumina misterioasă a lunii împrumuta magia ei pieptului său lat. Apoi era asupra ei, acoperindu-i fiecare părticică cu trupul acela care-l dorise încă de la nunta surorii ei. Unghiile îi intrau în carnea lui în încercarea ultimă de a se stăpîni. Îşi spuse că nu era decît patimă carnală. În timp ce Jim o pătrundea, îşi dădu seama că şi el ducea o luptă ca să se controleze.

Vechiul ritm de cînd lumea, ritmul dragostei deveni o luptă pe care fiecare o ducea pentru a-şi păstra visul. Se rostogoliseră, încleştaţi, luînd fiecare ceea ce doriseră din prima clipă cînd se întîlniseră.

Numai de data asta, se gîndi Hannah. *După asta am să-l uit.*

De data asta, îşi spuse Jim, *şi după aceea am să mi-o scot din sînge.*

Dar cînd se înfăptui minunea împreunării lor şi auziră cîntul de bucurie, amîndoi coborîră scuturile şi încetară lupta. Se petrecu o subtilă schimbare de care nici unul nu fusese conştient. Ştiau doar, după ce s-a terminat totul, că se săvîrşise un miracol, o magie, care le scăpase de sub control.

Jim se ridică în coate şi o privi îndelung.

Ridicînd o şuviţă a părului ei, o duse spre buze, spunîndu-i:

– Un bărbat ar putea deveni drogat de patimă pentru tine.

Hannah întinse mîna şi-i atinse cicatricea.

– O femeie s-ar putea obişnui să te aibă lîngă ea.

Neonul şi zgîrie-norii şi crimele din marele oraş păliseră toate în faţa realităţii pe care o reprezenta Hannah. În pofida tuturor declaraţiilor cu privire la ce căuta el la o femeie, Jim ştia acum că era îndrăgostit de Hannah Donovan. Nu se putu stăpîni să nu geamă. Cerule, dacă a fost vreodată o pereche mai nepotrivită, apoi aceea erau ei doi!

– Hannah!

– Şşşt... nu vorbi, Jim. Îl trase spre ea.

Şi din nou s-au cufundat în magia momentului.

Hannah se trezi zîmbitoare:

– Jim! Întinse mîna, dar găsi locul gol.

– Aşadar, frumoasa adormită s-a trezit în sfîrşit.

Jim era în uşa cambuzei, înfăşurat într-un şorţ mare, alb, şi arborînd un zîmbet larg.

– Vai de mine! Cît e ceasul?

Vru să-şi lase picioarele jos pe podea, dar Jim i le ridică înapoi.

– Mai avem multe ore pînă ce pleacă avionul tău.

– De unde ştii?

– Biletele de avion erau în buzunarele taiorului tău. Îşi aruncă jos şorţul de bucătărie.

– Ai căutat în buzunare?

Surîzînd, Hannah îl trase de curea.

– Un bun reporter-investigator nu lasă niciodată scrupulele să-i întunece raţiunea.

Cămaşa căzu pe grămada de haine. Îşi ascunse faţa în gîtul ei.

– Mmmm! Miroşi mai bine decît cafeaua de dimineaţă.

– Se spune că dovada se face gustînd.

– Mor să aflu.

Mult mai tîrziu urcară pe punte pentru micul dejun.

– Pregătisem masa mai înainte. Sper că îţi place omleta rece, ce zici Hannah?

O ajută să urce scara.

– Este favorita mea.

Tresări cînd ajunse pe punte. De jur împrejurul ei nu era decît apă, cît vedeai cu ochii.

– Ce s-a întîmplat cu San Francisco?

– La un moment dat, în toiul nopţii, l-am părăsit. Am dorit să-ţi ofer un fundal potrivit.

Trase un scaun de pînză şi o aşeză la masă.

– Pentru micul dejun?

– Nu, pentru o propunere. Vrei să te măriţi cu mine, Hannah?

Hannah dădu drumul cu zgomot furculiţei pe farfurie. Fără s-o prevină, fără fanfară, Jim Roman o ceruse de nevastă. Tot atît de simplu cum şi intrase în viaţa ei, îi ceruse să se mărite cu el, între cafea şi omletă.

– Glumeşti, desigur.

Hannah îşi puse mîinile în poală ca să nu se vadă că tremură.

– Nu mi-ar trece niciodată prin minte să glumesc cu ceva atît de serios cum este căsătoria. Îţi cer să-ţi împarţi viaţa cu mine, Hannah? Vrei şi tu acelaşi lucru?

Nu pomenise nici un cuvînt de dragoste. În minte i se perindară imaginile din noaptea trecută şi ale patului pe care-l împărţiseră. Fiecare atingere, fiecare mîngîiere vorbise de dragoste. Nu avea nevoie de cuvinte ca să ştie că Jim Roman era îndrăgostit de ea sau că ea era îndrăgostită de el. Tot timpul cînd se certase cu el, cînd fugise

de el, încercase să se înşele pe ea însăşi. Adevărul era că-l iubea din adîncul inimii pe bărbatul care stătea la masă în faţa ei.

– Trebuie să recunosc că nu sînt ceea ce ai numi o partidă bună, rupse el tăcerea. Sînt doar un simplu reporter care s-a trezit într-o situaţie delicată. N-am urmărit să mă îndrăgostesc de tine, Hannah, dar aşa s-a întîmplat. Pur şi simplu, şi cînd s-a întîmplat am făcut pasul următor, care mi s-a părut logic. Dacă eşti sigur, de ce să mai aştepţi?

– Şi eu te iubesc.

Dar el era atît de preocupat cu plănuirea pasului următor, încît aproape că nu auzise ce-i spusese.

– Ce ai zis?

– Am spus că te iubesc, Jim Roman, şi cred că eşti un bărbat foarte romantic.

De emoţie sări din scaun.

– Să chem un preot... S-o chem pe mama.

– Jim...

– Să-l chem pe Colter,

– Jim...

– Cerule! Să chem Garda Naţională.

Hannah se sculă şi-l luă în braţe. Îşi ascunse faţa la pieptul lui aşa că vocea îi ieşi înfundată:

– Nu mă pot căsători cu tine, Jim.

– Ce-ai spus?

O depărtă şi-i ridică faţa spre el.

– Hannah, ce-ai spus?

– Nu, rosti ea încet. Răspunsul este nu.

– Nu va trebui să locuim mereu pe iaht. Am de gînd să construiesc o căsuţă.

Hannah simţi cum i se frînge inima văzîndu-i ardoarea cu care vorbea.

– Şi să avem copii?

– Da, mulţi copii. Eu n-am avut fraţi şi nici surori şi cred că o familie mare ar fi minunată.

– Şi să trăim amîndoi fericiţi pînă la adînci bătrîneţe?

Fiecare cuvînt pe care îl spusese Jim atîrna ca o piatră în inima ei.

– Da, asta ar fi ideea, în mare.

– Dar tu uiţi de cariera mea, Jim.

– Doamne, Hannah, nu mă supără dacă vrei să urmăreşti balene. Poţi să ţii şi conferinţe. Poţi să faci tot ce-ţi doreşte inima.

– După tine, cariera mea e un hobby. Dar nu este aşa!

Trecu un timp pînă cînd să vorbească Jim din nou, şi atunci vocea lui fu calmă:

– Nu voi sta împotriva voinţei tale.

– Munca mea se petrece în Alaska.

Figura lui luă o expresie sălbatică. În noaptea trecută, cînd se hotărîse să-i facă propunerea, nu-şi închipuise că ar putea să-l refuze. Trupul ei

acceptase deja. Îl iubea. Îi spusese chiar ea. Pentru el, totul era simplu. Dragostea nu putea însemna decît căsătorie. Fir-ar să fie, voia să fie simplu.

– Putem găsi o soluţie.

– Cum? Vrei să te muţi la Glacier Bay?

Jim îşi răsuci capul şi privi Pacificul din jurul lui. Apele erau calme şi paşnice şi atît de albastre încît puteai crede că priveşti drept în cer. În spatele lui se afla oraşul pe care-l iubea, iar lîngă el femeia pe care o iubea.

– O să găsim o soluţie.

– Nu, Jim. Eu nu-ţi pot cere să-ţi părăseşti activitatea şi nici eu nu mi-o pot părăsi pe a mea. Mi-am riscat o dată cariera, nu vreau s-o risc din nou.

– L-ai iubit?

Îşi întoarse capul şi privi în depărtare. Jim îi luă bărbia în mînă şi o întoarse spre el.

– Fir-ar să fie, l-ai iubit?

– Eu... Privirea lui poruncitoare cerea adevărul. Nu ştiu, Jim. A fost patimă, afecţiune, s-ar fi putut să fi fost şi dragoste.

– N-a fost.

– De unde ştii tu? Tu nu poţi şti.

– Dacă ar fi fost dragoste adevărată, ai fi găsit o soluţie, Hannah. Mîinile lui îi cuprinseră obrajii cînd încercă din nou să-şi întoarcă privirea. Ce

naiba, pisică sălbatică ce eşti, uită-te la mine. Nu l-ai iubit. Tu mă iubeşti pe mine. Asta schimbă complet situaţia.

– Nu e adevărat. Nu schimbă nimic.

– Eşti încăpăţînată.

– Tot aşa eşti şi tu – un romantic încăpăţînat.

O clipă se priviră cu o expresie cruntă. În clipa următoare erau unul în braţele celuilalt, sărutîndu-se cu foc ca şi cînd lumea s-ar termina înainte ca ei să se sature.

Jim gemu.

– Nu ne face asta!

– Eu nu... nu pot... Oh, Jim! Iubeşte-mă, te rog, iubeşte-mă şi nu-mi cere altceva.

Înconjuraţi de apele albastre şi în liniştea dimineţii, Jim o aşeză pe Hannah pe punte şi o iubi cu pasiune.

După aceea Hannah coborî în cabină şi se îmbrăcă în tăcere. Îşi spunea că făcuse ceea ce trebuia să facă, că nu avea o altă alternativă. Nu putea exista nici o cale de înţelegere între ei, pisica sălbatică, aşa cum o botezase el şi războinicul de pe Coasta de Vest. Fiecare aparţinea unei alte lumi şi nu se vor putea întîlni niciodată.

Paşii ei sunară ca vocea Judecăţii de Apoi cînd urcă scările spre punte unde o aştepta Jim.

– Du-mă înapoi.

– Mai avem timp.

– Te rog, vreau să mă întorc, acum.

– Oricît de mult m-ar tenta, nu am de gînd să te răpesc.

Chipul lui era crunt şi întunecat în timp ce se întoarse cu ambarcaţiunea către port.

Capitolul 10

Hannah insistase să meargă singură la aeroport şi acum îi părea bine că luase această hotărîre. Nu voia ca Jim s-o vadă plîngînd. Deşi ştia că avusese dreptate, nu se aştepta să fie atît de dureros.

După ce reveni la Glacier Bay, se lăsă acaparată de muncă. Spre surprinderea ei, constată că dorinţele primordiale trupeşti nu-i periclitau deloc preocupările ştiinţifice, dimpotrivă îi dădeau o conştientizare acută a realităţii, pe care n-o avusese mai înainte. Vechile probleme îi apăreau într-o perspectivă mai clară, părea să

găsească răspunsuri care o ocoleau înainte.

Şi aşa au trecut zilele fără nici un semn de la Jim. Începu să creadă că îi acceptase decizia. Totuşi nu se putea împiedica să nu tresară sperînd să audă paşi pe scările din faţa cabanei. S-a întors, îşi spunea ea, şi se ridica de pe scaun. Dar nu era decît Pete care se învîrtea în prag pentru a-şi căuta o poziţie mai bună de dormit.

Fusese înţeleaptă, fusese raţională. Dar fusese foarte, foarte proastă. În timp ce zilele se scurgeau, singuratice, ajunse la concluzia că ar fi trebuit să răspundă ofertei lui de căsătorie cu oferta unei legături. Ar fi putut să ia avionul ca să se întîlnească din cînd în cînd. Dar acum, ea închisese uşa oricărei soluţii. Spusese nu, în timp ce trupul ei striga cu disperare da.

Se ridică din pat şi se îndreptă spre telefon. Apoi un alt gînd o opri. Dacă i-ar face ea oferta, Jim s-ar putea considera insultat şi chiar rănit. Un bărbat care se gîndeşte la căsătorie nu se va mulţumi cu o legătură.

De ce rămăsese tăcut de cînd părăsise ea San Francisco? El i se oferise, iar ea ce făcuse? Îl refuzase.

Totul s-a terminat, absolut totul.

Şi stînd aşa în pat, privind cum pătrundeau zorile cu lumina lor misterioasă, începu să-şi jelească pierderea.

În ziua următoare nu se putu concentra asupra lucrului. Bopeep nu-şi mai făcuse simţită prezenţa, iar cele cîteva balene care se vedeau s-au învîrtit puţin în jurul bărcii fără să scoată nici un sunet. Către prînz era atît de prost dispusă încît se bucura că nu se afla nimeni în jur s-o vadă. Enervarea ei crescu la vederea vedetei rapide care se apropia de golf. Prostul, nu ştia că ea voia să lucreze şi nu trebuia să-i sperie balenele?

Vedeta se opri alături de vasul ei şi Hannah se pregătea să-i strige indignarea cînd bărbatul cu părul roşu de la cîrmă o întrerupse cu un salut entuziast.

– Jacob? Razele soarelui făceau ca apa oceanului să aibă o strălucire orbitoare. Hannah îşi făcu streaşină la ochi cu palma pentru a-l putea distinge. Tu eşti?

– Da. Opreşte vasul, vreau să urc la tine.

– De unde naiba vii? îl întrebă ea după ce-şi legase barca şi sărise peste bord.

Luîndu-i faţa cu amîndouă mîinile îl potopi cu sărutările.

– De ce nu m-ai anunţat că vii? Doamne, Jacob, sînt aşa de bucuroasă că te văd, încît îmi

vine să plîng.

– Hei, surioară... Jacob o cuprinse în braţe. Chiar plîngi. Spune-i fratelui mai mare despre ce este vorba?

Hannah făcu eforturi pentru a-şi ascunde lacrimile.

– Fratele mai mare? Ce ţi-a venit? Tu vei fi întotdeauna mezinul familiei Donovan. Pe lîngă faptul că eşti pipernicit!

– Pipernicit? protestă Jacob. Îţi arăt eu ţie pipernicit!

O ridică în braţe şi începu să valseze cu ea pe punte, ţinînd-o în aer, fără s-o lase să pună picioarele jos. Val... sînd-o... pe Matil... daaaa, valsînd-o pe Matil... daaa, cînta el.

– Pune-mă jos, nebunule!

– Nu te pun pînă cînd nu rîzi, continuă să valseze cu ea şi să cînte fals, în timp ce ochii lui albaştrii sclipeau ca două stele în mijlocul obrazului său bronzat. Haide, Hannah! Rîzi! Aşaaa!

O puse jos.

– Şi acum spune-mi cine te-a făcut să plîngi ca să-l bat măr.

– Nu e nimic. Din cauza mea... Îşi dădu spre spate părul care-i căzuse pe faţă. Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Vreau să vorbesc despre tine. Unde te-ai ascuns în tot acest timp?

Jacob o mai examină o dată, apoi îşi reluă

expresia obişnuită de fluşturatic.

– În America de Sud. Am avut acolo un incendiu la un puţ de petrol care l-a depăşit pe cel din Arabia Saudită, de Crăciunul trecut.

– Jacob! Îi luă din nou faţa în mîini. Sînt îngrijorată pentru tine. Munca ta este atît de periculoasă!

– Mie nu mi se poate întîmpla nimic, rîse el. Sînt cel mai al naibii de bun stingător de foc din lume.

Hananh rîse în sfîrşit.

– Dacă ţii socoteală şi de autoîncredere, atunci eşti. Dar de mîncat ai mîncat? Eşti cam slab.

– Nu mi-am pierdut deloc pofta de mîncare la Seattle.

Hannah îşi înălţă capul.

– Ai fost la Seattle?

– Da. M-am oprit direct acolo cînd m-am întors din America de Sud. Learjetul meu este încă acolo. M-am învîrtit cîteva zile prin oraş şi m-am hotărît să închiriez o avionetă *Cessna* şi să vin să te văd.

– Pe Rachel ai văzut-o?

Jacob întoarse capul şi rămase cu privirea pierdută pe ocean. Dar nu-şi putu ascunde expresia de durere care-i trecu pe faţă.

– Nu, nu m-am dus s-o văd pe Rachel. M-am dus să vizitez oraşul.

Un moment, Hannah crezu că se preface, dar cu Jacob nu puteai fi sigur de nimic, cu excepţia sentimentelor pentru familie şi pasiunii pentru zbor.

De cînd avea trei ani era fascinat de tot ce se putea ridica de pe pămînt. Îşi rupsese mai multe oase decît oricare dintre fraţii şi surorile lui. Îl găseai întotdeauna meşterind o pereche de aripi sau o maşină zburătoare şi avusese curajul să-şi încerce toate invenţiile.

Hannah se hotărî să nu insiste în privinţa lui Rachel. În definitiv, nici ea nu avea chef să vorbească despre Jim. Din acest punct de vedere, ea şi Jacob se asemănau: nu le prea plăcea să discute despre ei.

– Hai, vino înăuntru. Îi luă mîna şi-l conduse spre cambuză. Am să-ţi fac un sandviş, iar tu îmi povesteşti despre Seattle.

Au stat de vorbă pînă spre miezul nopţii, apoi s-au îndreptat spre mal. După ce au legat ambarcaţiunile în doc, au intrat în cabană, au pregătit un somon pentru masă şi au continuat să stea de poveşti.

La trei dimineaţa, Jacob avu chef de floricele.

– Doar ca să ne ţină treji, explică el.

– Da de unde! Este pentru că eşti un sac fără fund. Nu ştiu cum poţi mînca atît de mult fără să faci burtă.

– O las pentru mai tîrziu. Este una dintre plăcerile de care vreau să mă bucur cînd am să fiu bătrîn. Presără multă sare şi adăugă unt la floricele pentru că aşa îi plăceau surorii sale. De fapt, spuse el punînd castronul cu floricele pe masa dintre ei, speram să te emoţionez şi să te obosesc suficient ca să-mi mărturiseşti totul.

Hannah îşi umpluse gura cu floricele şi după ce le înghiţi îl întrebă:

– Ce vrei să spui cu mărturisirea?

– Pentru o femeie cu un doctorat la activul ei înţelegi cam greu. Tu nu te simţi niciodată singură în pustietatea asta? Nu simţi niciodată nevoia unui umăr pe care să plîngi?

– Nu destul de des ca să mă facă să-mi schimb viaţa. Mai luă o mînă de floricele. Evident, vorbesc la telefon cu Hallie destul de des, dar acum n-am să fiu eu cea care s-o deranjeze în luna de miere.

– Mai e încă în luna de miere? Unde naiba sînt?

Hannah rîse.

– La Florence în Alabama. S-au întors de cîteva săptămîni. Să-ţi arăt cartea poştală. Se ridică de pe scaun, scotoci în sertarul biroului şi-i aduse ilustrata viu colorată. *„Sîntem din nou acasă*, scrie Hallie. *Ce căsnicie minunată, extraordinară, formidabilă avem noi“.*

Jacob rîse.

– Hallie, din cap pînă în picioare!

– Vezi deci ce spuneam? Hallie va fi mereu în luna de miere.

Jacob puse jos ilustrata şi-şi privi sora.

– Fă-mi un duş rece! Eu sînt convins că nu am avut o căsnicie formidabilă, şi nici nu am de gînd.

– Nici eu.

– Vorbeşti de parcă ţi-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

– Aşa e, în ultimul timp. De cînd l-am cunoscut pe Jim Roman.

– Aha, uriaşul ăla care a făcut reportajul despre nunta lui Hallie. Mi-a plăcut.

– Şi mie mi-a plăcut. Dar nu am de gînd să-i încurc viaţa – nici pe a mea cu o căsătorie.

– Îţi aplaud înţelepciunea, surioară. Deşi nu sînt prea sigur că le-ai încurca.

– Hallie a mai încercat o dată. Şi gîndeşte-te cît le-a trebuit lui Tanner şi Amandei să se împace. Unsprezece ani!

– Şi uită-te la ei acum. Doamne, dacă m-aş fi gîndit... Jacob se întrerupse şi şterse o urmă de unt de pe bărbia lui Hannah. Vezi tu, eu nu sînt calificat să dau vreun sfat nimănui cu privire la viaţa lui amoroasă, dar ştiu un lucru: Tu eşti femeia cea mai deşteaptă, cea mai hotărîtă în tot ce faci şi, dacă te-ai decide să acorzi o şansă

căsătoriei, sînt sigur că va fi un succes.

– Îţi mulţumesc, Jacob!

– Nu ai pentru ce, îi răspunse el printre căscaturi. Cred că am să mă duc la culcare, Hannah, m-ai epuizat.

– Tu eşti cel care s-a epuizat. Meriţi să-ţi duc sacul de dormit în cuşca cîinilor.

Jacob se îndreptă spre sacul lui de dormit cîntînd: „Hannah, cea cu inimă de piatră!" cu vocea lui de bariton.

Ultimul sunet pe care-l auzi înainte să adoarmă fu rîsul lui Hannah.

Jacob rămase la Hannah trei zile. Au fost zile încîntătoare, cînd rîdeau de dimineaţa pînă seara, cînd Hannah nu avea alt gînd decît să-l bată la pocher.

Dar la plecare, el luă şi veselia cu el. Nici măcar exersarea cîinilor într-o cursă lungă nu-i ridică moralul. La culcare, în seara aceea, îşi promise că-n ziua următoare va începe o viaţă nouă. Şi-l va scoate pe Jim Roman din gîndul şi din viaţa ei odată pentru totdeauna. Nu ştia cum, dar ea era Hannah Donovan, doctor, cultivată şi independentă. Va găsi ea o cale.

Hannah intră în alertă de îndată ce-l auzi pe Pete mîrîind. Îşi luă carabina, 300 Magnum şi halatul pe ea şi coborî scările fără zgomot.

– Apucă-l Pete, îi strigă ea încet cîinelui.

Răspunsul cîinelui au fost doar două lătrături de bucurie. Cu puşca în mînă, deschise uşa de la intrare.

Jim şi Sleddog se vedeau urcînd din greu pe cărare şi cărînd cu ei un obiect mare şi compact. Hannah înţepeni în prag. Emoţia o zguduia cu forţa unui uragan şi-şi prinse halatul la gît că să-şi oprească tremurul mîinilor. Buzele-i formau numele, dar glasul refuza să se audă.

Jim ridică la un moment dat privirea şi o văzu. În lumina slabă a zorilor, o văzu în picioare, pe creastă, cum îl privea. Pasiunea izbucni şi în Jim cu tot atîta putere, încît un moment simţi cum i se înmoaie genunchii. Fără să-şi ia ochii de la ea, lăsă jos capătul lăzii şi spuse calm:

– Sleddog, ne vom ocupa de asta mai tîrziu. Făcu un pas spre Hannah, blestemîndu-se că lăsase să treacă două săptămîni pînă să vină la ea. Blestemată să-i fie mîndria arogantă, îşi reproşă el furios. Înainta încet, savurînd momentul, amînînd

întîlnirea pînă cînd simţi sunînd între ei o vibraţie ca o coardă prea întinsă. Obrajii ei se îmbujoraseră, un semn al dorinţei care clocotea în fiinţa ei.

Cînd ajunse destul de aproape ca s-o poată atinge, se opri, îşi băgă mîinile în buzunare cu hotărîre. Nu se auzeau decît răsuflările lor întretăiate.

– Hannah?

– Ai venit, murmură ea.

– Da.

Dar Jim tot nu o atinse.

– Nu trebuia să vii.

– Voi veni mereu. Te voi urmări pînă la capătul pămîntului pînă vei spune: da.

Mîinile ei tremurau şi puşca alunecă pe scări.

– Nu pot... dar... Doamne, ajută-mă...

Nu reuşi să mai spună altceva. Jim era lîngă ea şi nici un argument nu mai stătea în picioare. Deodată întinse mîinile spre el.

Era semnul pe care-l aştepta, de care el avea nevoie. O strînse la piept şi-şi cufundă capul în părul ei.

– Hannah, dragostea mea, iubirea mea, repeta el întruna.

Luîndu-i faţa în palme, îşi apropie buzele de ale ei cu o încetineală chinuitoare. Trupul ei tremura.

– Da, aşa...

Îi înălţă capul spre el.

– Ţi-a fost dor de mine, Hannah?

Dar ea nu-i răspunse, îşi încleştă degetele în părul lui şi-i trase capul din nou spre ea.

– Te rog...

Văzîndu-i ochii tulburi de dorinţă şi părul învălmăşit ca după somn, Jim îşi pierdu controlul, gura îi cuprinse buzele cu o violenţă care demonstra că între ei nu mai era altceva decît dragoste, decît pasiune. Hananh îi răspundea, i se potrivea, flacără cu altă flacără.

Chiar şi Sleddog se şimţea cam stînjenit, el care trăise în natură şi recunoştea jocul de dinainte de împerechere. Îşi drese glasul cu zgomot, dar, neprimind nici un răspuns, lăsă obiectul pe cărare şi urcă scările principale.

– Nu ştiu ce simţiţi voi, dar eu mor de foame, le strigă el cînd trecu pe lîngă ei şi intră în cabană. Nu mi se întîmplă des să fiu sculat în mijlocul nopţii ca să ajut la transportul unei căzi de baie.

Hannah se depărtă de Jim şi-l privi întrebătoare:

– Cadă de baie?

– Masculul aduce întotdeauna cadouri cînd vine să-i facă curte femelei.

Hannah privi pe cărare şi o văzu: o cadă de baie antică, aşezată în toată splendoarea ei, cu

picioarele sub formă de gheare, drept pe mijlocul stratului ei cu flori. Aruncă în aer un strigăt de bucurie şi fugi spre ea.

– O cadă? Jim! O cadă! Se aplecă şi mîngîie marginea rece de porţelan. E divină! Superbă! Absolut nemaipomenită!

Jim rîdea.

– Înţeleg că darul meu îţi place.

– Să-mi placă? Îl iubesc!

– Atunci, te măriţi cu mine?

– Să mă mărit cu tine? Redeveni brusc sobră. Ţi-am mai spus o dată că răspunsul meu este nu. Credeam că mă făcusem bine înţeleasă la San Francisco. Jim, nu-mi voi schimba hotărîrea. Nu-ţi pot accepta darul.

– Cada de baie e darul meu de nuntă.

– Dar de nuntă? Încerci să mă cumperi cu o cadă de baie?

– Este un obicei indian. Am aflat asta de la amicul meu Colter.

– El ţi-a dat ideea cu cada de baie?

– Nu chiar. Mi-a sugerat două iepe şi un armăsar.

Lui Hannah nu-i trebui decît să surprindă lucirea şăgalnică din ochii lui pentru a se convinge că Jim o tachina. Serios sau glumeţ, nu mai avea importanţă, îşi spuse ea. Îi iubea toate stările. Îi trebui mult efort ca să se poarte raţional.

– Nu-ţi voi primi darul, Jim. Nu voi face nimic care ţi-ar putea da speranţe false. Nu ar fi corect din partea mea.

– Dacă nu vrei să-l primeşti, nu văd altceva de făcut decît să-l abandonez aici ca să se îmbăieze păsărelele. Poţi fi sigură că n-am să-l mai car înapoi pe stînci în jos. Dar ce-i putem spune lui Sleddog? L-am dat jos din pat la miezul nopţii ca să mă ajute să-ţi livrez cadoul de nuntă.

– Nu-i mai spune aşa.

– Bine, atunci să-i spunem „Regret-că-am-făcut-un-cadou-aşa–tîmpit".

– Un ce?

– „Regret-că-am..."

– Nu, îl întrerupse ea rîzînd. Te rog, nu mai repeta.

Jim îi luă mîna şi i-o duse la buze.

– Îmi pare rău, Hannah... îmi pare rău că am aşteptat atît de mult pînă să vin la tine, îmi pare rău că nu ţi-am acordat mai mult timp de pregătire pînă cînd să te cer în căsătorie, îmi pare rău că te-am lăsat să pleci din San Francisco, îmi pare rău că n-am făcut dragoste cu tine de prima dată cînd am pus ochii pe tine pe păşunea din Greenville...

– Jim, atît reuşi ea să articuleze. Numai numele lui. Dar felul cum îl rostise făcu să-i sară inima din piept. Vocea ei blîndă, senzuală învăluia cuvîntul

în catifea şi i-l oferea ca o întreagă declaraţie de iubire.

– Nu voi pleca, Hannah. Aşa că ori mă laşi să intru cu cadă cu tot pe uşa ta, ori pregăteşte-te să ne vezi stabilind un camping în faţa cabanei.

Hannah îşi îndreptă privirile din nou spre cadă. Reprezenta cel mai neobişnuit cadou de care auzise vreodată – dar, în acelaşi timp cel mai potrivit. Din toate încîntările civilizaţiei pe care le părăsise, numai cada de baie îi provoca regrete şi invidii. Cît de mult îi lipsiseră lungile şi voluptuoasele desfătări în apa caldă, care o răsfăţau înainte să fi ales viaţa primitivă pe care o trăia acum. Cît de atent fusese Jim ca să-i ofere singurul obiect căruia îi dusese lipsa. Era ca şi cînd ar fi ştiut ce se ascundea în inima şi în gîndul ei.

Îşi dorea cada, aproape că o poftea cu toate simţurile. Se întreba dacă putea accepta cadoul, continuînd să rămînă fermă în refuzul la cererea lui în căsătorie? Porţelanul strălucea în soarele dimineţii şi simţi cum se îndrăgosteşte nebuneşte de cadă. Pur şi simplu nu putea rezista picioarelor în formă de gheare, atît de vechi şi de frumoase ale căzii adînci ce promitea atîtea plăceri.

– Am s-o iau. Se întoarse spre Jim. Îţi mulţumesc. Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Dar, văzîndu-i expresia de expectativă înflăcărată, căută să-l aducă pe pămînt. Cu

o condiţie, Jim: Nu-ţi fac nici o promisiune.

– Tot ce cer este să-mi fie ascultat păsul. Îi mîngîie uşor părul, acolo unde razele soarelui aprindeau sclipiri arămii. Cada este a ta, iubito. Fără nici o obligaţie.

Intrară în cabană unde îi aştepta Sleddog şi luară micul dejun împreună. Dar, în loc să se obişnuiască cu prezenţa lui Jim, Hannah constată că-i era greu să-şi reprime bucuria. În cele din urmă, se hotărî să nu-şi mai pună întrebări şi să se bucure de clipa trăită.

Pasul îi era uşor cînd se duse în baia minusculă pentru a se îmbrăca cu o bluză şi o fustă de pînză. Se apucară apoi toţi trei să tîrască anticul obiect sus în cabană. În baie însă nu încăpea.

– Nu-i nimic, zis Jim. O voi pune aici, adăugă el indicînd un spaţiu în stînga şemineului, chiar lîngă intrarea în camera de baie. Cine crezi că va face o baie de spună, chiar lîngă foc?

Hananh rîse.

– E perfect acolo.

În cinstea capodoperei, renunţă la lucrul din ziua respectivă şi toţi trei se apucară să instaleze baia. Din toţi trei, Hannah era cea mai pricepută la meşterit cu uneltele, dar nici unul nu avea habar cum se face o canalizare şi o instalaţie de apă.

– Ce noroc pe mine că nu trebuie să-mi bat capul cu invenţiile astea. Mama natură e bună cu

mine. Sleddog se lăsă pe călcîie şi privi cu dezgust la maldărul de şurubelniţe, ciocane, buloane şi şuruburi şi conducte de aramă. Da, dom'le, o cufundare în golfuleţ sîmbăta-noaptea ajunge să te păstrezi curat.

Jim schimbă o privire cu Hannah şi amîndoi se reţinură să nu izbucnească în rîs.

– Cred că mă pot descurca de aici înainte, Sleddog. Jim îi întinse un teanc de hîrtii.

– Ţine-ţi banii. Dacă vecinii ar fi vecini în loc să se aştepte la o recompensă de cîte ori fac o faptă bună, atunci şi restul lumii va fi la fel de bun ca oamenii din Alaska.

– Poţi veni cînd vrei să faci o baie cu spumă, îi zise Hannah zîmbind.

Sleddog era îngrozit.

– Eu? Să mă văd pe mine într-o baie cu spumă? Mai degrabă m-aş lua la harţă cu o morsă. Oricum, vă mulţumesc.

Hannah îl conduse pînă la camionetă şi acolo se aplecă şi-l sărută pe chelie.

– Mulţumesc şi eu, Sleddog. Eşti un adevărat prieten.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. După cum văd eu, tînărul nostru amic ar fi cărat cada în spinare de unul singur. Îmi aduce aminte de bătrînul elan care rage de ridică morţii în fiecare septembrie cînd îşi caută o tovarăşă.

Rîzînd, Hannah îşi luă rămas-bun şi apoi se înapoie în cabană.

Acolo îl găsi pe Jim în genunchi, luptîndu-se cu o ţeavă de cupru şi adresîndu-se căzii într-un limbaj cu care s-ar putea mîndri orice marinar.

– Nu cred că înţelege.

Cînd Jim se întoarse, Hannah rîdea.

– Ce-i aşa de amuzant?

– Ar trebui să-ţi vezi faţa, eşti plin de unsoare.

– Da? Şi tu crezi că asta e amuzant?

Se ridică şi se apropie de ea.

Hannah ar fi putut să-i scape în orice clipă, dar nu voia, voia să se lase prinsă. Nu voia să se gîndească mai departe. Cînd o trase la pieptul lui, îl luă pe după gît, ceea ce i se păru lucrul cel mai normal, date fiind circumstanţele.

– Ia să vedem dacă mai crezi că asta e amuzant; Jim îşi frecă nasul de obrazul ei. Şi asta... lăsă mîna unsuroasă să-i alunece de-a lungul gîtului ei şi în deschizătura bluzei.

La cea mai mică atingere a degetelor lui, Hannah simţea cum i se umflă sînii, cum i se întăresc sfîrcurile. Privirea ei deveni languroasă şi întinse mîna spre fermoarul pantalonilor lui. Şi asta i se părea un lucru natural.

– Nu e atît de amuzant, şopti ea.

Se uită în ochii lui şi încetă să mai raţioneze, dînd frîu liber instinctului.

Multă vreme în cabană nu se auzi decît răsuflarea lor grea, apoi un geamăt scos de Jim.

Cu o singură mişcare îi ridică fusta şi-i trase jos dresul. O posedă acolo, în picioare, cu fusta strînsă în jurul taliei, cu dresul căzut în jurul gleznelor. Împreunarea lor a fost violentă, rapidă şi nebunească. Era împreunarea a două creaturi violente şi sălbatice, al căror unic gînd era să-şi satisfacă o răscolitoare necesitate.

După ce totul s-a terminat, Jim îi trase fusta în jos şi o strînse în braţe.

– N-am vrut să fie aşa, Hannah.

Ea ştia acum că această luptă fusese cîştigată de Jim şi că va fi cîştigată mereu. Putea să refuze să devină soţia lui, dar din această clipă nu va mai putea refuza să facă dragoste cu el.

– Oricum, oricînd, îşi lipi ea faţa de pieptul lui. Ce ne vom face?

Jim îi mîngîie spatele şi-şi înfipse mîinile în părul ei des.

– Îmi voi petrece următoarele două zile convingîndu-te să te măriţi cu mine.

– Numai două zile?

– Da, lunea viitoare trebuie să fiu la biroul meu de la *Daily Spectator,* lucrînd în draci ca să cîştig timpul cît am lipsit. Cu începere din noaptea asta, vom petrece două zile de vis.

– Cele două zile de vis au început din clipa în

care ai apărut pe creastă.

– Asta a fost un aperitiv. Se trase înapoi şi-i zîmbi. Ce-ai zice dacă ne-am apuca de lucru să punem în funcţiune cadoul meu de nuntă?

Le-a luat toată ziua să instaleze cada de baie.

– Ce păcat că nu avem spumă de baie! se văită Hannah după ce totul a fost gata.

Triumfător, Jim scoase din sac o sticlă.

– Lavandă, citi Hannah pe etichetă. Ce parfum delicios şi de modă veche!

– Era preferatul mamei mele.

Hannah puse flaconul pe marginea băii.

– Mai spune-mi despre ea.

Jim încălecă un scaun lîngă şemineu.

– Adora lavanda. Abia dacă aveam destul ca să mîncăm. Dar era o prăvălie cu produse pentru baie, la şase blocuri distanţă de apartamentul nostru, în drum spre una dintre casele unde lucra.

Hannah îi urmărea chipul în timp ce vorbea. Nu-i desluşi nici amărăciune, nici umilinţă, doar simpla acceptare a vieţii pe care o duceau în copilăria lui.

– O întîlneam, de obicei, cînd se întorcea de la lucru şi totdeauna se oprea în faţa magazinului.

Îmi spunea: „Jim, lavanda este parfumul adevăratelor doamne". După aceea, îşi îndrepta umerii şi ne îndreptam spre casă.

Se ridică de pe scaun şi începu să umble prin încăpere.

– La zece ani împărţeam ziare şi am reuşit să adun ceva bani timp de un an. Cînd am avut destui, i-am cumpărat un săculeţ plin cu lavandă. N-am să uit niciodată expresia de pe chipul ei în acea dimineaţă de Crăciun. Ai fi crezut că i-am adus coroana unei regine.

Flaconul cu spumă de baie cu lavandă căpătă o nouă semnificaţie pentru Hannah. Nu mai era un simplu parfum care-l alesese; era un flacon ce conţinea amintiri, amintiri dulci şi triste ale copilăriei lui.

– Îţi mulţumesc, Jim, spuse ea încet.

Surprins, Jim se întoarse zîmbind.

– Pentru ce?

– Pentru că ai împărţit cu mine o parte din trecutul tău.

Jim traversă odaia şi o luă în braţe.

– Vreau să împart şi viitorul cu tine. Mîinile lui îi mîngîiau spatele. Hannah, nu-ţi dai seama? Noi trebuie să fim împreună. Ne-am întîlnit din întîmplare. Soarta ne-a adus împreună şi dragostea ne va însoţi în toată viaţa.

– Acum poţi spune asta, Jim. Dar ce va fi mai

tîrziu? Ce ai să spui cînd John Searles te va trimite din nou în mahalalele din San Francisco. Ce se va alege de viitorul nostru cînd ai să ridici mănuşa şi ai să devii din nou războinicul de pe Coasta de Vest?

– N-am încetat niciodată să fiu acel războinic. I-am acordat doar o păsuire, un timp cît să pot s-o cuceresc pe femeia pe care o iubesc – îi ridică o şuviţă de păr pe care o duse la buze – femeia pe care o voi iubi mereu.

– Să nu mai vorbim, hai mai bine să facem o baie cu spumă.

Jim se lăsă pe spate şi-şi înălţă o sprînceană.

– Femeie, ce-mi place la tine este modul direct în care mă seduci. Nimic subtil, direct la ţintă!

– Cine a vorbit de seducţie? N-am făcut decît să-ţi ofer să împart cada de baie cu tine.

– Sper că vrei să te răscumperi pentru că m-ai dat afară din baia de la Greenville.

– N-ai să ştii niciodată cît de aproape am fost de a te trage în baie cu mine, rîse ea.

– Iar tu n-ai să ştii niciodată cît de aproape am fost să intru în baie cu sau fără voia ta.

Jim se îndreptă către baie, dar Hannah îl opri.

– Vrei să aprinzi focul?

– Am să-ţi aprind focul oricînd, Hannah.

– În şemineu doar, zîmbi ea.

O privire către chipul ei care avea o expresie

ghiduşă îi spuse că punea ceva la cale, dar orice ar fi avut de gînd, n-ar putea decît să mărească încîntarea în minutele următoare. Fără alte vorbe, făcu focul.

Hannah stinse toate lămpile pentru a lăsa doar văpaia roşie-aurie a focului şi strălucirea nopţii de vară să lumineze odaia. Îl conduse pe Jim la un scaun de lîngă şemineu.

– Cred că acesta este fotoliul de orchestră.

– Cel mai bun din casă, spuse ea îndreptîndu-se spre cadă. Dădu drumul la apa fierbinte şi vărsă flaconul cu spumă parfumată. Aburul parfumat se ridică din cadă, umplînd camera. Hannah se întoarse către Jim. Începu încet să-şi descheie bluza. Ochii lui luciră la vederea mătăsii albe. Era din nou unul dintre acele furouri încîntător de feminine pe care le purta sub îmbrăcămintea de lucru, o fărîmă de mătase albă şi dantelă.

Zărindu-i sfîrcurile întunecate prin dantela albă, Jim simţi că se înfierbîntă. Ce mai femeie! Putea să mînuiască ciocanul, un echipaj de cîini de sanie, o carieră dificilă, tot atît de uşor cum respira. Şi, totuşi era atît de feminină, ca şi dantela albă a furoului ei. Cu un gest graţios îşi ridică părul şi-şi arcui gîtul. Mişcarea îi eliberă sfîrcurile sînilor din închisoarea lor de dantelă, care acum se ridicau trufaşi şi provocatori invitîndu-l parcă pe Jim.

El se sculă, dar Hannah îl opri cu un semn cu

mîna. Era reprezentaţia ei. Trebuia s-o lase să se bucure de ea, deşi efortul de a se controla îl omora.

Hannah îşi deschise betelia fustei de dril, o lăsă să alunece în jos pe şolduri şi rămase în furou. Cu talia ei subţire, picioarele lungi şi adorabilele curbe ale şoldurilor, era ca un banchet delicios aşteptînd să fie devorat.

Cu un zîmbet care ar fi scos din minte şi pe un sfînt, Hannah se aplecă asupra căzii. Priveliştea îl făcu pe Jim să se teamă de nivelul la care îi ajunsese tensiunea. Hannah se întoarse cu o privire languroasă, luă în pumni apa parfumată şi o lăsă să-i picure între sîni. În lumina flăcărilor apa se transformase în aur, în aur fierbinte topit. Sfîrcurile ei trandafirii îl invitau prin mătasea umedă. Zîmbind în continuare, mai scoase un pumn de apă căreia îi dădu drumul pe abdomenul ei plat. Picurii de apă se scurgeau încet în jos sărutînd-o şi mîngîind-o aşa cum ar fi făcut un îndrăgostit. Mătasea umezită şi dantela se lipiseră de trup modelîndu-l.

Repetă gestul pînă cînd era toată alunecoasă şi lucioasă. Se îndreptă spre el cu un mers legănat care-l făcu să dorească să-i pună regate la picioare şi rămase în faţa lui, mîndră, femeia lui din fum şi flăcări, oferindu-i-se umedă şi aurie în lumina focului.

În cameră nu se auzea decît respiraţia grea a lui Jim.

– Dumnezeule, femeie, vrei să mă înnebuneşti?

Ea îi zîmbi.

– Numai timp de două zile.

– Atunci am să iau ce mi se oferă.

O trase spre el, lăsă să-i alunece furoul şi începu să soarbă picăturile de apă de pe pîntecul ei. Căldura focului, parfumul de lavandă şi apropierea ei îi pătrundeau toate simţurile.

– Asta ar putea rămîne cea mai lungă baie din istoria omenirii, mai spuse el, în timp ce limba urma cărarea pe care se scurgeau picăturile.

A trecut mult timp pînă să ajungă în baie şi a trecut şi mai mult timp cît au rămas în cadă. Printre bulele de spumă parfumată au descoperit plăceri pe care numai le visaseră. Au fost date uitării despărţirile, tăcerile, temerile secrete care-i separaseră. Nimic nu mai avea importanţă în afară de ei şi de momentul pe care-l trăiau.

Capitolul 11

Au petrecut o noapte de vis.

Nu şi-au vorbit mult, au căutat să-şi facă plăcere unul altuia. Dragostea lor era atît de înflăcărată, atît de preţioasă, încît le era frică să n-o sperie dacă vorbeau.

Cu toate acestea, ideea de căsătorie nu-i părăsea mintea lui Jim. La micul dejun îşi spuse că sosise timpul să atace subiectul.

– Hannah, vreau să vorbim.

– Mă duc să fac cafea proaspătă.

Cînd vru să se ridice, Jim o opri. Luînd-o de mînă, o aşeză cu blîndeţe înapoi pe scaun.

– Te rog, stai aici. Nu am nevoie de cafea proaspătă, am nevoie de tine.

Hannah îşi ridică privirea spre patul din pod.

– Am putea...

– Hannah, eşti o sirenă. Dacă mă tentezi întruna n-am să ajung să-ţi fac o nouă cerere în căsătorie.

– Cam ăsta e şi motivul.

Se întoarse către cada de baie. Fusese neînchipuit de fericită pînă cînd adusese iar vorba despre căsătorie. De ce nu putea să lase lucrurile să meargă pe făgaşul pe care erau acum? Fără angajamente, fără renunţare la stăpînirea de sine, fără riscul unui eşec.

– Eu te iubesc, Hannah. Vreau să ne căsătorim, să ne ducem viaţa împreună, să avem o familie împreună.

Dar ea îi împinse mîna.

– Te rog, nu mă atinge cînd îmi spui aceste cuvinte. Nu mai pot gîndi corect cînd îţi simt atingerea.

– De acord. Nimic fizic. Se aşeză din nou pe scaun şi scoase pipa. Trebuie să-ţi spun ceva: Colter a fost primul care a descoperit că tu erai femeia după care alergasem toată viaţa. Eu aveam o imagine imposibilă: o femeie de vis, de modă veche, dulce, blîndă şi foarte dependentă. Şi în tot timpul în care o căutam, femeia din visul

meu era în faţa nasului meu. Erai tu, Hannah.

Hannah era nemişcată, concentrîndu-se asupra fiecărui cuvînt. Îi promisese să-i ofere ocazia să-şi spună păsul şi acum avea datoria faţă de amîndoi ca audierea să fie corectă.

– Visul acela al tău cuprindea şi o căsuţă confortabilă şi o droaie de copii?

– Da, poate că mai cuprinde şi acum. Cel puţin, copii sigur. Îşi aruncă privirea în jur. M-am obişnuit cu acest loc. Şi încep să văd perdele de dantelă la ferestre şi pe noi doi, şezînd lîngă foc, sorbind vin şi făcînd copii. Totul se va putea realiza, atîta vreme cît te pot avea pe tine, Hannah, femeia visurilor mele.

O casnică, o gospodină, îşi spuse ea. *El probabil nici măcar nu-şi dă seama, dar vrea să mă transforme într-o nevastă casnică*. Simţi cum se înăbuşă. Dar îşi stăpîni panica pentru a aduce un argument raţional.

– Toate bune, dar tu ai fost mereu implicat în problemele marelui oraş – lupta împotriva crimei organizate.

– În timpul petrecut aici, pentru reportajul asupra activităţii tale, am simţit o libertate de creaţie pe care n-am mai avut-o demult. Am ştiut dintotdeauna că aş putea scrie şi despre altfel de lucruri. Acum a sosit momentul să explorez şi alte posibilităţi. Am putea încheia un compromis. Am

putea găsi o cale în care să ne împărţim timpul şi lucrul între San Francisco şi Glacier Bay.

– Şi cine ar putea renunţa mai mult la timpul său? Care dintre noi şi-ar abandona lucrul nefăcut ca să plece în cealaltă parte? Te vezi pe tine renunţînd la munca ta din San Francisco pentru mine? Ezitarea lui a fost scurtă, dar ea a sesizat-o.

– Cît timp pot scrie, sînt fericit.

Dar ea sări în sus şi începu să măsoare camera cu paşii mari.

– Nu! N-am să te las! Ai fi nefericit.

– N-aş fi, ţi-am spus doar...

– Mai tîrziu ai începe să mă urăşti, îl întrerupse ea. Iar eu n-am să pot renunţa la activitatea mea pentru nici un bărbat şi n-am să-ţi cer nici ţie să faci asta.

– Hannah, îşi întinse Jim braţele spre ea. Nu-ţi cer să renunţi la lucrările tale pentru mine.

– Nu?

– Sigur că nu.

– Eşti sigur de asta?

– Cum nu se poate mai sigur.

– M-ai numit „femeia din visurile tale". Mi-ai atribuit toate calităţile acesteia. Spui că ai renunţat la ideea unei femei dulci, de modă veche, şi cu toate astea, ai viziunea unui foc în şemineu, unor perdeluţe de dantelă şi unor copii. Se opri din mers şi rămase în faţa lui cu mîinile în şolduri. Jim,

adevărul este nu numai că nu ai renunţat la acea femeie, dar încerci să mă transformi pe mine, să mă faci să intru în acel tipar.

– Nu e adevărat, îmi placi aşa cum eşti.

– Independentă, încăpăţînată, încrezută...

– Dăruită, generoasă şi foarte, foarte feminină.

– Nu accept chestia cu perdeluţe de dantelă.

– Dă-le încolo de perdeluţe de dantelă.

Sări de pe locul lui, o luă de umeri şi o forţă să-l privească în ochi,.

– Înţelege odată, Hannah, te iubesc şi vreau să fii a mea. Mai simplu nici nu se poate.

Lui Hannah îi trecu din nou prin ochii minţii prima căsnicie a lui Hallie: Robert, dominator şi pretenţios, iar Hallie renunţînd la libertatea ei. Nu putea să cadă în aceeaşi cursă ca şi sora ei geamănă.

– Nu, zbieră ea. Nici un bărbat nu mă poate avea!

Buzele lui Jim i le striviră pe ale ei. N-ar fi vrut să procedeze în acest fel, îşi spuse el în timp ce-i culegea dulceaţa buzelor, dar ce naiba putea face un bărbat împotriva încăpăţînării de care încă mai făcea dovadă Hannah Donovan? Simţea cum trupul ei ceda şi începea să i se ofere, iar propriul său trup se pregătea s-o înfrunte. În timp ce-i

îndepărta halatul de pe umeri, îşi aduse aminte că Hannah îi pusese cîteva întrebări legitime şi că ar fi trebuit să le dea un răspuns. Dar cine îi mai putea aduce mustrări unui bărbat că se lăsase scos din minţi de plăcerea nebunească, sălbatică pe care i-o oferea această femeie de foc şi fum dezlănţuită?

Timpul pe care şi-l acordase Jim la Glacier Bay părea să ia sfîrşit înainte chiar de a începe.

Tot aşa gîndea şi Hannah în micul aeroport din Gustavus, în timp ce aştepta să se anunţe zborul lui Jim.

– Mă voi întoarce, Hannah, îi spuse el strecurîndu-i mîna pe sub puloverul ei subţire şi mîngîindu-i spinarea. Să nu crezi că refuzurile tale repetate m-au descurajat. Şi să nu-ţi imaginezi că voi ceda vreodată. Pentru că n-o voi face.

– Va fi o bătălie pierdută, Jim. Hotărîrea mea a fost luată şi nici eu n-o voi schimba.

Jim zîmbi.

– Parcă am mai auzit cuvintele astea.

Hannah se înroşi la faţă.

– Atunci era altfel. Dar să te culci cu un bărbat pe care îl găseşti atrăgător este cu totul diferit de

ideea de căsnicie.

– Atrăgător? Mă găseşti atrăgător?

Numai după felul diavolesc în care îi făcea cu ochiul şi trebuia să-şi dea seama că o tachina.

– Ştii bine ce vreau să spun.

– Doctore Hannah Donovan, ce văd eu acolo? Ai roşit?

În spatele lor răsună vocea din megafon.

– E zborul tău, Jim.

Îi luă faţa în amîndouă mîinile pentru o sărutare disperată.

– Te iubesc, Hannah. Te-am vînat din obişnuinţă, te-am urmărit din curiozitate şi m-am îndrăgostit de tine din cer senin şi fără prevenire. Şi n-am să te las să dispari. Îi dădu drumul şi se îndreptă spre poarta de îmbarcare. Dar se mai întoarse o dată şi-i spuse: Aminteşte-ţi mereu, Hannah. Te iubesc.

Hannah rămase insensibilă la feţele zîmbitoare care se întorceau spre ea. În ochii ei, în mintea ei, în inima ei, nu era loc decît pentru Jim Roman, războincul de pe Coasta de Vest. O răvăşea din nou ca o furtună şi nu mai era sigură că va putea rezista acestei noi invazii.

Se duse spre fereastră şi urmări avionul pînă cînd nu mai era decît o pată mică pe cer; părăsi apoi aeroportul şi se urcă în camioneta cenuşie, îndreptîndu-se spre cabană.

În următoarele două zile se luptă cu singurătatea şi cu sentimentul că pierduse ceva de mare preţ. Dar cu tot zbuciumul, lucrările ei nu au avut de suferit. Ba mai mult, constatase o conştientizare mai ascuţită de cînd Jim Roman intrase în viaţa ei.

Episodul Rai devenise un capitol închis pe care-l putea şterge din viaţa ei.

Dar încă se mai temea că în relaţiile ei cu Jim mai existau probleme ce nu puteau fi depăşite. Ea n-ar putea fi niciodată femeia mult visată pe care şi-o dorea. Tot ce putea face era să prelungească starea de fapt.

Scrisorile primite de la Hallie şi de la San Francisco au fost motorul care a forţat-o să acţioneze.

Marţi seara, după plecarea lui Jim, cercetînd la institut corespondenţa ce se adunase pe biroul ei, găsi scrisoarea lui Hallie.

Hannah, citi ea, *eu ştiu că ţi-am promis că n-am să-ţi mai dau sfaturi, dar nu mi te-am putut*

scoate din minte. O parte din mine simte că eşti neliniştită şi nu ştiu ce se întîmplă cu tine. Cînd telefonez tu nu eşti niciodată lîngă telefon. Eşti îndrăgostită, Hannah? Dacă e aşa, să ştii un lucru: dragostea merită să-ţi asumi orice risc şi nu există nici o problemă, oricît ar fi de mare, care să nu poată fi soluţionată.

Puse deoparte scrisoarea lui Hallie şi frunzări prin restul corespondenţei. Erau obişnuitele invitaţii pentru a ţine conferinţe, o serie de solicitări din partea unor absolvenţi în biologia marină pentru a obţine o angajare şi o scrisoare din San Francisco pe care o deschise prima. Era o ofertă de serviciu.

În ultimii ani apăruseră divergenţe de opinii în comunitatea ştiinţifică, cu privire la avantajele menţinerii balenelor în captivitate pentru a fi studiate şi ale eliberării lor subsecvente în largul oceanului. Hannah aparţinea curentului de opinii care prefera să le studieze în elementul lor natural. Doctorul Paley Overstreet, un renumit cetolog din San Francisco, îşi propunea însă să facă studii asupra balenelor în captivitate. El spera astfel să creeze un punct de cotitură în lumea ştiinţifică şi poate o discuţie în chestiunea studierii în captivitate sau în elementul natural.

Hannah cîntări multă vreme oferta doctorului Overstreet. În minte îi cînta însă fraza că dragostea merită orice risc. În cele din urmă, împinse toate scrisorile la o parte şi porni înapoi spre cabana sa. Pete o aştepta pe potecă. Vara era pe sfîrşite şi în timp ce se apropia de locuinţă, se gîndi să mai petreacă încă o iarnă acolo. Dar pentru prima oară de cînd venise la Glacier Bay ideea n-o mai entuziasma. Va avea desigur în perspectivă Yukon Quest, munca ei o captiva mereu, dar ceva îi va lipsi.

Şi Hannah îşi dădu brusc seama ce era acel ceva: dragostea. Îl acceptase pe Jim ca pe o provocare, îl sedusese din curiozitate şi se îndrăgostise de el din nevoia de dragoste. Trebuia să-şi mărturisească, da din necesitate. Avea nevoie de Jim Roman şi pentru asta nu era decît o cale – să accepte riscul.

Grăbi pasul. Avea multe probleme de rezolvat şi planuri de pus la cale. Fusese întotdeauna bună la aşa ceva. Iar acum, se va depăşi pe ea însăşi.

Hannah nu reuşi să adoarmă analizînd pe toate feţele problema ei cu Jim, iar miercuri nu se mişcă din casă pentru a-şi pune la punct planurile. Tocmai închisese telefonul, cînd auzi un

ciocănit în uşă. În prag era Sleddog, cu părul alb pomădat care arăta ca nişte mingi de ping-pong, îmbrăcat în cămaşa de duminică şi cu o salopetă nouă. Cu toate astea părea că nu era la locul lui, ca un păcătos într-o biserică plină de sfinţi.

– Sleddog! îl întîmpină Hannah cu bucurie. Intră!

– Să vedeţi, n-am vrut să vă deranjez. Sleddog se opri în uşă cu ochii către cada de baie. Doar am crezut... vedeţi... Renunţă să mai vorbească. Îşi închise gura şi începu să se legene pe călcîiele cizmelor lui uzate, dîndu-i impresia că ar prefera să se afle în orice alt loc decît în faţa ei.

Îl ştia pe Sleddog cam taciturn, dar nu fusese niciodată atît de încurcat. Hannah simţi că o cuprinde panica. Îi aducea oare veşti rele despre Jim? Cu siguranţă, ar fi informat-o cineva. Îl apucă de braţ.

– E vorba de Jim? I s-a întîmplat ceva rău?

– Nici vorbă. Văzîndu-i panica, Sleddog mai prinse curaj. Vedeţi, ştiţi, mi-aţi spus că aş putea folosi cada dumneavoastră oricînd aş vrea şi acum, e cam aşa: sînt cam bătrîn pentru golfuleţ. Apa aia rece îmi îngheaţă oasele. Şi atunci, m-am întrebat aşa... dacă...

– Sigur că da. Hannah era atît de uşurată încît aproape îl tîrî pe Sleddog spre cadă. Dau acum drumul la apă şi poţi sta cît vrei. Oricum, trebuia

să iau cîinii şi să-i pun să alerge. Dădu drumul la apa fierbinte. Vrei şi spumă de baie?

Sleddog se roşi tot.

– Dacă tot sînt un prost bătrîn, să fie tot tacîmul.

Hannah turnă o bună cantitate de lichid parfumat pe care Sleddog îl inhală cu încîntare.

– Ce frumos miroase! Îmi aduce aminte de bunica.

– Stai liniştit aici. Am să strîng cînd am să mă întorc.

Hannah opri apa, îşi luă un pulover şi-l lăsă cu baia lui de spumă. Pînă ce ajunse la uşă Sleddog se despuiase şi intrase pînă la gît în spuma parfumată. Se simţea ca un rege.

Hananh îl auzea cîntînd în tot drumul ei pînă la coteţul cîinilor.

Zîmbi. Viaţa îţi oferea tot felul de plăceri neaşteptate. Nu s-ar fi gîndit niciodată la bucuria pe care i-o oferise lui Sleddog dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Jim.

Îşi goni cîinii pe pistă şi începu şi ea să cînte.

Joi fusese în cele din urmă o zi liberă. Dar lui Jim nu-i păruse rău. Chiar fusese încîntat să

poată lucra. Şi-o scosese pe Hannah din minte. Cele patru zile departe de ea i se păruseră o eternitate. Lucrul nu-i mai lăsa timp liber pentru analize sufleteşti inutile. Afacerea cu Mafia drogurilor fusese luată sub control. Reapariţia lui Jim la ziar îi scosese din ascunzişuri pe toţi distribuitorii. Folosind relaţiile cu informatorii şi legăturile pe care le stabiliseră cu multe luni înainte, poliţia reuşise să pună mîna pe capul Mafiei. Acesta se dovedea a fi un om de afaceri oarecare, a cărui companie servea drept faţadă pentru organizaţie. Era doar un gangster local, fără legături internaţionale, care lucra cu gîndul să se extindă pe toată Coasta de Vest.

Jim se întorcea pe casa lui plutitoare scoţîndu-şi cămaşa în timp ce urca pe vas. Fusese o zi demenţială şi avea poftă de o bere rece. Aruncîndu-şi cămaşa pe balustradă, coborî în cabină. Auzi sunetul în clipa în care puse piciorul pe prima treaptă. Era un sunet misterios, ciudat, blînd, care-i făcu părul să se ridice pe ceafă. Jim înţepeni, un flux de adrenalină pulsă în venele lui şi muşchii i se încordară, gata să intre în acţiune. Se ghemui şi se aplecă cu prudenţă căutînd să privească în cabină.

Acolo, pe marginea patului, era Hannah.

– Mulţumesc cerului! Nu putu spune mai mult, gura îi rămase deschisă, dar ochii nu se puteau

dezlipi de ea.

Purta o tunică diafană care-l ducea cu gîndul la îngerii din rai. Dar în afară de asta nimic nu era angelic la Hannah Donovan. Arăta ca o adevărată bombă gata să explodeze, seducţia personificată şi femeie sută la sută.

– Ce mai faci, Jim? Se ridică din pat şi-i zîmbi.

Luminată din spate de soarele de după-amiază care pătrundea prin hublouri, îi apăru în plină glorie, goală sub voalul transparent. Toate imaginile din visul lui păliră în faţa realităţii oferite de Hannah.

– De ce ai întîrziat atît de mult?

Auzindu-i cuvintele rostite cu vocea ei de blues, i se păru că rămăsese gol şi pielea îi era mîngîiată cu catifea.

Se agăţă prosteşte de balustrada scării, nevenindu-i să creadă că tot ceea ce vedea şi auzea era adevărat.

– Am avut de terminat un articol de încheiere a unei afaceri.

– Cum merge acum, după ce te-ai întors?

– Întoarcerea mea a cam precipitat lucrurile. Poliţia a pus mîna pe o organizaţie care procura droguri.

Hannah respiră uşurată.

– Atunci, s-a terminat?

– Pînă nu apare altceva nou.

Nici unul nu făcu o mişcare. Hannah era în picioare, iar Jim rămase agăţat de scară. Nici unul nu voia parcă să întrerupă tensiunea ce se stabilise între ei.

În cele din urmă Hannah rupse tăcerea care devenea insuportabilă:

– Îmi pare bine că n-ai păţit nimic.

– Îţi mulţumesc.

Şocul de a o fi găsit în locuinţa lui începuse să se potolească, dar nu şi emoţia, nu şi tremurul. Începu să observe mai bine unele schimbări. Sunetele ciudate pe care le auzise veneau de la caseta de pe punte. Le recunoscu acum ca fiind cîntul balenelor. Hublourile erau acoperite cu perdeluţe de dantelă, adevărate perdeluţe de dantelă. care-i umplură inima de bucurie. Coborî încet treptele fără a-şi lua privirile de la Hannah.

– Ţi-ai adus muzica cu tine.

– Da, cîntecul balenei cu cocoaşă. Îl recunoşti?

– E acelaşi cu acela care m-a trezit în sacul de dormit.

– Nu. Ăsta e cîntecul lor de împerechere.

– Cîntecul de împerechere?

Se rezemă de scară, străduindu-se să nu i se citească pe faţă expresia de fericire amestecată cu triumful. Hannah venise la el. Credea că ştie de ce, dar trebuia să fie sigur. Căsătoria reprezenta un angajament de o viaţă. De data asta nu

putea lăsa ca pasiunea să se substituie înţelegerii sau să-i stea în cale.

– Da. Tradiţia spune că atunci cînd balena îşi caută tovarăşul îl curtează cu acest obsedant cîntec de amor.

– Şi tu mă curtezi acum pe mine, Hannah?

– Da.

– De ce?

– Sînt în căutarea tovarăşului.

– Un tovarăş de joc?

– Nu. Un tovarăş de viaţă.

Inima îi sări din piept cu atîta forţă, încît era sigur că Hannah o putea auzi. Rămase însă la o distanţă respectabilă.

– Căsătorie?

– Da. Dacă mă mai vrei.

Trebui să-şi înfigă mîinile în buzunare pentru a nu fugi spre ea şi a n-o lua în braţe. Mai erau multe probleme între ei care trebuiau rezolvate. Îşi dădu seama că prima lui greşeală fusese că vorbise numai el. Nu era de mirare că Hannah crezuse că voia ca ea să fie femeia din vis. Nu-i dăduse niciodată şansa să spună ce avea de gînd. O să-şi stăpînească nerăbdarea de a o poseda, chiar dacă îl va costa un ulcer.

– Te doresc, Hannah. Acum şi întotdeauna. O auzi oftînd. Dar nu va şti niciodată dacă oftase de uşurare, de mulţumire sau de emoţie.

– Am venit la tine. Ţi-am cumpărat pînă şi perdeluţe de dantelă. Rîse şăgalnic. N-am ştiut niciodată că astea se fabrică în diferite mărimi. Există pe undeva cursuri pentru perdele de dantelă?

– Vrei să te înscrii la ele?

– Nu, Jim. Astea sînt doar simbolice. Nu am de gînd să devin o casnică. Îşi ridică bărbia cu o mişcare provocatoare. Dacă mă vrei, trebuie să mă iei aşa cum sînt.

– Hannah... Jim vru să se apropie de ea, dar se opri şi, cu mîinile în buzunare, continuă: Femeia pe care credeam că o vreau m-ar fi plictisit probabil după două săptămîni. Tu, în schimb, eşti o intelectuală strălucită, nedomesticită, cu reacţii neaşteptate şi excitantă în cel mai înalt grad. Şi n-aş vrea să fii altfel. În fundul buzunarului găsi pipa şi o scoase. Dar nu-şi luă ochii de la Hannah în timp ce o umplu cu tutun şi o aprinse. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Hannah, dar nu numai în termenii mei. Vreau să găsim o cale împreună.

– Dar eu vreau totul: cariera, căsuţa şi focul în şemineu, chiar şi blestematele de perdele de dantelă, dacă se va găsi cineva să le calce.

– Eu ştiu să mînuiesc fierul de călcat.

Hannah făcu un pas în direcţia lui, dar numai unul, şi se opri.

– Vreau să avem copii.

– Copii?

Jim nu ştiuse pînă atunci dacă era unul dintre cuvintele pe care aşteptase să le audă spuse de ea, pînă ce nu-l auzi. Nu era sigur că şi ea îşi dorea o familie. Era chiar pregătit să renunţe pentru ea.

– Da, copii. Nu văd nici un motiv să nu ai copii dacă ai o carieră. Şi alte femei reuşesc să le împace pe amîndouă.

Deşi simţea cum îi cîntă inima de bucurie, prudenţa îl reţinu încă. Mai trase o dată din pipă.

– Iar cariera ta, unde se va desfăşura, Hannah? La Glacier Bay?

– Parţial, ai vorbit de un compromis.

– Aşa e, şi-mi menţin părerea.

– Am primit o ofertă să lucrez la San Francisco, pentru a continua cercetările mele asupra balenelor, dar de data asta în captivitate. Aş putea face aceasta în lunile de iarnă şi să petrec vara la institutul din Glacier Bay.

– Eşti sigură?

– Atît de sigură, zîmbi ea, încît am programat deja interviuri cu absolvenţii care să-l asiste pe Sol la Glacier Bay în iarna asta. Atît de sigură, încît am şi acceptat oferta Fundaţiei Leviathan din San Francisco de a lucra cu ei pe durata a şase luni. Aşa cum ţi-am mai spus, Jim, le vreau pe toate şi m-am hotărît să le am pe toate.

Părea că pluteşte spre el şi cînd se apropie

mai mult, îi puse palmele pe pieptul gol. Parfumul ei îl învălui. Lavandă.

Jim îşi trase răsuflarea în timp ce palmele ei se roteau cu mişcări senzuale.

– O să le avem pe toate. Îşi scutură pipa şi o puse pe o măsuţă. Şi cred că acum e cel mai bun moment să începem. Ce zici, Hannah?

– Dacă n-o spuneai, scoteam puşca.

Îi luă mîinile şi i le apăsă pe inimă.

– Ai împachetat şi ferotenii?

– Eram pregătită pentru o nuntă cu puşcă. Se aplecă şi-şi puse puse limba pe artera de la baza gîtului, în care se simţea pulsul.

– Te-ai hotărît pentru o căsătorie de modă veche, cu preot şi familiile prezente?

– N-am putea vorbi mai tîrziu despre nuntă? îi propuse ea şi-şi înfipse degetele în părul lui, atrăgîndu-l spre ea.

– Mult mai tîrziu, încuviinţă el.

Se hotărîră să facă nunta la Greenville.

La sfîrşitul verii, întregul clan Donovan se mai adună o dată pentru a asista la căsătoria unui alt membru. Mary Roman, John Searles şi Colter Gray Wolf reprezentau contingentul din San Francisco,

iar Sleddog veni tocmai de la Glacier Bay. Pentru el fusese prima oară cînd părăsise Alaska.

Pentru Mary Roman şi Anna Donovan a fost mai mult decît o căsătorie, a fost o reuniune.

În timp ce aşteptau în garderobă să le vină rîndul să fie escortate spre locul lor din biserică, îşi vorbeau despre copii lor.

– N-am visat ca Jim să se căsătorească cu una dintre fetele tale, spunea Mary luîndu-i mîinile Annei într-ale ei. E prea frumos ca să fie adevărat.

– Pentru mine, miracolul este că Hannah s-a hotărît să se mărite. Anna Donovan, arătînd aproape tot atît de tînără şi de frumoasă ca şi fetele ei, îi zîmbi vechii ei prietene. Cred că a trebuit să fie un bărbat ca Jim ca s-o convingă.

– Ce să-ţi spun? Mary îşi potoli cu mîna bătăile inimii. Gîndeşte-te – tu şi cu mine ne vom împărţi nepoţii. Asta dacă... Mary ezită amintindu-şi că nora ei era o femeie cu o carieră – doctor Hannah Donovan. Crezi că vor avea copii?

– Să-ţi spun un secret, Mary. Donovanii sînt un clan fertil şi prolific. O să stăm cu rîndul să păzim copiii. Cred că ne strigă.

În timp ce Anna şi Mary se îndreptau împreună spre biserică, Hallie şi Hannah îşi schimbau ultimele confidenţe în garderoba miresei.

– Sînt atît de fericită pentru tine, Hannah.

Hallie îi ajustă voalul de mireasă, acelaşi pe

care-l purtase şi ea cu cîteva luni în urmă.

– Sînt puţin speriată. Hannah îi luă mîna surorii sale. Nu e o prostie? Ai crede că cine a putut răpune un elan la ultimul Yukon Quest, aşa cum am făcut eu, nu va putea fi speriat de diavol.

– Nu prea văd ca un bărbat să fie comparat cu un elan mascul, rîse Hallie. Dar, evident...

– Nu mă mai tachina. Hannah îşi supse stomacul şi-şi netezi rochia de mireasă victoriană. E elegantă. Eu cum arăt?

– Superb.

– Ce se aude? Nu e marşul nupţial?

– Nu încă. Hallie luă buchetul şi i-l înmînă surorii ei.

– Ştiu că nu e momentul, dar trebuie să-ţi dau o veste. Plesneam dacă n-o spuneam cuiva.

– Ce e?

– Sînt însărcinată. Văzînd expresia şocată a lui Hannah, Hallie rîse. Sîntem extaziaţi. Ştiu că tu mi-ai atras mereu atenţia să planific totul în viaţă, dar uneori, mai ales lucrurile minunate, se întîmplă fără să ştii dinainte.

Hannah strînse buchetul cu atîta forţă că îi fu frică să nu rupă cozile. Hallie, însărcinată. Avuseseră varicelă, pojar, oreion şi gripă în acelaşi timp. În curînd aveau să se mărite amîndouă în aceeaşi rochie de mireasă, în aceeaşi biserică. Cu cît timp înainte? Îşi aminti de vară, de lungile

partide de dragoste cu Jim care au părut doar să se întîmple. Fusese atît de ocupată, atît de fericită, că nu planificase nimic, nu-şi bătuse capul să păstreze calendarul. Dumnezeule, putea să fie? Putea ea să fie?

– Nu ai de gînd să mă feliciţi?

– Felicitări.

Gemene, îşi spuse ea. De ce li se întîmplă toate în acelaşi timp?

Hallie o luă de mînă.

– Vino, Hannah. Cîntă marşul nupţial.

Hannah stătea dreaptă şi mîndră. Toate trebuie făcute pe rînd, acum se căsătorea, Jim o aştepta şi numai la asta voia să se gîndească.

În faţa altarului, Jim îşi ridică privirea spre ea. N-o vedea decît pe Hannah. Părul îi cădea pe rochia albă de mireasă ca o mătase neagră, chipul îi era zîmbitor, ochii străluceau de promisiuni. Femeia din vis. Femeia pe care se hotărîse s-o captureze şi ajunsese să fie captivul ei. Pisica lui sălbatică, Hannah a lui, dragostea lui. Plutea către el ca un vis, dar ştia că era aievea, ea era adevărată. Hannah Donovan – în curînd Roman – nu va fi niciodată altceva decît o femeie adevărată, în carne şi oase.

Hannah îl privi adînc în ochi, iar el citi în ochii ei propria lui dragoste şi angajamentul lui reflectate. Întinse mîna şi acolo, în biserica familiei, îşi schim-

bară legămîntul.

„– Eu, Jim, te iau pe tine, Hannah, pentru a fi soţia mea. Astăzi şi în toate zilele care vor veni, te voi iubi şi îmi vei fi dragă şi voi avea grijă de tine. Bucuriile tale vor fi bucuriile mele, durerile tale vor fi şi durerile mele, fericirea ta, fericirea mea – de astăzi şi pînă în ziua de Apoi".

– „Eu, Hannah, te iau pe tine, Jim, pentru a fi soţul meu. Oriunde mergi, voi merge şi eu, oriunde te vei stabili, mă voi stabili şi eu. Rudele tale vor fi şi rudele mele, Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu".

Jim rămase ca lovit de trăsnet auzind cum cea mai independentă femeie din lume se leagă solemn pe făgăduinţa biblică, veche cît lumea, a lui Ruth.

Hannah îi strînse mîna.

„Împreună vom primi tot ce ne va aduce viaţa cu curaj şi cu dragoste".

Preotul le dădu binecuvîntarea, iar războinicul de pe Coasta de Vest se aplecă pentru a-şi săruta mireasa.

SFÎRŞIT

„CARTEA PRIN POŞTĂ".

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
2.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	5900
4.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPŢII	Sidney Sheldon	4500
5.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	5900
6.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
7.	NIMIC NU DUREAZĂ O VEŞNICIE	Sidney Sheldon	4700
8.	FOCUL MOCNIT DIN PARADIS	Sandra Brown	5900
9.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
10.	MĂTASE FRANŢUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
11.	SECRETE BINE PĂZITE	Sandra Brown	5900
12.	VIOLUL	Sandra Brown	5900
13.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
14.	INTERVIUL	Sandra Brown	4950
15.	NEAŞTEPTATA IUBIRE	Sandra Brown	3200
16.	ŞARADA	Sandra Brown	5900
17.	DRAGOSTE MAI PRESUS DE RAŢIUNE	Sandra Brown	3200
18.	PROPRIETATEA UNEI DOAMNE	Elizabeth Adler	6200
19.	CEI BOGAŢI VOR MOŞTENI	Elizabeth Adler	5500
20.	SECRETUL VILEI MIMOSA	Elizabeth Adler	5900
21.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
22.	PĂCATUL	Josephine Hart	1500
23.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
24.	PĂIANJENUL ATACĂ	R.L. Stine	1500
25.	AMANTA	Jackie Collins	2451
26.	NOAPTE BUNĂ, DOAMNĂ	Martina Cole	8200
27.	INTIMITATE	Elizabeth Gage	8000
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	4950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
32.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	4900